

1decar

fa

Bazele biblice

Peter J. Horrobin

Director onorific la
Ellel Grange

*Centru de formare și slujire
în vindecarea creștină*

Cuprins

	<i>Pagina</i>
<i>Prefața</i>	9
1. Introducere	15
2. Omenirea - creația speciala a lui Dumnezeu	29
3. îngerii	44
4. Satan și împărăția sa	53
5. Căderea omului și planul de răscumpărare al lui Dumnezeu	63
6. Caracterul și lucrarea duhurilor rele	76
7. întâlniri directe ale lui Isus cu Satan	108
8. Întâlniri cu demonicul în Evanghelii	134
9. întâlniri cu demonicul în Faptele Apostolilor	199
10. învățăturile lui Isus privind eliberarea	223
11. Câteva importante învățături din epistole cu privire la demonic	274
12. Demonizarea creștinilor	298
13. Post-scriptum și prefață la volumul următor	311
<i>Bibliografie</i>	315

Prefață

La alcătuirea acestei cărți au contribuit mai multe persoane. Deși cartea este semnată de mine, ea nu ar fi putut fi scrisă fără angajarea hotărâtă a tuturor celor care au participat la lucrarea întemeiată de Dumnezeu la Ellel Orange.

Ea nu ar fi putut fi scrisă nici fără miile de oameni care au fost ajutați de Dumnezeu la Ellel Orange, oameni ce s-au încredințat echipei care le-a slujit prin puterea lui Isus. Le mulțumesc tuturor pentru aportul pe care l-au adus.

În 1986, când sediul Ellel Orange a fost achiziționat într-un mod atât de uimitor, nici unul dintre pionierii echipei nu-și imagina că avea să urmeze. Nu a fost deloc ușor. Roadele slujirii au apărut cu greu, în timp ce noi experimentam și bucurie și durere.

Nimeni nu se aștepta ca eliberarea să fie o parte atât de strategică a vindecării. Poate că dacă am fi știut, echipa nu s-ar mai fi alcătuit niciodată.

Uneori, Domnul a îngăduit ca membrii echipei să treacă prin dificultăți în slujire, dar în felul acesta Scriptura a prins, sub ochii noștri, viață, prin puterea Duhului Sfânt. Uneori am trăit în mod direct dramatica emoție a relatărilor Evangheliei, iar alteori am devenit mai conștienți de realitatea presiunilor și problemelor pe care Pavel le descria prietenilor săi din Corint (2 Corinteni 11:22-29).

Nu bănuiam atunci că Dumnezeu avea să ne ducă învățăturile și slujirea departe de nordul Angliei, astfel că acum suntem gata să inaugurăm un centru în sudul Angliei și să începem o lucrare specială pentru liderii din Ungaria și Europa de est.

Împrejurările aduse de Dumnezeu pentru învățare și slujire atât în Anglia cât și în atâră ei au arătat, mai întâi, necunoașterea slujirii pentru vindecare în Trupul lui Cristos, iar apoi că ceva deosebit se petrecea la Ellet Grangc.

Pentru cei care nu cunosc Ellet Grangc, trebuie spus că acest centru este administrat de către o societate de caritate numită "The Christian Trust". Obiectivele și profesiunea de credință ale lucrării sunt următoarele:

Obiectivele:

împlinirea poruncii lui Cristos de a predica Evanghelia, a face ucenici și a vindeca bolnavii de orice fel. Aceasta se realizează prin rugăciune, învățare, predicare, slujire personală precum și prin pregătirea altora pentru implicare în această slujire, în special în bisericile lor locale.

Temeliile de credință:

Dumnezeu este Trinitate. Dumnezeu Tatăl iubește întreaga omenire. Dumnezeu Fiul, /sus Cristos, este Mântuitorul și Vindecătorul, Domn și împărat. Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în creștini și le împarte puterea dinamică prin care ei pot continua lucrarea lui Cristos. Biblia este autoritatea inspirată divin în ce privește credința, doctrina și comportarea, fiind fundamentul oricărei învățături.

În prezent, Ellet Orange are o echipă "full-time" formată din 40 de persoane și o echipă de consilieri asociați formată din 50 de persoane.

Până acum, aproape 7000 de persoane au fost slujite personal de către membrii echipelor iar aproximativ 20000 de persoane au participat la diferitele cursuri de pregătire și la conferințele de învățătură care au avut loc de-a lungul anilor.

Cei în suferință sunt slujiți de obicei la Healing Retreats unde practica lui Isus, care primea bine mulțimile, "le vorbea despre împărăția lui Dumnezeu și vindeca pe cei care aveau nevoie de vindecare" (Luca 9:11) este baza normală de slujire.

După salutul de bun sosit, învățarea și slujirea merg întotdeauna mână în mână. Înainte de a primi slujirea, mulți oameni au nevoie să înțeleagă care sunt temeliile împărăției lui Dumnezeu. Deseori, motivul pentru care ei nu pot ieși din necaz este că nu au aplicat în viețile lor principii fundamentale cum ar fi iertarea, acceptarea, etc.

Cursurile de pregătire se succed unul după altul. Aceste cursuri, ținute curent la Ellet Orange, sunt următoarele:

Cursuri de o zi:

*Familiarizarea cu slujirea pentru vindecare
Slujirea celor abuzați sexual
Lupta spirituală
Eliberarea celor înrobiți
Revendicarea locului
Ești tu chemat pentru consiliere?
Consilierea celor grav bolnavi și a celor ce au suferit pierderi grele
Slujirea pentru copii
Cum să ne rugăm
împlinirea emoțională*

Cursuri pentru localnici (de 3-5 zile):

*Vindecarea
Consilierea pentru vindecarea interioară
Rugăciunea dinamică
Slujirea pentru eliberare
Slujirea celor abuzați sexual
Slujind sub ungerea Duhului Sfânt
Închinarea (în colaborare cu muzicienii de la WellSpring)
Retragerea liderilor*

Conferințe de învățătură*Lupta este a Domnului**O amplă conferință de 4 zile despre:
cum să slujești evanghelizare, vindecare
și eliberare în puterea Duhului Sfânt.**Vindecare și împlinire**O conferință de pregătire pentru cei care doresc să
introducă slujirea pentru vindecare în biserica lor.*

De asemenea, este în curs de pregătire o *Școală de evanghelizare, vindecare și eliberare* care va pune în practică principalele învățături ale cursurilor mai sus menționate. Această școală va fi de ajutor în special celor care vin din afara Angliei și care își pot rezerva câteva săptămâni pentru a primi o învățătură concentrată și pentru a experimenta practic ceea ce au învățat.

Durata cursurilor este de două luni. Prima lună este destinată în principal învățăturilor de bază iar cea de-a doua (opțional) aplicării acestor învățături în slujirea personală.

Detalii despre programul cursurilor, serviciilor, precum și despre cărțile și casetele de învățătură se pot obține la:

Ellel Grange,
Lancaster,
LA 2 OHN,
England.

Sunt adânc recunoscător tuturor membrilor echipei, prietenilor și colegilor care și-au oferit generosul ajutor la pregătirea manuscrisului, aducând multe sugestii utile.

Tuturor le mulțumesc pentru ajutorul și curajul pe care mi l-au dat. Cer iertare celor care au îndurat cu dragoste întârzierile mele la masă, în a răspunde la scrisori precum și "sihâstrica" mea în timpul cât a durat scrierea acestei cărți.

Acest prim volum se va ocupa de bazele scripturale ale vindecării și eliberării. Volumul următor va fi esențialmente practic, dând învățătura necesară creștinilor care doresc să aducă vindecare și eliberare celor în nevoie.

Mă rog ca toți cei care vor citi această carte să crească în dedicarea lor pentru Cristos și să răspundă chemării pe care Dumnezeu o face fiecărui credincios: predicarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor.

Peter Horrobin
Ellel Grange

Capitolul 1

Introducere

Eu cred că atunci când Isus l-a spus ucenicilor să vindece bolnavii și să scoată demonii El a avut intenția ca ei să facă, cu adevărat, acest lucru! Aidoma celor mai mulți dintre contemporanii mei care au fost crescuți în biserici după cel de-al doilea război mondial, nici eu n-am primit vreo învățătură despre lucrarea de eliberare.

Pasajele din Evanghelii în care se face referire la scoaterea demonilor erau repede trecute cu vederea, presupunându-se că ele erau irelevante pentru creștinii din secolul XX. Doar poveștile vagi despre misionarii care s-au confruntat cu puterile întinericului pe câmpul de misiune erau oarecum acceptate, deoarece acele întâmplări au avut loc departe, în țări presupus necivilizate de creștinismul din vest.

Dar adevărul nu poate fi înăbușit pentru totdeauna. În adâncul meu erau întrebări care nu-mi dădeau pace. Adevărata natură a acestor întrebări era însă atât de greu de sesizat încât a trebuit să treacă mulți ani până când împrejurările vieții și chemarea lui Dumnezeu sa le pună în lumină. Împrejurările au gravitat în jurul unui mic grup de oameni în care existau forțe și puteri ce, cu siguranță, nu veneau de la Dumnezeu dar care erau cu adevărat periculoase. Chemarea lui Dumnezeu era cea de a mă ruga pentru bolnavi.

Nu era prima chemare pe care o primeam de la Dumnezeu, încă din copilărie am simțit că sunt chemat la slujire în lucrarea creștină. Nu peste mulți ani această chemare a devenit și mai evidentă, iar eu am știut cu certitudine că aveam de tăcut în viață.

Jane a venit să caute ajutor atunci/când situația ei era cu adevărat disperată. Prin rugăciune, ea a fost oarecum ajutată dar după ce a

plecat. Dumnezeu a vorbit foarte clar inimii mele. Mă simțeam încurajat să pornesc la înființarea unui centru de slujire în care toate Jane-le lumii acesteia să poată primi ajutorul de care au nevoie și în care Trupul lui Cristos să poată fi pregătit pentru o slujire eficientă în bisericile locale. Nu era ușor să accepți prin credință acest îndemn, rațiunea concentrându-se mai degrabă asupra aparenței imposibilității realizării unei asemenea chemări.

Au urmat zece ani de rugăciune, înainte ca Dumnezeu să miște lucrurile în această viziune și eu să înțeleg că vremea împlinirii ei se apropia. Peste alți doi ani, printr-o minune a harului lui Dumnezeu, în noiembrie 1986 Ellet Orange și-a deschis porțile.

La 31 octombrie, data stabilită pentru achitarea completă a proprietății, ne mai trebuia aproape încă o jumătate de milion de lire sterline.

Începusem fără nici un ban iar vânzătorul ne acordase doar șase luni pentru a procura suma necesară. Nu voi uita niciodată că în ziua scadenței aveam cu doar șase lire sterline mai mult decât era necesar.

Prin oamenii Lui, Dumnezeu ne dăduse această uriașă sumă, confirmând astfel viziunea. Vom vedea însă, cu altă ocazie, felul în care Dumnezeu a împlinit, într-un îndepărtat colț al Angliei, această viziune. Mica dar dedicată echipă pe care Dumnezeu o formase pentru a porni lucrarea avea doar o vagă idee despre ceea ce va urma. Cei care o alcătuiau cunoșteau câte ceva despre cele trei principale dimensiuni ale slujbei de eliberare: vindecarea fizică, vindecarea interioară și eliberarea, lotuși, nimeni nu bănuia ce va urma deși în acele zile devenea tot mai clar că în vindecare, rolul slujbei de eliberare era cu mult mai mare decât ne imaginaserăm noi.

Acum, unele din întrebările anilor de început primeau răspuns. Pe măsura ce întâlneam și ne confruntam cu puterile întunericului vedeam cum vechi infirmități erau vindecate, cupluri sterile concepând și dând naștere la copii, frici paralizante dispărând,

probleme emoționale (despre care anterior se crezuse că erau legate de vindecarea interioară) rezolvate, femei care au fost traumatizate prin abuz sexual aduse la echilibru, etc. Am putut vedea din nou că înputernicirea dată de Isus uceniciilor lor de a scoate demonii a fost, într-adevăr, o parte vitală a Marii Trimiteri date Bisericii, pentru toate timpurile (Luca 9:12 și Matei 28:19-20).

Deși erau multe de învățat, chiar de la început noi i-am instruit și pe alții astfel încât și ei să poată beneficia de experiența noastră. Unele biserici locale au început să-și extindă slujba de vindecare prin includerea eliberării, cu rezultate remarcabile. La centrul nostru au început să vină oameni de departe, chiar și din afara Angliei, atât pentru a participa la cursurile de pregătire cât și pentru a-i aduce pe cei în nevoie la Healing Retreats. Apoi au început să sosească numeroase cereri pentru material scris care să-i ajute pe cei care încercau să urmeze un drum asemenea nouă, în bisericile lor locale.

Această carte este o încercare de a răspunde unei asemenea nevoi. Mă rog ca cei care o vor citi să nu o facă doar pentru că sunt fascinați de lucrarea de eliberare ci pentru că doresc să vadă întreaga slujire a lui Isus ferm stabilită în Trupul Său - predicarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor.

Slujba de eliberare în istoria Bisericii

Există multe relatări bine documentate care arată ca eliberarea a fost, de-a lungul istoriei Bisericii, o parte normală a slujirii creștine.

Tertulian de exemplu scrie, spre anul 200 DC, în comentariile sale intitulate *"De spectaculis"*: *"Avem cazul acestei femei - Domnul însuși ne este martor - care s-a dus la teatru și s-a întors înapoi posedată, în consecință, la izgonire, când creatura necurată a fost certată că a îndrăznit să atace un credincios, el (duhul rău) a strigat tare: 'Pe hună dreptate am făcut-o, pentru că am găsit-o pe teritoriul meu!'".*

În lucrarea sa "împotriva lui Celsus", Origen (cea 250 DC) scrie: *"Creștinii nu înving duhurile rele prin incantații ci prin Numele lui Isus..., prin folosirea rugăciunilor și a altor mijloace pe care le învățăm din Scripturi le scoatem noi afară din sufletele oamenilor, din locurile în care s-au stabilit ele, iar uneori chiar din trupurile animalelor, căci chiar și aceste creaturi adesea suferă în urma rănilor care le sunt produse de către demoni"*.

În "Compendiul școlilor divine", Lactantius adaugă : *"După cum El însuși, înainte de patimile Lui, a pus în derută demonii prin cuvântul și porunca Lui, tot astfel acum, prin Numele și semnul aceleiași pătimiri (crucea) duhuri/e necurate care au intrat în trupurile oamenilor sunt scoase afară, răcnind și chinuind. Și mărturisind ei înșiși că sunt demoni, se supun lui Dumnezeu, care îi hărțuiește"*.

Dc-a lungul secolelor întâlnim multe relatări bine documentate despre demonizați care au fost eliberați în Numele lui Isus. În vremurile mai apropiate, caractere profetice ca cel al lui Smith Wigglesworth au întărit printre credincioșii obișnuiți credința că imposibilul este posibil, iar însemnările unei femei mai puțin cunoscute dar la fel de remarcabilă, Măria Woodworth-Etter, au demonstrat dramatic puterea pe care Numele lui Isus o are asupra lucrărilor întunericului. Ea a slujit la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX în special în SUA și în Anglia fiind puternic folosită dc Dumnezeu ca evanghelistă, cu o remarcabilă rodnicie în slujba dc vindecare și eliberare.

Dc-a lungul istoriei Bisericii au existat întotdeauna creștini care au practicat slujba de eliberare. În zilele noastre, Duhul Sfânt restabilește în tot mai multe biserici această slujbă ca o parte naturală a procesului de înnoire.

Reacții în Biserica de azi

Cele mai multe dintre biserici, datorită concepțiilor greșite și lipsei unor învățături corecte, au fost și sunt ținute în neștiință de înșelăciunile dușmanului, în total dezacord cu cele adoptate și recomandate dc Pavel (2 Corinteni 2:11). În mod obișnuit, în biserici se credea că duhurile rele se întâlnesc doar ocazional și ca ele nu pot afecta în vreun fel pe creștini. Astfel, Biserica a fost înșelată crezând că eliberarea de duhurile rele este o slujbă care nu merită vreo atenție.

Într-adevăr, unii teologi au susținut adoptarea unei atitudini dc indiferență față de vrășmaș. Dar cei mai mulți dintre ei nu au reușit să recunoască dușmanul și influența pe care el o poate avea, lucru ce a condus la înșelarea așteptărilor maselor de creștini care au căzut în cursa demonului, ncvâzând nici o ieșire din legăturile lui.

Liderii creștini au marca responsabilitate de a nu duce turma în rătăcire. Ezechiel îi avertiza pe păstorii lui Israel cu aceste devastatoare cuvinte : *"Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită... pentru că nu aveau păstor, au ajuns hrana tuturor fiarelor câmpului și s-au risipit"* (Ezechiel 34:4-5). Fără îndoială, a nega , în tata turmei pe care o păstori, esența slujbei de vindecare (eliberare). Înseamnă a o conduce greșit. Această presupus sănătoasă indiferență față de dușman este în realitate departe dc a fi sănătoasă și datorită faptului că Biserica a fost, în general, în totală necunoștință dc modalitățile prin care dușmanul lucrează, Satan a călcat peste Trupul lui Cristos fără a fi amenințat, recunoscut sau perturbat. Eu cred că atâta timp cât slujba dc eliberare nu este acceptată ca o annă-cheie care se află la dispoziția oamenilor lui Dumnezeu, eficiența Bisericii va fi sever limitată.

Cei care au crezut că Scriptura este actuală și au căutat să slujească pentru eliberarea celor ce aveau nevoie de eliberare, au fost deseori priviți cu neîncredere de către cei din bisericile lor. Pentru unii, izolarea la care au fost supuși a fost împinsă la extrem, ajungându-se chiar la îndepărtare lor de trupul Bisericii.

Mulți creștini au tendința de a ignora sau de a respinge slujba de eliberare deoarece nu pot accepta ideea că ar fi cu putință ca unii creștini să aibă demoni în ei. Ei întreabă: "Cum poate locui în aceeași persoană și Duhul Sfânt și un duh rău?". Alții, îndeosebi cei care au o perspectivă teologică liberală, preferă să respingă toate evidențele puterii supranaturale, indiferent dacă sunt revendicate ca venind de la Dumnezeu sau de la Satan. Astfel, ei resping cu fermitate întreaga idee a posibilității existenței demonilor. Unii teologi au încercat chiar să susțină că Isus a vorbit despre diavol și demoni deoarece cunoștințele Sale medicale (sau lipsa lor) erau limitate la nivelul de cunoaștere al timpului Său.

La cealaltă extremă se află cei care în mod naiv cred că eliberarea este răspunsul la orice problemă care îi afectează pe oameni, ocupându-se numai de vânătoria de demoni, chiar și atunci când este evident că alte nevoi de vindecare sunt mai relevante și mai importante. Aproape toți cei care au scris despre eliberare au citat avertismentul lui C.S.Lewis, de a nu-l ignora pe Diavol dar nici de a nu-i da o atenție exagerată. Datorită adevărului pe care îl conține, acest avertisment este de o universală actualitate.

Undeva la mijloc se află un grup de creștini care cred că însărcinarea pe care Isus a dat-o Bisericii include și slujba de eliberare, ei căutând să construiască o efectivă și credibilă slujire de eliberare în viața Trupului Lui Cristos. Acest lucru este posibil, iar eu mă rog ca această carte să fie un real ajutor pentru cei care vor să ia în serios atât porunca lui Isus de a "scoate demonii" cât și însărcinarea de a zidi Biserica.

Un cuvânt frecvent folosit de criticii slujbei de eliberare este "*echilibru*". Ei te sfătuiesc să nu exagerezi în problema demonilor, să nu le dai acestora prea multă importanță. În slujire, spun ei, trebuie să te concentrezi asupra unor aspecte mai importante din viața persoanei.

Citind această carte veți afla însă că pentru a scoate demonii este nevoie de o slujire care să fie atât echilibrată cât și radicală. Echilibru în ceea ce privește întreaga temelie a adevărilor creștine (cum ar fi pocăința, iertarea, acceptarea, etc), care trebuie să fie arme în slujire. Radicalism în ceea ce privește demonicul, în sensul că noi avem responsabilitatea de a înlătura orice drept pe care demonii îl au în viața persoanei, de a-i scoate afară și de a învăța oamenii cum să trăiască înaintea lui Dumnezeu pentru ca demonii să nu se mai poată întoarce. Eu cred că slujirea lui Isus a fost perfect echilibrată, fapt ce s-a transpus în practică printr-o învățătură care răspundea cu autoritate tuturor problemelor vieții. *Pentru Isus echilibru nu a însemnat compromis* ci învățături și acțiuni hotărâte, care au întâlnit nevoile tuturor celor care au venit la El. Când l-a întâlnit pe tânărul bogat El a răspuns la pătrunzătoarea lui" întrebare despre moștenirea vieții veșnice cu un răspuns la fel de pătrunzător: "*Vinde tot ce ai... apoi vino și urmează-Mă*". (Matei 19:16-22). Isus a retezat tentativa teologică a lui Nicodim arătându-i că trebuia să se nască din nou din Duhul lui Dumnezeu (Ioan 3).

El le-a spus fariseilor care voiau să ucidă cu pietre pe femeia surprinsă în adulter : "*Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea*" (Ioan 8:1-11). În cazul băiatului epileptic (băiatul cu un duh surd și mut) al cărui tată suferea atât de mult Isus a recunoscut un demon căruia i-a poruncit să iasă afară (Luca 5:37-43). Credința Lui era la un asemenea nivel încât a spus omului care avea un braț paralizat să-și întindă brațul. Omul a încercat și a văzut că-și poate ridica brațul, care era vindecat (Luca 5:6-11).

Acestea și multe alte exemple din viața lui Isus, demonstrează gândire și acțiuni radicale. Deoarece Isus a fost atât de radical în modul în care i-a tratat pe toți cei care au venit la El, ca rezultat. Întreaga Sa slujire a fost echilibrată.

În tot ceea ce a făcut Isus, nu a existat nici un compromis. El a fost întotdeauna plin de dragoste, dar și radical. Echilibru nu înseamnă compromis. Din păcate, mulți dintre cei care se considerau apărători ai echilibrului în slujba de eliberare au devenit, în realitate, apărători ai compromisului devenind astfel tară sa-și dea seama, adversari ai slujbei de eliberare.

O slujire echilibrată pentru vindecare este acea slujire care folosește toate metodele de slujire pe care Isus ne-a înmormântat să le folosim. Nu se poate numi echilibrată o slujire care ia câte ceva din fiecare concepție a vreunei denominații pentru a nu ofensa sau, și mai semnificativ, pentru a nu zdruncina acele temelii teologice care par a fi nepotrivite cu scopul ei.

Pentru Isus și pentru ucenicii Lui slujba de eliberare era normală și naturală. Oamenii se așteptau ca Isus să se ocupe de demoni, iar El se ocupa. Astăzi însă aproape toată lumea (creștină sau nu) afirmă că noi avem mai multe cunoștințe medicale și o mai bună terminologie pentru a descrie fenomenele care pe vremea lui Isus erau atribuite duhurilor rele! Un asemenea punct de vedere secular este la fel de înșelător ca și raționalismul care nu crede în supranatural.

Există biserici în care se crede că motivul pentru care oamenii nu sunt uneori vindecați este voința suverană a lui Dumnezeu. De aici greșitele doctrine ale "suferinței de dragul Evangheliei". Acest punct de vedere este în dezacord cu slujirea lui Isus, deoarece nu este nicăieri înregistrat ca El să fi spus cuiva că nu poate fi vindecat pentru că voința suverană a lui Dumnezeu era ca omul acela să sufere! Deși unele aspecte ale suferinței rămân un mister, eu cred că în multe cazuri oamenii nu sunt vindecați deoarece Biserica se roagă pentru lucruri greșite.

Se poate ca persoana să aibă nevoie de a ierta din toată inima sau de a-și mărturisi vreun păcat, de a fi rupt vreun blestem care

este pus asupra vieții ei sau de a fi eliberată de vreun duh rău.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu este suveran sau că nu ar putea exista împrejurări în care se pare că voia Sa vine în contradicție cu dorințele sau chiar cu așteptările noastre, înseamnă doar că Dumnezeu așteaptă ca noi să ne conducem slujirea conform instrucțiunilor Lui și, dacă o persoană este bolnavă din cauză că are un demon nu putem pune aceasta pe seama voinței lui Dumnezeu, neascultându-L atunci când El ne spune să scoatem demonul iar apoi spiritualizând problema printr-o greșită doctrină a suferinței.

Mulți bolnavi și-au pierdut speranța. Ei sunt, ca și femeia cu scurgerea de sânge, epuizați de căutarea unei vindecări care nu mai vine. Datorită prelungitei infirmități, pentru că viața nu mai are nici un rost. Deși slujba de eliberare nu este o soluție pentru toți cei care sunt în nevoie, ea este răspunsul-cheie pentru cei care sunt bolnavi deoarece "au un demon", caz în care substratul este demonic.

Evanghelia speranței

Evanghelia este, înainte de toate, o Evanghelie a speranței; o speranță care nu este o dorință vagă ci o certitudine absolută, bazată pe garanția dată de credințioșia lui Dumnezeu. Pentru toți cei care vin la El există siguranța vieții veșnice. Viața veșnică începe din momentul în care ne naștem din nou din Duhul lui Dumnezeu (Ioan 3) , nu este ceva ce se primește numai după moarte.

Unele predici au fost atât de axate pe tema vieții de după moarte încât mulți creștini sunt în necunoștință de minunatele binecuvântări pe care Dumnezeu ni le-a pregătit încă în viața aceasta. Astăzi, mulți oameni trec prin asemenea crize încât ajung să se întrebe dacă există cu adevărat viață după moarte. Noi nu trebuie să așteptăm moartea pentru a ne bucura de bineîncercările crucii! Speranța creștină include oferta vindecării și eliberării în decursul trecerii noastre prin timp.

Mulți creștini recunosc că vindecarea vine de la cruce.

Proorocul Isaia a fost primul care a spus; *"prin rănilor Lui suntem vindecați"* (Isaia 53:5)..De aceea, vindecarea este o parte esențială a ispășirii și a speranței creștine. Eliberarea decurge, de asemenea, din cruce. Pe cruce, Cristos *"a dezarmat domniile și stăpânirile și le-a Jacul priveștiște pentru toți, ieșind biruitor asupra lor..."* (Col.2:15).

Pe cruce, Isus nu a fost ucis de către Satan. Dacă ar fi fost așa. Calvarul ar fi fost o celebrare a victoriei lui Satan. Isus a fost Cel care a ales sa-și dea viața și, deși trădat de o ființă omenească și în cele din urmă ucis fizic de către oameni, ei au avut puterea de a face acest lucru numai pentru că El a ales să se supună voinței Tatălui Său. Matei ne amintește că Isus ar fi putut cere, chiar și în ultima clipă, douăsprezece legiuni de îngeri pentru a-L salva (Matei 26:53).

De aceea, atunci când Isus a înviat din morți puterilor întunericului li s-a declarat ferm că stăpânul lor, Satan, a fost înfrânt și că Isus domnește. Când Pavel le spunea creștinilor din Galatia: *"Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine"* (Galateni 2:20), el ilustra prin propria-i mărturisire uimitorul adevăr că noi, creștinii, ne aflăm față de Satan în aceeași poziție în care se afla Isus când a înviat din morți. Adică, o poziție de biruință asupra tuturor domeniilor demonice. La Calvar, Isus a demonstrat că El avea, într-adevăr, autoritatea de a da ucenicilor Săi (atunci și pentru totdeauna) puterea și autoritatea de a scoate demonii.

Astfel, conform Scripturii, nu este nici o îndoială ca eliberarea este o parte centrală a ispășirii și că slujba de eliberare este o parte a speranței creștine. Fără victoria crucii noi nu am fi avut putere sau autoritate asupra puterilor întunericului. De aceea, Satan a tăcut tot ce a putut pentru a-L opri pe Isus chiar la începutul lucrării Sale, ispitindu-L în pustiu (vezi cap.7).

Isus a încredințat Bisericii Sale sarcina de a sluji atât pentru vindecarea cât și pentru eliberarea celor în nevoie.

Experiența ne-a arătat că o biserică care nu practică slujirea pentru vindecare și eliberare este o biserică infirmă, care limitează mântuirea. Ea nu poate arăta pe deplin că este Trupul lui Cristos pe pământ, reprezentanta lucrării Lui, și își privează membrii de unele speranțe care sunt de fapt drepturi legitime ale copiilor lui Dumnezeu.

Sunt, de asemenea, sever limitate în eficiența acele biserici care se roagă pentru vindecare dar, indiferent din ce motive, nu țin seama de slujirea pentru eliberare. Știm, din experiența noastră, că eficiența slujbei de vindecare fără eliberare, scade cu cea. 20 procente. Lipsa slujbei de eliberare îi poate priva pe unii creștini de ceea ce Dumnezeu are mai bun pentru ei.

Considerații asupra cărții

În această carte voi căuta să arăt că slujba de eliberare este un drept legitim al creștinilor; că Dumnezeu dorește ca, în viața și în slujirea lor, creștinii să fie supranaturali; că demonii sunt reali și că trebuie să ne confruntăm cu ei; că, în Cristos, noi avem puterea și autoritatea de a-i înfrunța fără frică și că făcând ceea ce Isus ne-a spus să facem, putem juca un rol strategic în eliberarea celor încătușați de puterile întunericului.

În carte sunt prezentate multe exemple de schimbări pe care Dumnezeu l-a făcut prin eliberare în viețile oamenilor. Pentru a evita identificarea persoanelor, au fost schimbate atât numele cât și unele detalii, aspectele esențiale rămânând însă aceleași. În această carte nu este nimic care să nu fi fost prelucrat, adesea cu un preț ridicat, pe nicovala experienței și deseori verificat și în slujirea altora.

Deși cartea nu este o istorie a Centrului de la Ellet Grange, ca nu ar fi putut fi scrisă fără experiența câștigată în slujirea câtorva mii de oameni, începând cu deschiderea Centrului în noiembrie

Mica echipă pe care Dumnezeu o alcătuiuse pentru a începe lucrarea nu se aștepta ca eliberarea să joace un rol atât de important în slujirea lor.

Trebuie spus ca deși un element strategic al lucrării de la Ellel Orange, eliberarea nu este decât o parte din panoplia pusă la dispoziția Bisericii pentru ca ea să poată împlini Marea Trimitere. Ea nu trebuie scoasă din slujirea Bisericii. Dacă este scoasă, mulți dintr- cei răniți și în nevoi vor fi lipsiți de ajutorul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ei.

Deseori în această carte mă voi adresa la plural atunci când fac referire la diferitele aspecte ale slujbei de eliberare. Când fac acest lucru, mă gîndesc la echipa de la Ellel Orange care a arătat atîta hotărîre în a căuta răspunsuri de la Domnul pentru toți cei care au bătut la ușa noastră, căutând ajutor. Noi nu avem pretenția de a deține toate răspunsurile. Dar eu cred că dacă Biserica va aplica consecvent cerințele Cuvîntului lui Dumnezeu în viețile oamenilor răniți și zdrobiți, va avea loc o dramatică creștere a numărului celor vindecați, spre deosebire de simpla rugăciune care nu a condus la rezultate remarcabile.

Vă rog să citiți această carte cu o inimă și o minte deschise - o inimă deschisă pentru a asculta glasul Tatălui și o minte care, eliberată de prejudecățile sau învățăturile anterioare, să fie deschisă unei noi înțelegeri. Cartea aceasta prezintă bazele scripturale ale slujbelor de vindecare și eliberare. Volumul următor va fi un manual practic privind eliberarea, pentru cei care sunt implicați în această lucrare.

Cuvînt de încheiere

Aș dori să sfătuiesc ca nimeni să nu se implice în lucrarea de eliberare decât dacă:

- a) Are o puternică credință în Isus.
- b) Are o puternică și permanentă dorință de a fi evanghelist (dacă se va pune în lucrarea de eliberare înaintea evanghelizării, mulți dintre cei care vor cere ajutor vor rămâne în afara împărăției lui Dumnezeu).

- c) Este gata, dacă se dovedește necesar, să primească el însuși slujire pentru eliberare.
- d) Are o adîncă dragoste și compasiune pentru oameni.
- e) Acționează sub acoperirea sigură a liderilor creștini.

Experiența fiilor lui Sceva, care au încercat să se implice în slujba de eliberare fără a-și fi încredințat viețile lor lui Isus, este un avertisment salutar. Ei au sfârșit prin a fugi dezbrăcați! (Fapte 19:11-20). Slujba de eliberare nu trebuie niciodată despărțită de slujirea întregii Evanghelii a lui Isus Cristos. Ea este o parte inseparabilă a Veștii Bune iar încercarea de a sluji eliberare în atăra cerințelor Scripturii este o practică ce poate avea repercusiuni periculoase atît pentru cel care slujește cît și pentru persoana care primește ajutor.

Nu există decât o singură garanție: aceea de a-L cunoaște pe Isus ca Mîntuitor și Domn al vieții tale. Duhul Sfînt se poate revărsa prin noi în putere numai dacă îl cunoaștem pe El, iar orice autoritate pe care o avem asupra puterilor întinericului vine numai prin puterea Duhului Sfînt.

Deci, ce trebuie să facem ? Răspunsul pe care Petru l-a dat la această întrebare, rămîne peste veacuri: *"Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; și vs-fi primi darul Sfîntului Duh"* (Fapte 2:38).

Cînd Isus a spus : *"Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine"* (Ioan 14:6), El a fost fie de o aroganță fie de o corectitudine desăvârșită. Fără îndoială, versetul acesta nu este pe placul celor care fac afirmații de genul: "Toate drumurile duc la Dumnezeu". Noi am văzut de nenumărate ori demonstrat faptul că Isus A declarat adevărul atunci cînd a rostit aceste cuvinte.

Vindecare prin eliberare

Nu Isus, ci Satan a fost cel arogant, căutând să se ridice mai presus de Dumnezeu.

Satan este un dușman învins dar victoria crucii și a învierii nu poate fi experimentată decât de cei care vin la Dumnezeu prin credința în Fiul Său. În Evanghelia sa, Ioan spune că toți cei care L-au primit pe Isus au devenit copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1: 12);

Aceste cuvinte sunt dramatic împlinite în aceste ultime zile ale secolului XX. când copii lui Dumnezeu își exercită puterea și autoritatea, drepturi pe care le-au câștigat prin credința în Isus Cristos.

Capitolul 2

Omenirea- Creația specială a lui Dumnezeu

În cadrul creației, omenirea este unică. Dumnezeu a creat-o după chipul Său (Geneza 1:26 și 9:6). Pentru a înțelege pe deplin ce înseamnă a fi creat după chipul lui Dumnezeu, trebuie să așteptăm până la venirea finală a Domnului Isus Cristos când, așa cum spune Pavel, nu vom mai vedea ca într-o oglindă întunecată ci față în față (I Corinteni 13:12).

Până atunci, în Scriptură putem găsi unele pasaje-cheie pentru înțelegerea slujbei de vindecare și eliberare. La fel cum medicii își încep studiile disecând un trup pentru a-i înțelege modul de funcționare, tot astfel cei care slujesc pentru vindecare și eliberare trebuie să înceapă prin a înțelege ce spune Scriptura despre natura omului.

Dumnezeu este Duh

Când Isus i-a vorbit femeii de la fântână (Ioan 4), El a făcut mai mult decât să dezvăluie printr-un cuvânt de cunoștință trecutul ei intim: El a împărtășit cu ea un profund adevăr teologic. La prima vedere s-ar părea că Isus ar fi trebuit să discute asemenea adevăruri cu un teolog ca Nicodim din Ioan 3. Căci în mod sigur această femeie cu un trecut atât de îndoienic ar fi avut mai degrabă nevoie de ceea ce Isus i-a spus lui Nicodim *"trebuie să fiți născuți din nou!"* (Ioan 3:7)

Totuși, există o explicație a atitudinii pe care Isus a avut-o față de liderii religioși din zilele lui, atât de sensibili când era vorba despre litera legii, dar atât de indiferenți în a discerne problemele spirituale!

Isaia capitolul 1 ne spune ceva despre telul în care Dumnezeu vede religia de dragul religiei: *"Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci M-am săturat de lămâie! Nu vreau luni noi, sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea"* (Isaia 1:13).

Cunosc mulți oameni obișnuiți (unii având, ca și femeia de la fântână, un trecut care este mai bine să fie uitat) a căror putere și autoritate în Cristos au făcut din ei niște extraordinari luptători pentru Dumnezeu. Viețile lor pline de Duh sunt o armă de apărare împotriva celui rău, o demonstrație vie- a potențialului care există, prin Dumnezeu, în fiecare ființă umană.

În ciuda relațiilor ei anterioare și a trecutului ei imoral, femeia de la fântână a înțeles ceva din ceea ce i-a spus Isus deoarece ea s-a întors bucuroasă în sat, devenind o evanghelistă. Ea vestea Evanghelia, spunând sâtenilor: *"Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce. am făcut!"* (Ioan 4:29). Ca urmare, ceva mai târziu, jumătate din satul acela L-a mărturisit pe Isus spunând: *"Acum credem nu numai din cauza spuselor tale, ci noi înșine L-am auzit și știm că Acesta este într-adevăr Cristosul, Mântuitorul lumii"* (Ioan 4:42).

Adevărul pe care Isus l-a declarat acelei femei a fost simplu dar incredibil de profund: *"Dumnezeu este Duh; și cine îl adoră pe El trebuie să-L adore în Duh și-n adevăr"* (Ioan 4:24). Dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul Său, ce altceva vrea să spună aceasta uimitoare frază decât că omul trebuie să aibă și el un duh cu care poate să se închine lui Dumnezeu, care este Duh, și să aibă o relație cu El!

Trinitatea - lui Dumnezeu și a omului

O altă revelație a naturii omului poate fi văzută în natura trinitariană a lui Dumnezeu.

Există un singur Dumnezeu, dar în Dumnezeire sunt trei *"persoane"*: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

De aceea nu este surprinzător că omul, care este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, trebuie să reflecte această trinitate în propria sa ființă.

În epistola sa către tesaloniceni Pavel definește foarte clar trinitatea omului. El se roagă ca ei, tesalonicenii, să fie întregi în duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5:23); aceasta implică nu numai că omul, de la crearea sa, are trei dimensiuni distincte ci și că este posibil ca omul căzut să fie afectat (bolnav) în una (sau mai multe) din aceste trei dimensiuni.

Nici chiar îngerilor, ca ființe spirituale, nu li s-a dat capacitatea de "a veni în trup", devenind astfel ființe cu duh, suflet și trup. Capacitatea de "a veni în trup" o are doar Dumnezeu și cei care sunt creați după chipul Său. De aceea, afirmația "El a venit în trup" este o declarație esențială în denumirile creștine majore. Ea este o declarație de o devastatoare autoritate și semnificație pentru puterile întinericului.

În Scriptură întâlnim numeroase exemple de îngeri care au apărut sub forma umană. Dar este o mare diferență între a apare ca o persoană și a deveni, într-adevăr, o ființă întrupată. Satan și îngerii căzuți au capacitatea (așa cum o au și îngerii, când le este permis) de a se manifesta ca și ființe umane. Dar nici o ființă spirituală, fie ea înger sau demon, nu se poate întrupa. Această capacitate o are doar Dumnezeu și creația Sa specială, omul.

Deseori am văzut câtă putere avem atunci când poruncim unui demon *"În Numele lui Isus Cristos din Nazaret, care a venit în trup"*: Am văzut cu ochii noștri cum aceste ultime cinci cuvinte au demonstrat adevărul din Iacov 2:19, unde ni se spune că și demonii tremură de frica lui Dumnezeu. Recunoscând cine este Dumnezeu și recunoscând autoritatea pe care o au credincioșii care slujesc pentru eliberare în Numele lui Isus, puterile demonice știu că timpul lor este limitat și că sfârșitul lor este cel descris în Apocalipsa.

În afară de boala spirituală datorată morții față de Dumnezeu, există și boala care este o consecință a implicării greșite în lumea spirituală, lumea supranaturală care se află sub controlul lui Satan și în răzvrătire față de Dumnezeu. Satan nu respectă, pe nimeni, oricine ar fi el și, dacă deschidem ușa vrășmașului, vom suferi consecințele. Dar despre toate aceasta vom vorbi mai târziu.

Firea omului - suflet și trup

În unele versiuni ale Scripturii, deși în limba greacă există cuvinte care fac o distincție clară, se face o confuzie în traducerea corectă a cuvintelor pentru suflet și duh. În diferite locuri, același cuvânt grecesc este tradus când suflet, când duh, după cum a interpretat traducătorul.

Autorul epistolei către evrei subliniază diferența dintre aceste două noțiuni spunând: *"...cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tare decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul"* (Evrei 4:12). Duhul și sufletul nu sunt unul și același lucru. Sufletul este o parte a firii. Nefăcând aceasta diferență, mulți oameni au căzut în autocondamnare, permițând lui Satan să vină ca "acuzator al fraților" și să submineze încrederea lor în Dumnezeu.

Dacă nu înțeleg lucrul acesta, cei care sunt vii pentru Dumnezeu în duh, după convertire sunt ispitiți, datorită problemelor pe care le au în suflet, să neghe realitatea noii lor vieți în Cristos. Satan este încântat de confuzia și înfrângerea noastră.

Trupul

Trupul este partea din ființa umană cea mai ușor de înțeles și definit, în primul rând pentru că este o realitate vizibilă. Deși medicina a făcut remarcabile progrese în tratarea bolilor, deși s-a avansat enorm în cunoașterea trupului omenesc, acesta este de o asemenea complexitate încât multe lucruri rămân o necunoscută. Numai gemul lui Dumnezeu a putut concepe și corela sute de organe interdependente și perfect echilibrate, creând trupul uman.

Nu este aici locul pentru a intra în controversa evoluție-creație; vreau să spun doar ca, cu cât cunoaștem mai mult din complexitatea lumii create și vedem decăderea omenirii la acest sfârșit de mileniu 2, cu atât mai lipsită de credibilitate devine teoretizată și complet nedovedită teorie a evoluționiștilor.

Ei afirmă cu seninătate că procesul evoluției a apărut printr-un șir de potriviri. În ultimii zece ani însă teoria evoluției a început să fie puternic criticată chiar din interiorul lumii științifice care a născut-o și de către oameni de știință ale căror comentarii nu sunt "prejudiciate" de vreo opțiune religioasă.

Spre exemplu, conflictul dintre timpuria dată a creației lumii propusă de către geologi și perioada indicată de către evoluționiști ca fiind necesară pentru ca omul să fi evoluat este atât de acut încât face ca astăzi teoria evoluției să fie, de la data când a fost ea propusă de către Darwin, mai neviabilă ca oricând.

În ceea ce privește supraviețuirea primatelor, istoria pare să indice că acestea, prin număr și vigoare cu greu ar fi putut realiza ceea ce se pune pe seama lor. Deseori, supraviețuirea primatelor a fost, din partea celor mai înfocați evoluționiști, subiect de persecuție și chiar de tentativă de genocid!

Aceasta este o doctrină omenească care nu se poate compara cu slujirea lui Isus pentru cei zdrobiți și săraci, ea adresându-se celor ce abuzează de putere și influență. Felul în care Irod a fost judecat de îngeri (Fapte 12:22), murind mâncat de viermi, arată modul în care Dumnezeu percepe comportarea celor care se înalță, abuzând de putere pe seama maselor.

Indiferent cum s-ar interpreta diferitele teorii despre originea omului, în cele din urmă Dumnezeu este Creatorul iar eu cred în afirmația biblică *"la început, Dumnezeu a creat"*. Trupul fiecăruia dintre noi este un incredibil comentariu despre miracolul lumii create. După cum știm cu toții, trupul funcționează imperfect și, spre deosebire de trupul primului om creat de Dumnezeu, trupul omului este acum obiect al bolilor, malformațiilor și accidentelor, deseori având nevoie de vindecare.

Trupul este conceput astfel încât să se auto-protejeze de invadatori și de să fie vindecat cu propriul lui consimțământ. El are propriul său sistem de apărare, ca de exemplu anti-corpii din sânge care luptă împotriva micro-organismelor sau fibrogelul, o substanță din sânge care reacționează cu oxigenul din aer atunci când ne tăiem, schimbându-și nanira și formând, la început, o rețea vindecătoare (un cheag) iar apoi o crustă care în cele din urmă cade atunci când noul țesut a fost regenerat sub stratul protector.

Majoritatea oamenilor se gândesc la un tratament medical doar atunci când acest sistem de apărare cedează sau este atât de grav prejudiciat încât se impune un ajutor imediat. Este trist, dar cei mai mulți dintre creștini caută slujire la cei care cred în vindecare și eliberare numai atunci când se ajunge în această situație. Dumnezeu, așa cum este, devine ultima șansă!

Cei care slujesc pentru vindecare trebuie să fie foarte atenți în duh la ceea ce spune Dumnezeu deoarece multe din afecțiunile oamenilor nu își au originea în lumea fizică. Dacă nu se acceptă că omul este creat de Dumnezeu, nu va fi ușor să se găsească cauza problemei și să se aducă vindecare și eliberare celor în suferință.

Sufletul

Când vorbim despre suflet, intrăm într-o zonă care nu poate fi explorată științific ci înțelegem doar în lumina Scripturii și a experienței. Atunci când Dumnezeu a creat rasa umană, El a dat fiecărui om un suflet viu. Sufletul este dimensiunea veșnică a ființei noastre. După moarte, trupul nostru putrezește sau este incinerat, partea fizică a ființei noastre fiind, indiscutabil, temporară, limitată la un foarte mic segment din eternitate.

Când trupul moare, perioada sa de folosință se încheie. Dar sufletul nu este limitat de dimensiunea timp iar destinul nostru după moartea fizică face ca evanghelizarea să fie mereu presantă și ne îndreaptă spre discuția pe care Isus a avut-o cu Nicodim privind nevoia de a te naște din nou. Fiecare dintre noi este o ființă spirituală căreia Dumnezeu i-a dat un suflet ; duhul și sufletul locuiesc într-un trup, împreună formând persoana (personalitatea) noastră.

Majoritatea analiștilor Bibliei sunt de acord că sufletul are trei principale dimensiuni: mintea, emoțiile și voința. Toate acestea trebuie bine înțelese dacă vrem să avem o doctrină despre om care să fie o temelie sigură pentru construirea unei teologii a vindecării și eliberării. Există câteva cărți bune, care ating în profunzime acest subiect dar, pentru scopurile acestei lucrări este suficient să știm că mintea, emoțiile și voința nu sunt organe fizice (nu le putem da medicamente sau îndepărta printr-o operație), deși trupului i se poate da o medicație și un tratament care pot avea un profund efect asupra sufletului.

Mintea

Mintea este acea parte a sufletului care prelucrează toate informațiile ce vin prin simțurile fizice; ea gândește, asigură baza rațională pe care se pot lua deciziile vieții de zi cu zi. Mintea nu este creierul. Creierul este doar un organ fizic care funcționează asemenea unui computer, stocând o imensă cantitate de informații și îndeplinind multiplele funcții de rutină care controlează trupul, fără a li nevoie ca mintea să gândească ce trebuie să facă în momentul imediat următor.

Mintea poate controla unciile dintre instrucțiunile-standard pe care creierul le dă trupului (cum ar fi respirația: putem, pentru o perioadă limitată de timp, să ne ținem respirația, oprind intrarea oxigenului); dar, din fericire cele mai multe dintre funcțiunile de control ale creierului asupra trupului sunt complet involuntare (nu putem face ca inima să înceteze să mai bată). Proiectantul nu a programat în computer controlul voluntar al unui asemenea mecanism vital!

Cu mintea putem decide dacă depozităm sau nu în creier informații importante, informații pe care apoi să le putem rechema (aminti) când avem nevoie de ele.

Cu mintea putem ideatiza, crea imagini, combina și face planuri de acțiune fără a ne mișca trupul din loc. Abilitatea de a conceptualiza și de a fi creativ este una dintre cele mai puternice evidențe că omul este făcut, într-adevăr, după chipul lui Dumnezeu, care este Creatorul,

Când mintea și creierul unei persoane sunt afectate astfel încât nu mai are loc procesul normal de gândire sau se modifică starea de sănătate, spunem că acea persoană este bolnavă mental. Totuși, eu cred că numai în lumina adevărului spiritual putem înțelege cu adevărat ce înseamnă că o persoană este bolnavă mental.

Fără o asemenea înțelegere, ne vom limita la a face în permanență doar observații și speculații.

Cu toate că la origine cuvântul grecesc "psihiatru" are înțelesul de "doctor de suflet", psihiatria modernă este tot mai dependentă de tratamentele medicamentoase prin care se influențează procesele chimice din creier (trupul). Aceste tratamente sunt, fără îndoială, eficiente în a reprima comportamentele anti-sociale care sunt dăunătoare atât indivizilor în suferință cât și celor care trebuie să-i îngrijească și să trăiască în prezența lor. Dar puțini psihiatri merg până acolo încât să admită că o asemenea medicație nu este decât o cură, deși mulți dintre ei recunosc deschis că nu înțeleg de ce produsele chimice pe care le folosesc au efectele pe care le au!

Din nefericire, multe dintre aceste medicamente au și considerabile efecte secundare astfel că psihiatria trebuie să mențină un permanent echilibru între distrugerea fie a calității vieții pacientului fie a celor care, altfel, ar trebui să facă față bizarelor extreme ale comportamentului uman.

Eu nu pun la îndoială integritatea sau dedicarea profesională a psihiatrilor și sunt convins că cei mai mulți dintre ei sunt niște oameni devotați, care fac tot ce pot, în limitele cunoașterii, în profesiunea lor. Dar parametrii acestei cunoașteri exclud dintre cauzele bolilor spiritualul și demonicul. Cunoaștem pacienți cărora li s-a spus că pentru a primi ajutor psihiatric trebuie să renunțe la credințele lor religioase.

Fără îndoială, ca și oricare altă parte a trupului, și mintea poate fi bolnavă iar noi trebuie să ținem seama, în slujirea pentru eliberare, că rădăcina-cauză a stării unei persoane se poate afla în această zonă a ființei ei. Deseori simptomele diferă complet de rădăcina-cauză.

Când oamenii ne cer să ne rugăm pentru ei, simptomele pe care ei Îl prezintă sunt ceea ce eu numesc "problemele lor pentru Dumnezeu", pe când rădăcinile-cauză sunt "problemele lui Dumnezeu pentru ei".

Dacă nu ne vom ocupa de "problemele lui Dumnezeu pentru noi", slujirea noastră va avea o valoare limitată și poate duce în cele din urmă la îndepărtarea oamenilor nu doar de slujirea pentru vindecare și eliberare ci chiar de Dumnezeu însuși. Eu cred că cel mai comun motiv pentru care o persoană nu este vindecată prin rugăciune este că cel care slujește pentru vindecare se roagă greșit, ocupându-se de problemele omului în loc de cele ale lui Dumnezeu.

Emoțiile

Emoțiile sunt sentimentele interioare pe care le experimentăm ca răspuns la evenimentele care se petrec în jurul nostru. Aceste evenimente ne pot afecta prin intermediul organelor noastre de recepție; de exemplu, la un zgomot puternic putem reacționa prin frică; cu mintea, putem simți plăcerea gândurilor creatoare; cu voința putem lua o decizie greșită, care ne poate chinui și îndurera; sau, cu duhul putem experimenta o adâncă și durabilă bucurie. Eu cred că ființa umană experimentează cea mai înaltă emoție atunci când duhul, sufletul și trupul lucrează într-o perfectă armonie și relație cu Dumnezeu.

Multe biserici au disprețuit experiențele emoționale afirmând că ele nu sunt relevante pentru adevărata spiritualitate. Dar această atitudine nega adevărul că Dumnezeu ne-a creat cu emoții, și aceasta cu un anumit scop. Ar fi mult mai onest ca, în loc de a nega o atât de prețioasă parte a creației lui Dumnezeu, să se recunoască deschis realitatea emoțiilor, aducându-le la Domnul pentru a fi vindecate. Dacă emoțiile rănite nu sunt vindecate, exista un risc enorm ca atât viețile noastre cât și ale celor cu care avem relații zilnice, să eșueze. Emoțiile trebuiesc vindecate la fel cum trebuiesc vindecate rănilor fizice.

Ca reacție, s-a spus că sensibilitatea emoțiilor este de fapt superficialitate, unele inițiative evanghelice fiind acuzate de emoționalism.

Este însă o mare diferență între autentică emoție datorată prezenței lui Dumnezeu și sentimentele trecătoare, care nu te pot relaționa la nimic.

Pentru cei mai mulți oameni, experiența convertirii, a nașterii din nou, este un legitim moment emoțional. Nu trebuie contestat oamenilor privilegiul de a-I răspunde lui Dumnezeu cu sentimentele atunci când El vine în viața lor. Atunci, sau în oricare alt moment din pelerinajul lor spiritual.

Lucruri asemănătoare se pot spune despre multe alte experiențe prin care un creștin poate trece în călătoria lui prin lumea aceasta. Prejudiciile aduse numeroșilor creștini care au fost obligați să-și îngroape emoțiile într-o mlaștină a durerii, ne-au lăsat o generație înspăimântată și rănită emoțional. Puțini sunt cei pe care i-am consiliat în ultimii ani și care să nu fi avut nevoie de o adâncă vindecare emoțională, în afara slujirii pentru simptomele evidente care i-au determinat să ceară rugăciune.

Există variate surse de durere emoțională; experiențe traumatice cum ar fi abuzul sexual sau violența fizică afectează atât de mult reacțiile emoționale încât oamenii aleg să-și ascundă adevăratele simțăminte, trăind ca niște infirmi emoționali. Omenirea a devenit aproape expertă în a-și pune o mască care să-i ascundă adevăratele sentimente și azi, mai mult ca niciodată, se pare că și în Trupul lui Cristos a apărut o clasă de creștini stoici care se "simt bine", indiferent de realitatea situației!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu căci El vindecă nu doar bolile cu simptome evidente, ci aduce vindecare și pentru emoții - acele zone din viețile noastre care au fost rănite prin cruzime, lipsă de respect sau chiar fără voia celor care ne-au rănit.

În mod cert, emoțiile pot fi bolnave, foarte bolnave. La fel de sigur este că Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să fie bolnav în această dimensiune a vieții. Isus a murit nu doar pentru ca noi să moștenim viața veșnică, ci și pentru a fi mântuiți - ceea ce înseamnă și a fi vindecați și eliberați.

Aceasta este o veste foarte bună pentru mulți oameni răniți emoțional și care tânjesc după eliberare.

Voința

A treia parte a sufletului este cea cu care luăm deciziile - voința. Scriptura spune că duhul este plin de râvnă, dar că firea este neputincioasă. Înțelesul aceste fraze, devenită simbol atunci când se vorbește despre ispitire, este că dacă firea nu a fost răstignită, atunci voința scapă de sub control.

Satan se va folosi de toate înșelătoriile pentru a face ca voința noastră să fie subjugată de fire. O persoană care umblă în împlinire și ascultare de Dumnezeu este o persoană a cărei voință este sub domnia lui Isus Cristos și a cărei fire se află sub controlul Său. Subiectul acesta nu se discută deschis deoarece dacă s-ar face public întregul adevăr despre viețile noastre, mulți dintre noi ar roși duminica în biserici.

Răstignirea firii nu este cel mai popular dintre mesajele spirituale ale lui Pavel dar este un drum spre împlinire (sfîțire) care, dacă este urmat, este benefic pentru fiecare zonă a vieții noastre. Cheia este controlul voinței.

Mulți oameni sunt atât de bolnavi în această zonă a vieții lor încât sunt incapabili să ia decizii corecte, ispitirea fiind întotdeauna mai tare decât ei. Una dintre cele mai importante tactici adoptate de Satan împotriva creștinilor este de a lua în control această zonă. Dacă a învins aici, el a învins peste tot. O voință bolnavă poate fi vindecată (deseori fiind nevoie și de eliberare), dar creștinul trebuie să dea dovadă de o hotărâre și o ascultare care pot veni doar din Duhul Sfânt.

Concluzie

Prin creație omul are trei dimensiuni iar una dintre aceste dimensiuni, sufletul, are la rândul lui trei zone specifice. Deși omul este un întreg și diferitele lui dimensiuni nu pot fi despărțite una de alta, este cert că el poate fi bolnav în oricare din aceste dimensiuni.

Fiind un întreg, este posibil ca atunci când el este bolnav într-una din aceste dimensiuni, și celelalte să fie afectate. De exemplu, o persoană care este de mult timp bolnavă fizic, datorită acestei boli se poate îmbolnăvi atât emoțional cât și spiritual, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu. Reciproc, o persoană bolnavă spiritual datorită amărăciunii sau neiertării, se poate îmbolnăvi fizic. Eu am văzut mulți oameni care au fost vindecați fizic atunci când au înțeles necesitatea de a-i ierta pe alții!

În cele din urmă, omul poate fi afectat de prezența unui duh rău în oricare dintre dimensiunile sale, această carte având ca subiect eliberarea de aceste duhuri.

Capitolul 3

Îngerii

Îngerii sunt reali! Omul raționalist din Vest cu greu se poate împăca cu ideea existenței nevăzutelor și neauzitelor ființe spirituale care plutesc în jurul pământului, dar cei care au scris Biblia nu au avut asemenea dificultăți. Pentru ei, îngerii erau o realitate a vieții spirituale. În Scripturi există aproape 300 de referiri la îngeri.

Lueifer, înainte de a primi numele de Satan, făcea parte din oștirea angelică. El era unul dintre îngerii cei mai înalți în rang și autoritate, egal doar cu arhanghelul Mihail. Pentru o mai bună înțelegere a modalităților în care Satan acționează este util să analizăm puterea, obiectivele și aptitudinile îngerilor, despre care avem o mulțime de relatări scripturale.

Împărăția demonică este direct opusă lucrării lui Dumnezeu, deci, dacă știm cum acționează îngerii care sunt supuși lui Dumnezeu vom înțelege, prin contrast, aspecte din modul în care demonii fac lucrarea lui Satan. Se pare că împărăția demonică este organizată și funcționează aproape după principii angelice.

Făcând o asemenea apropiere, nu vreau să afirm că Satan este egalul și opusul lui Dumnezeu (aceasta este erezia dualismului). Satan este o ființă creată care a căzut din gloria în care se afla și care încearcă să înșele oamenii, făcându-i să creadă că el este o alternativă la Adevăratul Dumnezeu. Când oamenii acceptă asemenea minciuni, se deschid pentru demonic, care îi va ține în robia unei credințe false.

Primul capitol al epistolei către evrei, unde se insistă asupra naturii și superiorității lui Isus față de îngeri, se încheie cu o întrebare la care autorul se și grăbește să răspundă: *"Nu sunt ci oare toți duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea?"* (Evrei 1:14)

Cu alte cuvinte, îngerii sunt ființe spirituale a căror principală responsabilitate, în prezent, este de a-L sluji pe Dumnezeu dând ajutor creștinilor! Asta înseamnă că ei sunt de partea noastră!

Organizarea îngerilor

Scriptura nu ne spune decât numele îngerilor de cel mai înalt rang. Ne sunt date doar numele și funcțiile arhanghelului Mihail (sau căpetenia îngerilor) și a îngerului Gabriel (care pare a fi principalul înger-mesager). În apocrife se face referire la îngerul Rafael, ca fiind unul dintre cei șapte îngeri sfinți (Tobia 12:15).

În Scripturi se fac multe referiri la o organizare cerească a ființelor spirituale, referiri din care rezultă că îngerii au diferite grade de putere și autoritate. Pavel afirmă că: *"...prin El au jst create toate lucrurile.cele care sunt în ceruri și pe pământ,cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități."* (Coloseni 1:16; vezi și Efesceni 1:21; 1 Petru 3:22).

Se mai fac referiri și la alte ființe angelice înaripate - heruvimii (Geneza 3:24, Ezechiel 1 și Apocalipsa 4 :6-v) și serafimii pe care Isaia i-a văzut în timpul experienței spirituale care i-a schimbat viața: ajungerea în prezența lui Dumnezeu, când și-a dat seama de lipsa lui de sfințire (Isaia 6:1-8).

Mihail și îngerii luptători

Există trei referiri majore la Mihail, din care rezultă clar că el este un înger luptător. Prima referire, din Daniel 10:21, îl descrie pe Mihail ca fiind "îngerul păzitor al lui Israel", cel care răspunde de apărarea intereselor poporului ales de Dumnezeu.

Partea de început din cartea lui Daniel descrie cum îngerul trimis să răspundă rugăciunii lui Daniel (probabil că Gabriel a fost cel care îl vizitase mai înainte pe Daniel), a întâmpinat o puternică împotrivire, trebuind să lupte cu "prințul Persiei".

Acest prinț angelic nu era un înger în slujba lui Dumnezeu, ci un înger căzut care se unise cu Satan în rebeliunea sa împotriva lui Dumnezeu, și care acum era pus (ie acesta sa domnească spiritual peste acea națiune. Este o relatare din care putem învăța multe despre duhurile stăpânitoare peste națiuni și regiuni, de o importanță strategică în înțelegerea războiului spiritual. Lupta a fost atât de aprigă încât Gabriel a fost nevoit să trimită după întăriri, Mihail fiind cel care i-a venit în ajutor. Oricât de înalt în rang ar fi fost prințul Persiei, el nu l-a putut învinge pe Mihail.

A doua importantă referire la Mihail se face în Apocalipsa 12, unde se descrie cum el s-a luptat în cer cu Lucifer, alungându-l împreună cu toți îngerii care s-au alăturat acestuia în rebeliunea împotriva lui Dumnezeu (inclusiv prințul stăpânitor al Persiei): *"...ci fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui"* (Apocalipsa 12:9).

Atunci când Mihail, puternicul înger luptător care deja biruise toate ostile lui Satan (Lucifer) a apărut în scenă deasupra Persiei, rezultatul luptei devenise previzibil. După terminarea bătăliei, Gabriel și-a putut îndeplini misiunea, întâlnindu-se cu Daniel. El își începe mesajul scuzându-se pentru întârziere! Daniel postise și se rugase 21 de zile - exact perioada de timp cât îi trebuise lui Gabriel să ajungă la el.

Nimeni nu poate ști ce se întâmplă în locurile cerești atunci când răspunsurile la rugăciunile noastre întârzie să vină!

A treia referire directă la Mihail este destul de obscură și se află în Iuda 9. Aici ni se arată că Mihail, deși se afla în dispută cu diavolul, nu-l insultă, lăsându-L pe Dumnezeu să-l mustre. Unii creștini însă neagă puterea diavolului și arată o uimitoare naivitate, aroganță și mândrie atunci când vorbesc despre el, devenind astfel vulnerabili la minciunile lui.

Chiar și Pavel a trebuit să admită că Satan a intervenit în lucrarea lui (1 Tesaloniceni 2:18), împiedicându-l să se întoarcă la prietenii săi din Tesalonic!

Pentru trupul lui Moisc s-a dat o adevărată luptă cu Diavolul. Unii comentatori presupun ca deși Moisc (ca duh și suflet) a făcut în mod sigur parte din împărăția lui Dumnezeu, datorită păcatului său (ca ucigaș și ca unul care nu l-a ascultat pe Dumnezeu atunci când Acesta l-a încercat), i-a dat lui Satan dreptul de a-i revendica trupul.

Eu mă întreb însă dacă nu cumva Satan a urmărit să folosească trupul lui Moisc ca relicvă religioasă, astfel încât oamenii să-i venereze rămășițele, întorcându-și ochii de la Dumnezeu. Satan este foarte subtil și eu cred că el este cel care promovează folosirea artefactelor religioase știind că dacă oamenii pot fi înșelați să-și pună credința în ele, sunt pe cale de a se închina demonilor și, în cele din urmă, lui Satan însuși.

Unora, acest punct de vedere li se poate părea extremist, dar, după ce am slujit pentru eliberarea atâtor oameni de duhurile de robie religioasă care le controlau viețile, eu unul sunt foarte conștient de existența acestor pericole. De asemenea, observând atât pe cei care se află în sclavia idolilor, cât și pe cei care cred că venerarea icoanelor, statuilor și a relicvelor religioase este o parte esențială a vieții creștine, am ajuns să cunosc cât de adâncă poate fi robia lui Satan, robie din care mulți au nevoie să fie eliberați.

Fără îndoială, îngerul care a apărut la înviere a fost, dacă nu Mihail însuși, atunci un înger luptător de rang înalt. El a prăvălit piatra, iar când soldații romani l-au văzut *"...au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți"*, iar *"înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui alba ca zăpada"* (Matei 28:3-4).

Uneori, în timpul slujbelor de eliberare, ne-am dat scama ca ajutorul pe care l-am primit nu putea fi decât angelic. Puterile demonice, care se agătau cu atâta disperare de pozițiile pe care le dețineau în viețile oamenilor, deseori au țipat de frică atunci când am citat pasajele din Scriptură care descriau îngerii. Și când ne-am rugat Domnului să ne trimită îngerii în ajutor

(conform textului din Evrei 1:14), am auzit unii demoni strigând: "Nu, nu ei!"

Alteori, celui care trecea prin eliberare i-au fost deschiși ochii spirituali pentru a vedea în supranatural și el (sau ea) a putut descrie îngerii și lupta care a urmat. Întotdeauna, o puternică eliberare a avut loc.

Gabriel și îngerii mesageri

Gabriel pare a fi cel mai important dintre îngerii mesageri, însărcinat de Dumnezeu să comunice direct cu oamenii. Săi în ocazii excepționale, uneori apărând personal în fața oamenilor, în Scriptură, cuvintele obișnuite cu care el se prezintă sunt: *"Nu te teme!"*, o poruncă a harului pentru cei care, altfel, ar putea fi profund șocați!

În Daniel 8, Gabriel îi interpretează lui Daniel o viziune, iar în capitoul 9 el îi explică unele lucruri dificil de înțeles. În Daniel 10, se pare că cel care a venit pentru a răspunde rugăciunii lui Daniel a fost tot Gabriel.

În Noul Testament vedem că Gabriel a fost împuternicit să-l anunțe pe Zaharia că el va fi tatăl lui Ioan Botezătorul (Luca 1:11-20) și pe Maria că va fi mama lui Isus (Lucă 26-38). Evident, acestea sunt evenimente importante în strategia lui Dumnezeu și ele presupun un contact nemijlocit, care să-i arate celui în cauză, fără tăgadă, că Dumnezeu a vorbit.

În Biblie găsim numeroase asemenea relatări despre îngerii mesageri care au venit pentru a comunica în acest fel cu cei credincioși. De exemplu, un înger i-a apărut mamei lui Samson spunându-i că, deși steapă, va avea un copil (Judecători 13:3).

În Geneza 18, doi îngeri îl avertizează pe Avraam despre iminenta distrugere a Sodomei și Gomorei, plecând apoi pentru a-l preveni și pe nepotul său, Lot. În Judecători 6, un înger îi apare lui Ghedeon și-l însărcinează din partea lui Dumnezeu să elibereze pe Israel din robia madianiților.

Iar în Faptele Apostolilor 10, Cornilius are o vedenie în care un înger al Domnului îi spune că rugăciunile lui au fost ascultate.

Este clar că îngerii mesageri au un rol strategic în a călăuzi pe oamenii lui Dumnezeu și în a le aduce răspunsuri la rugăciuni. Eu bănuiesc că intervențiile lor în răspunsurile aduse la rugăciuni și în călăuzirea inimilor noastre, depășesc puterea de imaginație a unora dintre noi!

Odată, în timp ce predicam, în mod cu totul neașteptat am omis o parte-cheie a mesajului de învățătură. O femeie din echipa noastră a început să se roage intens și a rămas uluită când, ridicându-și privirile, a văzut un înger care inițial atinge ușor umărul. Nu-mi amintesc decât că în momentul acela am privit în jos și văzând între notițele mele pasajul omis, am început să spun o istorioară care ilustra acel subiect.

îngerii slujitori

Imediat după ce Isus a ieșit din cele 40 de zile de post și rugăciune din pustiu, timp în care a fost atât de ispitit de Satan, îngerii au venit pentru a-i sluji (Luca 4:11). În 1 împărați 19 vedem că, în pustiu, Ilic este hrănit de un înger. Se pare că îngerii slujitori au ca sarcină specifică ajutorarea și încurajarea copiilor lui Dumnezeu. Ei lucrează în diferite feluri.

Ca și creștinii, de multe ori întâmpinăm opoziție spirituală iar îngerii joacă un rol strategic în încurajarea și susținerea noastră. Îmi aduc aminte de povestirea din "Călătoria pelerinului" de Bunyan când Creștinul, ajuns la casa Traducătorului, este uimit să vadă focul care continua să ardă puternic în ciuda apei reci care era turnată peste el. Explicația era "omul" care, de cealaltă parte afocului, turna ulei.

Cu ocazia unei conferințe de învățătură la care am fost invitat o puternică ungere a Duhului Sfânt a coborât și Dumnezeu a lucrat adânc în viețile oamenilor. După conferință, una dintre femeile prezente mi-a spus că, pe la jumătatea expunerii, ochii i-au fost deschiși în supranatural și a văzut în jurul meu un "inel" de îngeri.

Unul după altul, ei înaintau și turnau peste mine "uleiul" pe care trebuia să-l dau oamenilor. Acea experiență mi-a adus bucurie. Într-adevăr, în scara aceea îngerii au slujit Domnului și oamenilor.

Slujbele specifice ale îngerilor

În afara celor trei principale categorii de slujbe angelice descrise mai sus, din Scripturi mai putem deduce unele aspecte ale caracterului îngerilor, înțelegând unele dintre numeroasele lor atribute:

1. Întotdeauna ei se închină lui Dumnezeu (Matei 18:10; Apocalipsa 5:11-14)
2. Ei se bucură să lucreze pentru Dumnezeu (Iov 38:7)
3. Întotdeauna ei împlinesc voia lui Dumnezeu (Psalmul 103:20)
4. Ei influențează evenimentele care se petrec în națiuni (Daniel 10:1 și 12:1)
5. Ei veghează asupra intereselor bisericilor (Apocalipsa 2 și 3)
6. Ei îi ajută și îi apără pe credincioși (Evrei 1:14; 1 împărați 19:5)
7. Ei sunt folosiți de Dumnezeu pentru a-Și pedepsi dușmanii (Faptele Apostolilor 12:23; 2 Samuel 24:16; Isaia 37:36)
8. Ei fac lucruri extraordinare în numele oamenilor lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 12:6-10; Exod 23:20-23)
9. Ei slujesc personal fiecărui copil al lui Dumnezeu (Matei 18:10)

Știind că puterile demonice se opun întotdeauna la ceea ce face Dumnezeu, în contrast cu cele de mai sus, putem concluziona că demonii vor acționa în mod opus, astfel:

1. Ei întotdeauna se închină și-i slujesc lui Satan. Închinarea pe care ei i-o aduc lui Satan nu este o închinare liber consimțită ci provine din domnia fricii și a terorii. Ei sunt plini de mândrie și caută să domine și să controleze prin frică. Pedepsa și recompensa sunt specifice împărăției lui Satan.

îngerii

2. Ei se bucură să lucreze pentru Satan deoarece sunt interesați ca acesta să-și atingă scopurile; ca urmare a atingerii acestor scopuri, ei câștigă mai multă putere.
3. Ei împlinesc întotdeauna voia și dorințele lui Satan, ceea ce înseamnă că ei sunt total dedicați pentru a:
 - a) ataca creația specială a lui Dumnezeu - ființele umane
 - b) ține ființele umane departe de împărăția lui Dumnezeu
 - c) se opune radical creștinilor și în special celor care vor să facă din toată inima voia lui Dumnezeu.
 Ei sunt strategic implicați în afacerile națiunilor prin intermediul prinților stăpânitori pe care Satan i-a pus să controleze teritoriile din întreaga lume.
5. Ei se opun intereselor bisericilor. În mod naiv, mulți creștini cred că în interiorul bisericilor ei sunt feriți de atacurile lui Satan. În realitate, acesta este locul în care Satan are o mare influență, subminând continuu lucrarea Duhului Sfânt, Singurul care poate face ca bisericile să înainteze în lucrările împărăției lui Dumnezeu.
6. Ei se opun și îi atacă pe credincioși. Întotdeauna când credincioșii caută să se supună voinței lui Dumnezeu și să înainteze sub ungerea Duhului Sfânt, demonii vor căuta să submineze ceea ce Dumnezeu face prin ei. Satan nu este interesat în principal de cei care sunt doar religioși, indiferent de expresia lor denominațională. Religia care este în afara ungerii Duhului Sfânt nu este o amenințare deosebită pentru împărăția lui Satan.
7. Ei vor face tot ce le stă în putință pentru a-i ataca pe copii lui Dumnezeu (dușmanii lui Satan). Atacurile personale pot include boli, accidente, probleme financiare, relații rupte, etc. Ei vor profita de orice slăbiciune sau eveniment trecut și nevindecat pentru a câștiga sau a-și întări o poziție în teritoriul creștinului.

8. Ei pot face lucruri extraordinare în numele lui Satan și a împărăției lui. Chiar și magii egipteni au putut imita unele dintre semnele pe care Moise le-a făcut în fața lui Faraon. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să știe că împărăția lui Satan operează prin multe înșelătorii. Scriptura spune că în vremurile din urmă chiar și cei aleși pot li înșelați (Marcu 13:22).
9. Ei "slujesc" personal fiecărei ființe umane. Dar "slujirea" lor nu trebuie încurajată! Se pare că, după cum Dumnezeu a dat fiecărui copil un înger (Matei 18:10), tot așa și Satan încearcă să pună în fiecare copil un duh rău, ceea ce spiritualiștii ar numi un "duh conducător", dar pe care noi îl numim simplu - demon. Sarcina unui asemenea duh este de a face tot posibilul pentru a întoarce persoana de la Dumnezeu, determinând-o să acționeze contrar voinței și scopurilor Lui.

Concluzie

Este clar că îngerii joacă un rol foarte important în lumea aceasta și că, după cum ci apără voia lui Dumnezeu pe pământ, puterile demonice sunt însărcinate să îndeplinească scopurile lui Satan.

Puterile demonice se vor opune întotdeauna lucrării îngerilor, în capitolele care vor urma vom analiza mai multe dintre tacticile celui rău și ale agenților lui, demonii.

Capitolul 4

Satan și împărăția sa

Originea lui Satan

Satan este real! El este un înger căzut care a căutat să se ridice deasupra statutului său angelic de arhanghel. Numele lui original a fost Lucifer și el era o splendidă, minunată creație a lui Dumnezeu.

Cei mai mulți comentatori interpretează Isaia 14:12-15 ca o descriere a modului în care Satan (portretizat ca rege al Babilonului) a dorit să fie "ca Cel Prea înalt". Urmarea a fost rebeliunea care a avut loc în oastea cerească, acest înger care a ales să-și folosească voința liberă pentru a se opune Creatorului său, fiind alungat din cer. Ezechiel 28:12-17 este un pasaj similar, în care Satan este portretizat ca rege al Tir-ului.

În Apocalipsa 12 sunt descrise urmările războiului ceresc, când arhanghelul Mihail, cel mai puternic înger luptător, împreună cu forțele sale războinice s-a angajat împotriva lui Lucifer și a îngerilor lui și *"balaurul cel marc, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui"* (Apocalipsa 12:9). De amnei, Lucifer nu a mai fost numit Lucifer ("Lumină"), ci Satan ("Adversarul"), cel care este ostil și se opune lui Dumnezeu.

În Luca 10 Isus aduce propria Sa mărturie despre alungarea lui Satan din cer, atunci când le vorbește celor 72 de ucenici ai Săi care s-au întors plini de bucurie deoarece văzuseră că demonii se supuneau la poruncile lor. A trebuit ca Isus să le pună într-un context corect exuberanța, aducându-le amintecă El avea toată puterea și autoritatea, după cum o demonstra și faptul că El a fost de față atunci când Satan a fost alungat din cer și că de aceea El

avea autoritatea de a da putere și autoritate celor pe care i-a ales.

Cei pe care Isus i-a ales pentru a primi această putere și autoritate sunt toți cei care *"L-au primit, adică cei ce cred în Numele Lui, (cărora) le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu"* (Ioan 1:12). Ca și copii ai lui Dumnezeu, nouă ne sunt delegate anumite drepturi. De aceea, El le-a spus celor 72 că le-a dat autoritate: *"călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrășmașului"* (Luca 10:19).

Isus le-a reamintit însă că era mult mai important să se bucure în primul rând pentru că numele lor erau scrise în ceruri, puterea și autoritatea pe care le aveau asupra dușmanului datorându-se acestui fapt. Accatâ afirmație a lui Isus este o atenționare pentru toți cei care vor să se supună poruncii Lui de a scoate demonii. Prima și cea mai însemnată prioritate este de a fi evanghelist și de a nu uita niciodată că fără Dumnezeu, noi nu suntem nimic.

Satan și toți îngerii lui au fost aruncați pe pământ, unde a început să-și exercite propria autoritate spirituală. În perioada actuală, pământul este controlat spiritual de către Satan. Isus l-a numit pe Satan *"stăpânitorul lumii acesteia"* (Ioan 12:31) iar Pavel afirmă că *"dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioși"* (2 Corinteni 4:4). Atât Isus cât și Pavel au recunoscut actuala poziție a lui Satan în ierarhia puterilor spirituale ale pământului și noi greșim amarnic dacă subestimăm sau negăm realitatea lui Satan și a împărăției lui, a puterii și a domeniilor lui de autoritate.

Eu nu susțin că ar trebui să-l respectăm pe Satan, în sensul că ar trebui să-l omagiem, deoarece credincioșii au fost *"eliberați de sub puterea întinericului și au fost strămutați în împărăția Fiului dragostei Lui"* (Coloseni 1:13), dar, ignorându-l pe Satan, noi ne autoexpunem, nefiind preveniți de vicleniile lui căci, așa cum spune Pavel în Efeseni 6:12:

"...lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor. Împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești".

Una dintre ispitirile lui Satan împotriva lui Isus în pustiu, a fost de a-i oferi stăpânirea lumii: *"Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului locuit și i-a zis: Ție îți voi da toată stăpânirea și strălucirea lor, căci mie îmi este dată și cu o dau oricui voie.se. Dacă deci Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta"* (Luca 4:5-7).

Uimitor la această ispitire este faptul că Isus nu a negat dreptul lui Satan de a face o asemenea ofertă! Isus a recunoscut că Satan avea dreptul să facă acea ofertă, ca era autentică și ar fi putut fi acceptată. Dar prețul acceptării ei era prea mare, rolurile s-ar fi inversat complet, Isus îngenunchiind în fața lui Satan, în loc ca orice genunchi să se plece în fața Lui (inclusiv cel al lui Satan), așa cum spune Pavel în Filipeni 2:5-11.

În cele din urmă, forța acestei ispitiri consta în faptul că ea îi oferea lui Isus șansa de a birui lumea fără a merge la cruce. O propunere superficială și atractivă! Mulți oameni își doresc mari realizări spirituale, un nume pentru ei înșiși, fără a trece însă pe la Calvar; dar Isus știa că fără cruce nu ar fi fost posibilă speranța veșniciei pentru păcătoșii răscumpărați, așa că l-a respins pe Satan cu cel de-al doilea dintre cele trei devastatoare citate din Deuteronom: *"Este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești."*

Pentru a înțelege întruparea, moartea și învierea lui Isus trebuie să înțelegem care este poziția pe care Satan o deține acum față de lume. Trăind 33 de ani fără păcat într-o lume pe care Satan o are în control, Isus a stabilit veșnicul și solidarul precedent al independenței de puterea și stăpânirea acestuia. Dacă Isus ar fi păcătuit o singură dată, misiunea Sa ar fi eșuat!

Miracolul mântuirii este că prin credința în Isus, noi beneficiem de neprihânirea Lui. Atunci când Cristos este în noi (prin nașterea din nou din Duhul Său), ne aflăm, față de Dumnezeu, în aceeași poziție ca și Isus. Păcatul nostru este acoperit de gloria Sa. Sângele vărsat de Isus prin jertfa Sa de pe cruce este suficient și noi suntem răscumpărați din mâna diavolului. Ce har uimitor!

Caracterul lui Satan

În Biblie, numele au o enormă semnificație. Există diferite nume pentru Dumnezeu (în special în Vechiul Testament), fiecare arătând ceva diferit și special despre caracterul Său. Acest obicei evreiesc ne dă însă posibilitatea de a înțelege ceva și din caracterul lui Satan, multe dintre numele care i se dau în Scriptură descriind dramatic natura lui.

Oricât ar fi de lustruit învelișul ispitirilor lui Satan, în cele din urmă adevăratul său caracter este întotdeauna dezvăluit. În extraordinarul film "Chitty-Chitty Bang-Bang", odiosul "Colector de copii" ademenea copii într-o căruță frumos decorată, care le oferea tot felul de atracții fanteziste și excitante. În clipa în care copii se urcau în căruță, niște porți de fier se închideau cu zgomot iar ei se trezeau nu într-o țară a minunilor, ci într-o închisoare pe roți care-i ducea spre un alt loc de încarcerare.

La fel este și Satan cu ispitirile lui: oamenii devin victime ale propriilor dorințe, iar apoi ușile se închid cu zgomot! Iacov spune că. "... *pofta, când a conceput dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea*" (Iacov 1:15). Oamenii descoperă adevăratul caracter al lui Satan abia atunci când este prea târziu. Nu este decât Unul singur care ne poate elibera din mâinile dușmanului: Isus!

Numele date lui Satan în Scriptură (și înțelesul lor, acolo unde el nu este imediat evident), ne previn de adevăratul lui caracter. Multe dintre aceste nume indică clar murdăria, perversitatea și relele intenții ale acestui prinț al demonilor:

Abaddan sau Apollyon	Distrugătorul Apocalipsa 9:11
Pârâșul fraților Adversar înger de lumină înger al adâncului	Apocalipsa 12:10 1 Petru 5:8 2 Corinteni 11:14 Apocalipsa 9:11
Anticrist	Opus lui Cristos 1 Ioan 4:1-4; 2 Ioan 7
Beelzebul	Un idol al ecroniților Matei 12:24,27 (Domnul muștelor)
Belial	Nevrednic, pervers 2 Corinteni 6:15
Acuzator	1 Timotei 3:6
înșelător	Apocalipsa 12:9; 2 Corinteni 11:3
Diavol	Acuzatorul, calomniatorul Matei 4:1; Ioan 8:44
Balaur	Apocalipsa 12
Vrășmaș	Matei 13:39
Cel Râu	Matei 13:19

Dumnezeul acestui veac	2 Corinteni 4:4
Rege	Apocalipsa 9:11
Mincinos	Ioan 8:44
Ucigaș	Distrugător al vieții Ioan 8:44
Asupritor	Cel care domină Faptele Ap. 10:38
Prințul puterii văzduhului	Efeseni 2:2
Leu care răcnește	1 Petru 5:8
Stăpînul demonilor	Matei 12:24
Stăpînul lumii	Ioan 12:31;14:30 și 16:11
Satan	Adversarul, cel care se opune Matei 4:10; Zaharia 3:1
Șarpe	Geneza 3:1; Apocalipsa 12:9
Ispititor	Matei 4:3
Hoț	Ioan 10:10
Lup	Ioan 10:12

Obiectivele lui Satan

Satan a fost dintotdeauna răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, căutând să-i determine pe oameni să se întoarcă de la Dumnezeu și să i se închine lui. Tacticile Lui au rămas aceleași de la începutul vremurilor. El încă folosește vechile și verificatele ispitiri care au condus la păcat bărbați și femei, generație după generație.

Putere, sex, bogăție sau false religii, toate sunt tactici preferate ale lui Satan, oricât ar fi ele de subtil mascate pentru a fi oferite consumului public! În omul căzut se află iubirea de sine, lăcomia, dorința de putere - toate, un sol fertil în care Satan își poate semăna sămânța răzvrătirii.

Slujind oricăruia dintre acești falși dumnezei oamenii se închina, înconștient, lui Satan. Lui nu-i pasă dacă oamenii își dau sau nu seama de ceea ce fac în realitate, deși este mult mai satisfăcut de ritualurile satanice în care i se aduce o închinare conștientă, mai ales dacă i se dă "onorul" suprem prin sacrificarea unei ființe umane.

Arma sa secretă este înșelăciunea. Odată înșelați oamenii pot fi ispitiți la nesfârșit. Sfatul lui Iacov de a ne "împotrivi diavolului" este de o importanță practică zilnică (Iacov 4:7). Dacă nu ne împotrivim, ne deschidem viețile pentru demonic.

Satan urăște să vadă oameni care trăiesc mult, cu vieți care se împlinesc în slujba lui Dumnezeu. Cu cât viața unei persoane se sfârșește mai repede, cu scade șansa ca ea să accepte mântuirea. La o recentă conferință i-am întrebat pe creștinii prezenți câți dintre ei s-au gândit, fie și în treacăt, la sinucidere. Peste 60 la sută dintre ei au recunoscut că au avut gânduri de sinucidere. Autodistrugerea este o prăpastie în care se ajunge pornind de la înșelare.

Odată ce oamenii sunt înșelați, ei devin vulnerabili la neliniști și tulburări deoarece apare conflictul interior dintre sensibilitatea noastră (dată de Dumnezeu) față de Domnul și dorințele cărora le dăm acces prin fire. Uneori depresia are ca și consecință nenumărate boli, specifice persoanelor depresive. Următoarea etapă a spiralei descendente este durerea. Această fază necesită un tratament medical și mai sever pentru ca persoana să se poată menține pe linia de plutire. În acest punct, viața persoanei este atât de controlată de propria ei stare și de consecințele medicamentatice încât viața începe să pară fără sens.

U

.1. i,

linii

¹ r

•

Unii, în disperare, încearcă să se sinucidă. Satan este un luptător murdar, el nu respectă oamenii și-L urăște atât de mult pe Dumnezeu încât nu se dă în lături de la nimic pentru a-i distruge pe cei care El i-a creat. Dumnezeu a iubit atât de mult omenirea încât Și-a trimis Fiul său moare pentru ea. Satan nu a uitat niciodată înfrângerea de la Calvar și luptă din răsuputeri pentru a-i împiedica pe oameni să atle adevărul că în Numele lui Isus, pot fi eliberați. Nu este de mirare că Satan face ore suplimentare pentru a discredita sljba de eliberare!

Evangelizarea, vindecarea și eliberarea sunt urgențe pe care Biserica lui Isus Cristos trebuie să le împlinească. Ele nu sunt opțiuni ce pot fi practicate ocazional. Dacă încetăm a evangeliza, încetăm a asculta ceea ce ne cere Isus. Dacă nu slujim pentru vindecare și eliberare, lăsăm oamenii într-o robie din care, pentru a ne scoate, Isus și-a dat viața, nesocotind una dintre poruncile pe care El le-a dat Bisericii în cadrul Marii Trimiteri din Matei 28:18-20.

Înainte de a merge mai departe, să punctăm cinci semnificative contraste dintre Satan și Dumnezeu:

1. Dumnezeu este Creatorul - Satan este o ființă creată (Ezechiel 28:13-15).
2. Dumnezeu este omniprezent - prezent întotdeauna și în toate locurile. Satan este limitat în timp și spațiu (Iov 1:6,7). De aceea, el nu-și poate face lucrarea decât prin demonii și duhurile rele care sunt în subordinea sa.
3. Dumnezeu este omniscient - nu există ceva ce El să nu știe. Satan și puterile sale sunt limitați în cunoaștere (Faptele Apostolilor 19:15).
4. Dumnezeu este omnipotent - puterea Sa este nelimitată. Puterea lui Satan este limitată, restrânsă în limitele pe care Dumnezeu le-a permis (Iov 1:6-12).
5. Dumnezeu este veșnic - nu există început sau sfârșit al împărăției lui Dumnezeu. Timpul lui Satan este strict limitat.

Într-o zi, Isus va reveni ca Rege al Regilor și Domn al Domnilor. Atunci, stăpânirea-și domnia lui Satan se vor sfârși și scenariul Apocalipsi va începe. Satan și demonii lui cunosc bine Scriptura și cuvintele profetice din Biblie care arată sfârșitul lui Satan și al îngerilor lui.

Pentru oamenii lui Dumnezeu, Apocalipsa 20:7-15, Evrei 2:14-15 și Matei 25:41-46 sunt pasaje biblice încurajatoare și foarte eficiente în subminarea drepturilor pe care puterile demonice și le arogă! Din păcate, demonii apreciază adevărul și autoritatea acestor texte din Scriptură mai mult decât o fac majoritatea creștinilor.

Împărăția lui Satan

Satan domnește ca stăpân al lumii acesteia. El nu este omniprezent iar domnia lui se exercită printr-o ierarhie a puterii demonice. Probabil că acești îngeri, care au căzut din cer împreună cu el și care se aflau în înltece eșaloane de autoritate angelică, ocupă acum poziții echivalente ca prinți peste națiuni în regimul mondial al lui Satan.

Recent, călătorind dintr-o țară care a avut un trecut de cruntă oprimare spre o țară vecină care a beneficiat de o mare libertate religioasă, am fost imediat conștient în duh de schimbarea de "atmosferă" care s-a produs- ceva ce nu putea fi măsurat dar putea fi cu certitudine simțit. Era un alt duh stăpânitor în acțiune.

În mod similar, atunci când călătorești în aceeași țară și treci dintr-o regiune în alta, poți discerne schimbările spirituale. Orice lucrător creștin care a trebuit să se mute, în aceeași țară, dintr-o regiune în alta în timpul misiunii sale, poate relata întâmplări despre diferitele climate spirituale dominante în orașele în care a slujit.

Un cuplu american alături de care am slujit periodic, mi-a relatat experiența pe care au avut-o în Scoția când, trecând cu automobilul printr-o vale, au simțit o "prezență" întunecată.

Câteva zile mai târziu, în timp ce ascultau o narațiune din istoria Scoției, și-au dat seama că trecuseră prin valea în care familia Campbell își masacraseră "oaspeții". Ceea ce ei au perceput era blestemul peste zona aceea, deși atunci nu cunoșteau nimic din istoria locului.

Extinderea dominației puterilor demonice asupra unei țări, regiuni sau oraș este direct legată de angajarea (sau neangajarea) creștinilor din zona respectivă în rugăciunea de mijlocire. Țara despre care spuneam mai înainte că era mai liberă avea un grup de mijlocitori care mijlociau pentru acea națiune de aproape 40 de ani. Efectul era notabil.

Satan încearcă, de asemenea, să controleze cât mai multe nivele locale plasându-și duhurile stăpânitoare peste biserici, școli, instituții, organizații, etc. Participând la reuniunile de învățătură care au loc la sfârșit de săptămână în multe biserici locale, am văzut uneori diferențe dramatice între slujirea ce a avut loc înainte și după ce am intrat în luptă cu duhurile stăpânitoare pe care Satan le plasase asupra acelor biserici. Consecințele asupra vieții bisericii și evanghelizării sunt uneori impresionante, ajungându-se la dublarea numărului de membri ai congregației în interval de un an!

Satan va căuta întotdeauna să oprească, să îndurezeze, preferând să ocupe, dacă poate, ființa umană cu duhuri rele (demoni) care vor lucra fără încetare pentru a-i realiza obiectivele.

Concluzie

În prezent Satan este dumnezeul acestei lumi. Timpul lui este limitat, așa cum limitate sunt și capacitățile sale. El nu merită închinarea noastră, dar continuă să însele mare parte din omenire în a-l urma.

Creștinii îl pot învinge, pe el și puterile lui, în Numele lui Isus, dar ei trebuie să fie mereu coștienți că, așa cum spune Petru "...diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită" (1 Petru 5:8)

Capitolul 5

Căderea omului și planul

de

răscumpărare al lui Dumnezeu

Nimeni nu poate nega faptul că omul păcătuiește. Nu am întâlnit vreodată un om care să nu fie conștient atât de faptul că omul face răul cât și de faptul că el însuși a tăcut lucruri rele în viață! Realitatea căderii ne înconjoară. Fiecare buletin de știri demonstrează potențialul pe care omul îl are pentru depravare.

În timp ce scriam ultimul paragraf am deschis televizorul pentru a afla știrile și, în câteva minute am fost confruntat cu uciderea unor copii printr-un abuz sexual de coșmar, moartea a două femei care au fost mai întâi violate, iar în lumea afacerilor, cu o delapidare la nivel înalt într-una dintre cele mai importante societăți comerciale britanice.

Întreaga societate trebuie să îndure efectele păcatelor oamenilor. Deși doar o mică parte din populație este implicată în extremele viciului ca cele la care m-am referit mai sus, eu rămân mereu uimit de variatele și, uneori, bizarele experiențe prin care trec unii dintre oamenii cei mai obișnuiți, probleme ce nu sunt dezvăluite decât în camera de consiliere.

Odată ce masca respectabilității a fost scoasă, încep să curgă mărturisirile despre infidelitate, perversiune, înșelăciune, hoție, abuz sexual. Acum îmi dau seama că Pavel atunci când afirma că *"toți au păcătuit și n-au ajuns la slava lui Dumnezeu"* (Romani 3:23) nu stabilea doar un percepți teologic, ci explica viața așa cum el însuși a perceput-o și experimentat-o.

Răzvrătirea si căderea

Omul nu mai este astăzi așa cum a fost el creat. Dumnezeu este sfânt și drept și l-a creat pe om după chipul Său, deci, undeva, cândva, ceva rău s-a întâmplat. Indiferent cum am interpreta relatarea despre Adam și Eva, grădina Eden și șarpe, consecințele căderii sunt exact cele descrise în Geneza. Consecințele sunt vizibile atât în propriile noastre vieți cât și în viețile altora: omul este o creatură păcătoasă și este răzvrătit împotriva unui Dumnezeu sfânt și drept.

Când rostim cuvântul "răzvrătire", ne aducem aminte de ceea ce s-a întâmplat în cer atunci când Lucifer a încercat să fure slava lui Dumnezeu. Răzvrătirea din locurile cerești nu a fost tolerată și Lucifer a fost izgonit și aruncat pe pământ. Pentru Satan răzvrătirea a devenit o a doua natură și după ce a eșuat în tentativa de a-L detronea pe Dumnezeu, el s-a concentrat pentru a distruge ceea ce Dumnezeu a creat. Ținta lui a devenit omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, apogeul creației Sale, iar prima tactică pe care a folosit-o a fost de a semăna sămânța răzvrătirii și a infecta omenirea cu duhul său.

Răzvrătirea este ca o boală contagioasă pentru care nu există tratament -odată primită, o ai pe viața. Esența oricărui păcat este răzvrătirea, iar relatarea din Geneza despre căderea omului se poate rezuma astfel: răzvrătire împotriva poruncilor date de Dumnezeu.

Cel mai important, dar și cel mai riscant dintre darurile pe care Dumnezeu le-a făcut omului, a fost voința liberă. Dumnezeu nu a luat niciodată omului capacitatea de alege și a acționa liber. Adam și Eva au fost liberi să aleagă. Dacă în inimile lor nu ar fi fost semănată sămânța răzvrătirii, în mințile lor nu ar fi intrat nici gândul de a alege altceva decât ascultarea de iubitoarea călăuzire a lui Dumnezeu. Din acel moment, ei și-au folosit voința liberă pentru a-și trasa destinul.

Natura căderii

În Geneza, Satan este portretizat ca fiind un șarpe, o descriere ce corespunde cu ceea ce le spune Isus celor 72 - *"...vă dau autoritate să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrășmașului și nimic nu vă va putea vătăma"* (Luca 10:19). Isus face aici o declarație privind autoritatea pe care cei ce cred în El o au asupra lui Satan și a lucrărilor sale.

Tactica șarpelui a fost simplă: să o determine pe Eva să se întrebe dacă, mâncând din pomul oprit, va muri sau nu. Acesată întrebare a fost suficientă pentru a o face să se îndoiască. Dar ea era liberă să aleagă între a crede insinuările șarpelui sau a continua să se încreadă în Dumnezeul pe care-l cunoștea și care o iubea. Dumnezeu nu crease o rasă de roboți care nu aveau decât alternativa de a-L asculta.

Ajunsă în acest punct Eva încă nu păcătuse, ea se afla însă în fața unui act de răzvrătire. În momentul în care ea a luat fructul • răzvrătirea a încetat a fi doar un gând în mintea Evei, devenind o acțiune împlinită. Păcatul a intrat în rasa umană iar răzvrătirea care a început în cer prin Satan a contaminat omenirea. Adam a urmat exemplul Evei și boala păcatului a devenit endemică. Omul a căzut din starea lui primară.

Dumnezeu plănuise ca omul, care este în primul rând o ființă spirituală, să trăiască într-o deplină armonie și părtășie cu El. Scriptura nu ne spune dacă viața veșnică trebuia să tic pe pământ sau în cer, dar este clar că tot așa cum Satan a fost privat de părtășia cu Dumnezeu fiind alungat din cer, omul, care i se alăturase în rebeliune, nu-și mai putea păstra nici el părtășia cu Dumnezeu, trebuind să suporte consecințele.

Geneza 3:15 ne spune că încă de la începutul istoriei omenirii a fost făcută proorocia că, într-o zi, sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui.

La începutul lucrării de la El lei **Orange**, echipa noastră a slujit pentru eliberare unui bărbat care în timpul detenției în închisoare s-a vândut diavolului. După ce a făcut acest lucru, singurul obiect pe care l-a putut păstra în celula sa a fost un exemplar Gideon al Noului Testament. L-a citit și apoi și-a încredințat viața lui Cristos. A ieșit din închisoare un om schimbat, dar tot felul de spaime ce-și aveau rădăcina în trecutul său continuau să-l chinuie.

Avea neapărată nevoie de slujire pentru eliberare. A venit ziua în care trebuia să se confrunte cu duhul care intrase în el atunci când se vâncluse lui Satan. Eliberarea a fost violentă, trupul său fiind groaznic chinuit în timp ce demonul îl părăsea. Când totul s-a terminat omul era șocat, dar și bucuros. L-am întrebat ce a simțit. Cu un accent nordic, el a descris ceea ce a "văzut" în duh în timpul eliberării: *"A fost un .șarpe mare, gri, cu pete negre-sângeri pe trup, iar capul îi era zdrobit. "*

El nu citise niciodată Vechiul Testament și nu știa nimic despre proorocia din Geneza 3:15, dar cuvintele lui descriau exact această proorocie care arăta că Isus va zdrobi capul lui Satan. Experiențele de acest fel ne ajută să apreciem și mai mult autenticitatea scripturilor!

Consecințele păcatului

După răzvrătirea sa, Satan a fost imediat pedepsit, fiind alungat din cer împreună cu îngerii lui, așteptându-i pedeapsa veșnică în iazul de foc (Apocalipsa 20:7-15 și Matei 25:41-46).

Odată ce tratase răzvrătirea în acest mod drept, hotărât și definitiv. Dumnezeu nu mai putea trata aceeași răzvrătire (de această dată a omului), într-un fel mai puțin drept, hotărât sau definitiv.

Așa cum spune Pavel (Romani 6:23) *"plata păcatului este moartea"*, prin Adam și Eva păcatul intrând în lume, judecata lui Dumnezeu fiind adusa astfel asupra lumii.

Alăturându-se lui Satan în răzvrătirea acestuia împotriva lui Dumnezeu, omul a împărțit cu el și pedeapsa care-i era destinată. Poate părea dur, dar este corect. Trebuie că inima lui Dumnezeu s-a frânt de durere atunci când a văzut cum a ales omul să-și folosească voința liberă cu care l-a înzestrat. Legislația engleză spune că un complice la crimă este la fel de vinovat ca și cel care a comis crima. Adam și Eva au fost poate doar complici la "crima" lui Satan, dar ci si toți urmașii lor au fost și rămân vinovați de complicitate.

Începuturile demonizării

Adam și Eva au fost influențați de un duh de răzvrătire, relatarea din Geneza aratându-ne că păcatele părinților nu se răsfrâng doar asupra lor înșiși. În Exod 20:5 ni se spune că aceste păcate se abat asupra celor ce-L urăsc pe Dumnezeu, până la a treia și a patra generație: *"...pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la a treia și la a patra generație a celor ce Mă urăsc "*. În acest context, cuvântul ură implică mai mult decât emoția urii. Neascultarea este o consecință a urii din inimă, chiar dacă persoana nu simte că-L urăște pe Dumnezeu. În mod similar, Isus afirmă în Noul Testament că cei care nu sunt cu El sunt împotriva Sa. Cain și Abel au fost afectați de răzvrătirea părinților lor. iar atunci când Cain s-a mâniat pe Abel gândul crimei a pătruns în inima lui.

Geneza 4:7 spune că *"păcatul stă culcat la ușă"*. O versiune (din perioada exilului babilonian) a acestui text este *"un demon așteaptă să intre "*... Acționând conform gândului de a uide și, în cele din urmă, omorându-și fratele, Cain s-a deschis pentru Satan și pentru duhul de ucidere care a intrat în el.

În slujirea noastră am întâlnit câțiva oameni care au fost implicați în crimă, de obicei prin avort.

De cele mai multe ori a trebuit să scoatem un duh de ucidere din persoana care a ales avortul. Alteori, ne-am confruntat cu un duh de ucidere căruia i s-a dat drept de intrare datorită urii față de o anumită persoană. Nu este de mirare că Isus, care a adus o atât de pătrunzătoare înțelegere a spiritului legii, spune în predică de pe munte (Matei 5:21-24) că mânia din inimă incorect motivată este la fel de dăunătoare spiritual ca și crima însăși.

Este ușor de observat că odată ce răzvrătirea apare în inima omului, repetatele păcate care-i urmează sunt un adevărat izvor de puncte de intrare prin care Satan își poate introduce forțele (duhurile rele) în om luptând astfel, indirect, împotriva lui Dumnezeu. Demonizarea omului este o consecință firească a răzvrătirii lui Satan împotriva lui Dumnezeu. Cu cât omenirea devine mai demonizată, cu atât crește opoziția ei față de lucrurile Duhului Sfânt și cu atât devine mai improbabilă întoarcerea ei la Dumnezeu.

Consecințe pentru omenire

Ultima consecință a căderii este moartea. Dumnezeu l-a creat pe om perfect. Nu pot crede că Dumnezeu a intenționat ca omul să fie obiect al bolilor și al morții fizice prin distrugerea trupului său, toată acestea urmate de o veșnică moarte spirituală printr-o neslăbită despărțire de Dumnezeu care l-a creat și l-a iubit. Cu toate acestea, este evident faptul că omenirea este bolnavă, nenumărate boli distrugând trupul omului și controlându-i mintea. Omul este victima propriei răzvrătiri.

Efecml imediat al căderii a fost separarea spirituală a omului de Dumnezeu (care este Spirit) - o inevitabilă consecință a răzvrătirii. În momentul în care omul și-a folosit voința liberă pentru a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, el a murit (pentru Dumnezeu) datorită păcatului.

în Vechiul Testament, sub legământul făcut prin Moise între Dumnezeu și poporul pe care El l-a ales (evreii), s-a asigurat iertarea păcatului prin pocăința urmată de sacrificarea animalelor.

Deși acest legământ era un lucru minunat pentru evrei, el avea o valoare limitată pentru celelalte popoare ! Apariția legii a făcut însă ca majoritatea evreilor să se supună mai degrabă literei ei decât Duhului lui Dumnezeu, care se afla în spatele legii. De aici și antagonismul dintre Isus și fariseii care "încărcău" oamenii cu detalii de interpretare a legii, dar ale căror inimi erau în neorânduială spirituală.

Isus a asemănat acest gen de ipocrizie cu adulterul; El a privit în inimile bărbaților și a știut că a dori din priviri o femeie era același păcat (înfăptuit de cel care se gândea la actul sexual ilicit) ca și comiterea "de facto" a adulterului. Într-adevăr, este foarte probabil că fanteziile pervertite pe care mintea omenească le naște depășesc cu mult "performanțele" realizate în realitate.

Si totuși, oamenii credeau ca erau fără păcat deoarece nu intraseră în contact cu obiectul dorințelor lor lascive. Ei foloseau legea pentru a-și atinge scopurile, iar atunci când inimile lor nu erau în ordine cu Dumnezeu, legea devenea o barieră care nu trebuia depășită.

De-a lungul secolelor care au precedat venirea lui Cristos, omenirea a învățat lecții vitale. Prorocii, istoricii, poezii și observatorii societății umane au făcut cu asiduitate prețioase însemnări despre natura și caracterul lui Dumnezeu. Oameni care au acționat sub inspirația Duhului Sfânt au scris ceea ce noi numim azi Vechiul Testament. Deși ei credeau că-și notează propriile lor experiențe de viață, cu răbdare. Dumnezeu își împlinea în același timp cel mai important plan al Său pentru omenire.

Atunci cînd omul a păcătuit, strînsa pîrtăsie spirituală dintre Dumnezeu și creația Sa a luat sfîrșit. Omul nu a mai putut înțelege ce era în inima Tatălui, iar Tatăl nu a mai putut vorbi în mod direct copiilor săi. Secole de-a rîndul, omenirea a învățat cu greu aceste lecții. Pe măsură ce scrierile se acumulau formînd Vechiul Testament, caracterul și dragostea lui Dumnezeu s-au revelat nu doar poporului evreu, ci întregii omeniri.

Totuși, evreii au fost mijlocul prin care Dumnezeu a ales să se descopere lumii. Faptul că ei nu au reflectat întotdeauna gloria lui Dumnezeu nu trebuie să ne determine să le purtăm pică. Ei fac parte dintr-o rasă păcătoasă și oricare alt popor pe care Dumnezeu l-ar fi ales ar fi fost la fel de nevrednic de uimitorul Său har.

Periodic, Duhul lui Dumnezeu a descoperit unora dintre autorii Vechiului Testament prorocii privind o viitoare mîntuire, mai mare decît cea asigurată prin lege. Vechiul Testament abundă în referiri voalate, pe care probabil că autorii lor nu le-au înțeles, cum ar fi: *"...toate oasele i le păzește, ca nici unul din ele să nu i se sfărîme"* (Psalmul 34:20) sau *"Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii"* (Psalmul 118:22). Există de asemenea prorocii foarte detaliate și exacte, făcute de oameni ca Mica, Isaia sau alții, prin care s-a prevestit venirea lui Isus. Dar cînd s-a împlinit vremea venirii lui Isus, cea mai mare parte a poporului evreu, care se afla sub ocupație romană, și-a dorit doar un Mesia care să-l scape de sub această tiranie.

Doar o mîna de oameni au fost cu adevărat gata, pregătiți spiritual pentru a-L primi pe Isus în lume. Iosif și Măria au fost preveniți prin vizite angelice. Probabil că au fost complet uluiți de ceea ce li se întîmpla. Cît trebuie să fi fost de încurajați în ziua în care, ducînd copilul la templu i-au întîlnit acolo pe cei doi hâtrini, Simeon și Ana, care știau exact Cine era Copilul și ale căror vieți au fost împlinite prin acea scurtă întîlnire cu El.

Deși vizitele angelice sunt evenimente cu totul speciale, încurajările și asigurările date de oameni sunt și ele foarte importante.

Cît trebuie să se fi bucurat Iosif și Măria atunci cînd Simeon, ieșind din templu, a cîntat lumii acel nemuritor Nune Dimittis: *"Acum eliberează în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvîntul Tău. căci ochii mei au văzut mîntuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să descopere neamurile și slava poporului Tău Israel."* (Luca 2:29-32).

Simeon știa acum că putea muri în pace. În sfîrșit. Copilul despre care Dumnezeu îi vorbise, se născuse! Cu cele câteva cuvinte de încurajare către părinții lui Isus, lucrarea vieții lui, câteva minute din eternitate, se sfîrșise! Într-adevăr. Dumnezeu își împlinise cuvîntul. Tot atunci a sosit și Ana care, la cei 84 de ani ai ei, nu înceta să se roage și să postească, laudîndu-L pe Dumnezeu. Ce femeie! Cît erau de prețioși pentru Domnul acest bărbat și această femeie, pe care El i-a trimis la Iosif și la Măria pentru a mărturisi despre El.

Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu

Îngerul i-a spus lui Iosif să pună copilului numele Isus, pentru că El îi va mîntui pe oameni din păcatul lor (Matei 1:21). Nu li s-a spus însă cum va face Isus lucrul acesta.

Ca evrei, ei cunoșteau promisiunea venirii lui Mesia, dar este puțin probabil ca ei să fi presupus că fiul lor va muri de o moarte năpraznică pentru păcatele lumii.

În discuția cu Nicodim (Ioan 3:16), Isus arată că Dumnezeu a iubit atît de mult lumea (oamenii pe care i-a creat), încît a dat pe singurul Lui Fiu ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.

Acesta este, poate, cel mai citat și mai iubit verset din Biblie. Cuvintele sale implică de fapt că mântuirea este gratuită, dar nu o pot primi decât cei care cred. Pentru cei care nu cred, rezultatul este inevitabil, împărțirea împreună cu Satan, a consecințelor răzvrătirii, ceea ce, conform celor scrise în Matei, Evrei și Apocalipsa, înseamnă iazul de foc și moartea a doua!

Imediat după căderea în păcat a început scurgerea timpului pentru rasa umană și Dumnezeu și-a pus în aplicare planul Său de răscumpărare. El a ales sa-Și trimită Fiul pe pământ, pentru a trăi și a muri ca o ființă umană, dar fără păcat. Astfel, Isus a putut lua asupra Sa pedeapsa pentru păcat; dacă El ar fi păcătuit planul ar fi eșuat; salvarea (de consecințele propriei lor răzvrătiri) celor ce cred în El este posibilă numai datorită faptului că Isus nu s-a alăturat răzvrătirii lui Satan.

Ispitirea din pustiu, indiciu al presiunii exercitate de Satan asupra lui Isus, a fost extrem de puternică. Dacă Isus ar fi ales sa-și folosească puterea divină în vreun scop egoist (cum ar fi fost transformarea pietrelor în pâini), dacă ar fi acceptat propunerea lui Satan de a primi din mâinile lui toate împărățiile pământului fără a merge la cruce, dacă ar fi sărit de pe acoperișul templului pentru a-i impresiona pe oamenii care ar fi văzut cum este salvat de îngeri sau dacă ar fi cedat oricărei alte ispitiri la care l-a supus Satan, misiunea Sa ar fi eșuat. Atunci, nici chiar Fiul lui Dumnezeu n-ar fi fost superior omenirii, cedând atacurilor lui Satan.

Neprihănitul Fiu al lui Dumnezeu era singura amenințare reală la adresa stăpânirii lui Satan asupra omenirii. Satan a încercat să-L ucidă pe Isus încă în copilăria Sa. Irod a tăcut tot ce a putut pentru a-L ucide în Betleem. Duhurile de ucidere care au avut, probabil, drept de intrare în Irod datorită mândriei, fricii și geloziei, au fost folosite pentru a-i manipula gândurile și acțiunile. El era deja un ucigaș al soției și soacrei sale!

în Nazaret, sinagoga (duhurile de mânie care operau în oameni) s-a ridicat împotriva lui Isus atunci când El și-a terminat predica, încercând să-L arunce de pe stâncă (Luca 4:28-30). În Galileea, se pare că un duh al văzduhului a dezlănțuit furtuna pe mare încercând să-L înece, dar Isus a vorbit furtunii (duhului din spatele furtunii), care s-a potolit imediat (Luca 8:22-25).

Nimeni nu a putut lua viața lui Isus. Numai atunci când prorociile care au venit de la Dumnezeu s-au împlinit și când Isus a ales de bună voie să-și dea viața, El a trebuit să înfrunte moartea. Atunci nu a mai fost nici o miraculoasă fugă în Egipt și nici o salvare supranaturală ca pe marca Galileii. Atunci, Satan a știut că a fost definitiv înfrânt.

Căci Isus a ales de bunăvoie să-și dea viața, la vremea potrivită, ceea ce însemna că Dumnezeu smulgea din mâinile lui Satan milioane de oameni care, altfel, ar fi fost pierduți în răzvrătirea acestuia. Isus a fost mielul jertfit nu doar pentru poporul evreu, ci pentru întreaga omenire. El a ales să-și dea viața și aceasta este esența crucii și a învierii.

Peste trei zile un înger rostogolea piatra și Isus ieșea din mormânt. El nu a fost doar mielul jertfit ci a învins moartea biruind cea mai gravă consecință a căderii omului. Cea mai mare victorie din istoria omenirii a fost obținută pe teritoriul Palestinei atunci când Satan și demonii lui au fost aruncați pe puși la picioarele lui Cristos, la acel început de prim secol.

Isus a venit pe pământ sau, cum spunea Ioan, "*Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi*" (Ioan 1:14). El a venit în chip de bărbat, dar nu a cunoscut păcatul. S-a înălțat în slavă și acum stă la dreapta Tatălui, după ce a împlinit tot ceea ce Tatăl l-a cerut să îplinească.

Oamenilor li-a fost deschisă calea spre cer, purtând o haină a neprihănirii care a fost câștigată la cruce.

Jertfa lui Isus a devenit eficientă pentru *"toți cei care L-au primit"* și căroră , astfel, El *"le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu"* (Ioan 1:12). Acesta este motivul pentru care Isus a subliniat că El este singura cale spre Tatăl (Ioan 14:1 -7).

Planul de răscumpărare a fost complet. Pe cruce Isus l-a înfrânt pe Satan și a înlăturat toate blestemele pe care el le-a pus asupra omenirii. *"Isus a devenit blestem pentru noi"* (Galateni 3:13). Printre blestemele pe care Isus le-a ridicat de peste noi au fost și boala și demonizarea.

Isaia a prorocit că *"prin rănile Lui am fost vindecați"* (Isaia 53:5), după ce, în capitolul 61:1 a prezis venirea lui Isus. Cu sute de ani înainte ca Isus să se nască, Isaia a scris despre lucrarea Sa. Isus a vorbit despre aceste referiri în sinagoga din Nazaret, când le-a spus oamenilor ca *"Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului"* (Luca 4:18-19).

Ce extraordinara revendicare : aducerea Evanghelia mântuirii, eliberării, vindecării și restabilirii celor ce sunt în necaz. Numai Isus a avut puterea și autoritatea de a face o asemenea afirmație. Satan știa acest lucru! Vindecarea și eliberarea sunt părți integrante ale lucrării lui Isus. Ele sunt cuprinse în lucrarea crucii și sunt incluse în marea însărcinare pe care Isus a dat-o Bisericii. Planul de răscumpărare pe care Dumnezeu l-a elaborat a fost detaliat și atotcuprinzător.

Intrarea

Evanghelia este, în esența ei, incredibil de simplă. Toți cei care se nasc din nou pot intra în împărăția lui Dumnezeu. Nu există nici o restricție și intrarea este complet gratuită (iată o Evanghelie, cu adevărat, pentru săraci!). Dar pentru tânărul bogat prețul a fost prea mare.

Cu toate că mântuirea este gratuită și nu trebuie decât să o accepți, pentru mulți oameni prețul este prea mare. Pentru a-L urma pe Isus, trebuie să pierzi totul. Iar pentru tânărul bogat, banii deveniseră dumnezeul lui.

Mulți dintre cei care caută slujirea pentru vindecare doresc doar ca Dumnezeu să le trateze simptomele, fără a dori să-L facă pe Isus Domn al vieții lor. Evident, dacă simptomele lor au o rădăcină mai degrabă spirituală decât fizică, mare lucru nu se poate face pentru ei atâta timp cât nu doresc să fie vindecați spiritual.

Din acest motiv, în mințile tuturor celor care doresc să slujească pentru vindecare și eliberare, evanghelizarea trebuie să fie prioritară. Conversația poate fi repede deturnată de la vindecare la evanghelizare. Este uimitor cât de doritori sunt oamenii să asculte Evanghelia atunci când sunt presați de împrejurări! Deși Dumnezeu nu este autorul bolilor și suferințelor, este cert că El le folosește atunci când orice altă metodă prin care a încercat să ne atragă atenția a eșuat.

Concluzie

Căderea omului este un fapt real și are ca și consecință separarea omului de Dumnezeu datorită răzvrătirii. Marca iubire a lui Dumnezeu s-a manifestat prin trimiterea lui Isus, deschizând în acest fel calea restaurării relației dintre om și Dumnezeu. Această cale este deschisă tuturor celor care cred în Isus. Victoria obținută la cruce nu numai că ne oferă gratuit darul vieții veșnice, dar ne și pune în poziția de învingători ai lui Satan și a lucrărilor lui, între care se află și boala și demonizarea.

Capitolul 6

Caracterul si lucrarea duhurilor rele

Puterile întunericului

Am văzut că Satan este prințul puterilor întunericului și că el are în control toți îngerii care i s-au alăturat în rebeliunea care a avut loc în cer și care au fost aruncați pe pământ de către îngerul Mihail. Am mai văzut că Satan nu este omniprezent și că fără ajutorul celorlalte puteri ale întunericului el are o rază limitată de acțiune.

Din nefericire, el are la dispoziție un mare număr de îngeri căzuți. Cei mai mulți dintre analiștii Bibliei consideră că pasajul din Apocalipsa 12:4 indică faptul că o treime din ființele cerești s-au alăturat lui Satan în răzvrătirea sa și l-au urmat atunci când a fost izgonit din cer. Ce înseamnă , numeric, această treime din ființele cerești?

În Apocalipsa 5:11 găsim o referire la mărimea oștirilor cerești. Diferitele traduceri ale acestui verset se referă toate la *"miliarde de miliarde și mii de mii"*, *"de zece mii de ori zece mii și mii de mii"* sau *"mii și milioane"*. Este clar că se face referire la o oștire angelică fără număr și că, dacă ci reprezintă îngerii care au rămas după ce o treime a fost alungată din cer, atunci avem de-a face cu un foarte mare număr de îngeri care îl slujesc pe Satan în răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu și a creației Sale, omul.

îngerii căzuți

Pavel arată foarte clar că îngerii care s-au alăturat rebeliunii lui Satan (îngerii căzuți), sunt acum bine organizați într-o ierarhie a puterii satanice, pe tot pământul. Deși într-o terminologie nespecifică, el descrie de câteva ori această structură cerească supranaturală, adevăratul dușman pe care trebuia să-l înfrunte zilnic în lucrarea sa.

Cea mai clară dintre aceste referiri (Efeseni 6:12) arată care sunt liniile frontului spiritual: *"Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile, cerești"*. Pavel nu-și făcea iluzii. El știa că deși lucrarea sa era pământească, adresată unor ființe din carne și sânge, motivul pentru care lupta era atât de înverșunată era nu atât rezistența minților omenești la adevărul Evangheliei cât opoziția puterilor spirituale din locurile cerești. De aceea, el ne avertizează să ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu pentru a sta împotriva atacurilor pe care Satan și puterile lui le dau din locurile cerești împotriva noastră.

Fără îndoială, comentariile lui Pavel sunt în concordanță cu experiențele spirituale pe care Daniel le menționează în Daniel 10. Prizonier, aflat în slujba împăraților Persiei, Daniel vine înaintea lui Dumnezeu în post și rugăciune. După trei săptămâni de rugăciune, deodată, un înger vine să-i aducă răspuns la aceste rugăciuni. Îngerul îi spune că timp de 21 de zile, în locurile cerești, în drumul său spre Daniel, a trebuit să poarte o luptă! Îngerul "prinț al Persiei" a putut fi învins doar cu ajutorul arhanghelului Mihail, îngerul păzitor al Israelului (versetul 21). Rugăciunile lui Daniel au inițiat lupta spirituală din văzduh iar consecințele "terestre" au fost, fără îndoială, rezultatul a ceea ce se întâmpla în spirit.

Demonii și duhurile rele

Atunci când se refera la Satan și la îngerii lui, autorii Evangheliilor folosesc cuvinte grecești aproape interschimbabile pentru a descrie aceste puteri spirituale de sub comanda lui Satan, puteri care au invadat ființa umană. Aceste cuvinte sunt: *daimon* sau *daiinonion* (demon), *ponera* (duhuri rele) sau *akathenta* (duhuri necurate).

Pentru scriitorii Evangheliilor, demonii și duhurile rele par a avea aceeași semnificație (ei sunt descriși ca producând efecte similare în viețile celor demonizați) dar se pare că aceste puteri spirituale sunt distincte de îngerii căzuți. Luca, de exemplu, (în Faptele Apostolilor 23:8-9) pare a face o diferență între îngeri și duhuri. De aceea, este în general acceptat faptul că atunci când vorbim despre lucrarea de eliberare, avem de-a face cu demoni și/sau duhuri rele.

Deși aceste aspecte sunt greu de clarificat deoarece ele sunt scriptural nedefinite, trebuie totuși răspuns la o întrebare: dacă Isus a scos demonii și duhurile rele din oameni, și aceste ființe spirituale nu sunt îngeri căzuți, atunci ce sunt ei, de unde vin și cine i-a creat?

În Efeseni 6:16, Pavel se referă la "*săgețile arzătoare aruncate de cel rău*". Ce sunt aceste săgeți arzătoare? Sunt ele duhurile rele care sunt trimise de cel rău împotriva oamenilor? Sau sunt ispitirile care vin datorită naturii noastre carnale?

Orice ar fi ele, Pavel folosește analogia cu un scut roman care este reprezentat ca un scut al credinței care poate para aceste atacuri spirituale. Deși limbajul folosit este simbolic, imaginea sugerată este cea a unor atacuri care, în cazul în care nu ne opunem efectiv, ne pot străpunge apărarea. Pavel a fost un scriitor scrupulos și este, de aceea, puțin probabil ca el să fi folosit o asemenea descriere dacă ea l-ar fi putut induce pe cititor în eroare.

Sunt multe întrebări la care Scriptura fie că nu dă un răspuns clar fie că păstrează tăcerea, dar asta nu înseamnă că putem trata cu o indiferență arogantă probleme care au, totuși, o deosebită importanță. Există multe subiecte importante asupra cărora Scriptura păstrează tăcerea, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ne gândim la ele sau să presupunem că încercarea de a găsi un răspuns este un păcat!

Azi, noi zâmbim când ne aducem aminte că primii astronomi au fost considerați eretici deoarece au presupus că pământul este rotund. Dar pentru acei oameni zeflemelele și amenințările teologilor acelor zile erau niște realități dureroase!

O altă întrebare care este pusă adesea este: "*Se pot demonii înmulți, pot da ei naștere altor demoni?*". Deși la această dificilă întrebare nu avem un răspuns explicit, în Geneza 6:1-4 găsim o referire destul de ambiguă la raportul sexual dintre ființele cerești (fii lui Dumnezeu) și frumoasele fiice ale oamenilor. Se pare că perversitatea acestui comportament a fost unul dintre motivele majore care L-au determinat pe Dumnezeu să trimită potopul și să distrugă viața de pe pământ, cu excepția lui Noe și a familiei lui. În acest pasaj este, într-un fel, implicată capacitatea demonilor de a se reproduce.

Unii comentatori cred că duhurile rele și demonii au fost adăugați forțelor lui Satan ca urmare a acestei noi răzvrățiri împotriva creației lui Dumnezeu, când s-au produs aceste raporturi sexuale nepermise.

Alți comentatori leagă acest pasaj de sfaturile pe care Pavel le dă femeilor din Corint (I Corinteni 11:2-16) de a-și acoperi întotdeauna capetele atunci când se închină sau se roagă. Aceasta, spune el în versetul 10, "datorită îngerilor", implicarea fiind că atunci când intră în domeniul spiritual prin rugăciune, femeia arată îngerilor, prin acoperirea capului, că se află fie sub protecția soțului (cele măritate), fie a tatălui sau a altui bărbat din familie sau comunitate (cele nemăritate).

Aceasta a fost, fără îndoială, o problemă importantă în biserica din Corint, deoarece Pavel a alocat 14 versete din scrisoarea sa acestui subiect. Nu există alte pasaje în Scriptura care să dea vreo explicație suplimentară, toate celelalte informații de care dispunem fiind din surse extrascripturale.

Majoritatea comentatorilor cred că acoperirea capului a fost un important obicei local despre care corintenii l-au întrebat pe Pavel, și nu o îndrumare spirituală pentru femeile de peste veacuri. Faptul că acești comentatori sunt majoritari nu înseamnă că ei au neapărat dreptate, deoarece stilul în care Pavel a scris acest pasaj este cel al unei hotărâte instrucțiuni spirituale.

Acceptând ideea distincției între demoni și duhuri rele, ne vedem conduși la presupunerea că puterile întunericului sunt de diferite mărimi, puteri și autorități. Sataniștii, al căror obiectiv este acumularea și manipularea puterii demonice pentru propriile lor scopuri, recunosc existența unei diferențieri între demoni și duhurile rele, diferențiere bazată pe putere sau chiar pe trăsături de caracter. Există păreri cum că un demon ar fi o colecție de duhuri rele grupate pentru un anumit scop, urmărind un obiectiv comun, asocierea mărindu-le potențialul de slujire a lui Satan.

Dacă așa stau lucrurile, atunci scriitorii Evangheliilor sunt foarte exacti când folosesc interschimbabil aceste două cuvinte deoarece, fie că ele desemnează un singur duh, fie că desemnează o grupare de duhuri, este vorba tot de o putere spirituală cu care trebuie să ne confruntăm și pe care trebuie să o alungăm. În slujirea noastră am întâlnit și duhuri rele care au plecat fără multă zarvă, dar de cele mai multe ori ne-am confruntat cu duhuri puternice, care aveau multe întărituri în viața persoanei. Uneori ne-am întrebat dacă aveam de-a face cu un singur demon sau cu o hoardă de duhuri care lucrau împreună având astfel posibilitatea de a se agăța și mai strâns de pozițiile pe care le câștigaseră în viețile oamenilor.

Deși asemenea probleme sunt interesante și uneori chiar importante în slujirea efectivă, esențial rămâne însă faptul că deoarece Satan a fost înfrânt la Calvar, nici o putere spirituală care se află în controlul său, fie el demon, duh rău sau înger căzut nu poate sta împotriva puterii Numelui lui Isus și oricât s-ar împotrivi, trebuie să se supună autorității pe care Isus a dat-o Bisericii Sale!

Aceasta este vestea cea bună - mesajul central al Evangheliei. Atunci când devenim creștini, versetul "*Cristos în voi nădejdea*, s7avt't"(Coloseni 1:27) devine, funcție de atitudinea pe care o adoptăm, o declarație făcută puterilor întunericului. Cei care rămân sub controlul și dominarea acestor puteri au ca singură "speranță" veșnica despărțire de Dumnezeu. Deoarece Cristos este în noi, devenim beneficiari ai victoriei Sale și primim dreptul legal de a ne face părtași gloriei care va veni. Deoarece suntem "în Cristos" noi nu mai trebuie să ne supunem "robiei principiilor lumii" (Galateni 4:3-5).

Caracteristicile demonilor

Sunt multe întrebări fără răspuns cu privire la originile demonilor, dar nu trebuie să rămânem în necunoștință de caracteristicile lor. În Scriptură se fac multe referiri la aceste caracteristici, existând și o multitudine de observații rezultate din lucrarea de eliberare din lumea întreagă.

Teologia experimentală este negată de către unii observatori ca fiind extrascripturală și, de aceea, suspectă sau chiar irrelevantă. Dar atunci când aceste experiențe sunt conforme atât cu Scriptura cât și cu cele observate în diferite locuri și diferite epoci, nu trebuie să le negăm relevanța.

Într-adevăr, trebuie să acceptăm și reversul: dacă teologia noastră nu este conformă cu experiența creștinilor cu adevărat dedicați, care slujesc sub domnia lui Isus Cristos și a căror lucrare nu contrazice Scriptura, atunci trebuie să ne reaşezăm modul de a înţelege acele probleme!

Demonii sunt vii!

Demonii nu sunt doar niște idei sau niște puteri nedefinite care operează în mintea omului. Ei sunt ființe spirituale vii care au o minte, o personalitate și o voință proprie dedicată slujirii lui Satan. Toate aceste adevăruri sunt implicate în relatările din Evanghelii despre întâlnirile pe care Isus le-a avut cu demonii (pentru o analiză mai detaliată a fiecăruia dintre aceste incidente, vezi capitolul 8).

Isus a tratat întotdeauna demonii ca pe o entitate vie care se opune intereselor lui Dumnezeu și ale omului. El nu a fost surprins atunci când ei au vorbit prin buzele persoanelor demonizate (Luca 4:34) și nu a fost luat pe neașteptate atunci când l-au provocat cu declarații sau întrebări care dovedeau o evidentă inteligență, cum ar fi :*"Ce avem noi cu Tine, Isus, Fiul Dumnezeului Prea înalt ?"* (Luca 8:28).

Isus însuși a spus : *"Dar duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă. căutând odihnă și n-o găsește. Atunci zice: "Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit". Și când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte dhuri mai rele decât el și intră în casă și locuiesc acolo. Și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. "*

Aici, Isus admite că demonul este viu (el a ales să trăiască undeva); el are o voință proprie (a ales să facă anumite lucruri din proprie inițiativă); are suficientă inteligență pentru a se gândi, că locul din care tocmai aplecat este poate încă neocupat și deci s-ar putea întoarce acolo; și are suficientă înțelepciune pentru a se pune bine cu puterile demonice superioare lui (mai rele decât el), introducându-le într-o casă nouă!

Totuși, cunoașterea lor este limitată. Demonul care a vorbit fiilor lui Sceva a spus: *"Pe Isus îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?"* (Faptele Apostolilor 19:15). Toți demonii îl recunosc și îl cunosc pe Isus. Deseori în slujirea noastră am văzut cum demonii au dat înapoi plini de frică când, în cei din echipele noastre, L-au recunoscut pe Isus. Ei nu pot rezista nici dragostei pentru persoana demonizată și nici autorității pe care o au creștinii datorită faptului că Isus este în ei. Cunoașterea demonilor este limitată, așa cum vedem că a fost și cea a celor care s-au confruntat cu fiii lui Sceva. Unii demoni par a avea mai multe cunoștințe, pe când alții par a fi complet ignoranți!

Inteligența și cunoștințele lor variază enorm. Categorie, demonii au sentimente și emoții, Iacov ne spune că *"și demonii cred și se înjioară"* (Iacov 2:19), dar asta nu înseamnă că ei cred în Dumnezeu, ci că sunt conștienți de adevărul despre Dumnezeu.

Acest pasaj subliniază nevoia de a crede în adevărul Evangheliei nu doar printr-o adeziune mentală, ci de a avea o credință care să se materializeze într-o dedicare personală față de Isus Cristos. Mulți oameni se înșală gândind că deoarece cred în Dumnezeu, fac automat parte din împărăția Lui. Fără o dedicare din inimă și o încredințare personală, credința în Dumnezeu nu este cu nimic diferită de credința demonilor. Ei tremură de frică deoarece știu că pierd lupta cu Dumnezeu.

Am văzut, în slujire, demoni care au exprimat întreaga paletă de emoții pe care le pot avea și oamenii, uneori chiar o adâncă mânie pentru că au fost descoperiți. Alteori, au scâncit patetic la gândul că vor fi scoși afară dintr-o casă pe care au ocupat-o atâta vreme! Mulți dintre oamenii ale căror emoții sunt lipsite de echilibru sau chiar incontrolabile se află în această stare datorită controlului demonic asupra sentimentelor lor.

Faptul că demonii sunt ființe spirituale vii nu ne poate da nici un motiv de simpatie față de ei. și nici nu trebuie să ne determine să luăm în considerare implorările lor atunci când pledează pentru

a le acorda permisiunea de a rămîne în oameni, uneori promițând chiar că vor fi buni dacă nu-i vom scoate afară!

Demonii nu au trupuri

Demonii nu au propriile lor trupuri. Deși ci pot exista și în afara unui trup, așa cum o fac duhurile stăpânitoare asupra teritoriilor, demonii se pot exprima cel mai bine atunci când se află într-un trup, de preferință omenesc, sau, cel puțin, al unui animal. Dacă ei au avut vreodată propriile lor trupuri, este o problemă teologică care va primi răspuns numai în ziua în care aceste taine spirituale ne vor fi descoperite prin lumina veșniciei.

S-a vehiculat ideea că demonii au dorința de a ocupa un trup deoarece ci trebuie să fi avut, cândva, propriul lor trup de care acum sunt lipsiți. Chiar așa de-ar fi, prin ocuparea unei ființe umane (sau a unui animal), ei contravin intențiilor pe care Dumnezeu le are față de creația Sa.

O legiune romană era formată din 6000 de oameni. Este general acceptat faptul că duhul conducător care s-a prezentat sub numele de Legiune avea probabil în control chiar acel număr de demoni. Nu este deci surprinzător că demonizatul din Gadara avea probleme (Luca 8:26-39)! Atunci când a fost limpede că Isus a câștigat lupta și că întreaga armată de demoni care se afla sub comanda lui Legiune trebuia să plece, demonii au cerut permisiunea de a intra în porci. Se presupune că Isus a acceptat cererea lor din compasiune față de acel om, a cărui primă nevoie era eliberarea de demoni cât mai repede posibil. Totuși, eu cred că demonii nu au anticipat că porcii aceia le vor fi "casă" atât de puțin timp. cum s-a dovedit prin aruncarea întregii turme în marea Galileii!

Faptul că demonii sunt creaturi fără trup aduce o dimensiune absolut vitală în înțelegerea lucrării de eliberare, despre care vom discuta pe larg ceva mai târziu. Atunci când oamenii mor, demonii lor nu mor. Ei nu sunt cu nimic afectați de moartea gazdei lor!

Ei trebuie, într-adevăr, să părăsească trupul, dar sunt liberi să caute o altă persoană pe care să o ocupe. Datorită importanței sale, vom trata pe larg, ceva mai târziu, problematica transferării demonilor la moarte.

Ei pot vorbi

În Scriptură întâlnim numeroase exemple din care vedem că demonii vorbesc prin gura oamenilor în care se află. Chiar la începutul lucrării lui Isus, în sinagoga din Capernaum, un bărbat s-a ridicat în picioare și a strigat către El: *"Ah! Ce avem noi cu Tine, Isuse, Nazarinene? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu."* (Luca 4:34). Acesta este cazul clasic al demonului care se autoexpune, putând fi scos din casa lui. Fără îndoială, efectul asupra adunării din Capernaum trebuie să fi fost electrizant deoarece, după ce duhul a fost scos afară din om (pe care demonul l-a aruncat la pământ în timpul eliberării) mulțimea a fost uimită și a spus: *"El poruncește cu autoritate și cu putere duhurilor necurate și ele ies afară."*

Oamenii nu erau uimiți pentru că Isus a poruncit duhurilor rele, ci pentru că ele au ieșit afară atunci când El le-a poruncit! Evreii erau obișnuiți cu exorciștii lor, care încercau să scoată demonii, cu multă zarvă dar cu puțin succes! Comportarea celui demon i-a dat lui Isus un bun prilej de învățătură.

Acum câțiva ani, predicam într-o biserică tipic Anglicană, îmi începusem de cinci minute predica și vorbeam despre puterea pe care Numele lui Isus o are asupra tuturor puterilor întunericului când o femeie s-a ridicat în picioare și, din banca ei, a început să strige la mine: *Taci! Taci! Taci!"*. Demonii din ea nu mai putuseră rezista la ceea ce se spunea.

Apoi, în timp ce încerca să rupă o Biblie în bucăți și să o arunce spre mine, Duhul Sfânt a căzut peste ca la fel cum căzuse peste bărbatul din sinagoga din Capernaum și a fost aruncată între bănci, cu capul pe o pernă de îngenunchiat, fiind eliberată de duhul rău! De atunci, biserica aceea nu a mai fost niciodată aceeași! Eliberarea acelei femei a fost un punct de cotitură în viața acelei biserici, care a devenit un focar de trezire, consiliere și slujire pentru eliberare în regiunea respectivă.

În aceeași zi, ceva mai târziu, în biserică a avut loc o controversă asupra posibilității demonizării creștinilor. În mijlocul discuțiilor, femeia s-a ridicat, a venit în față și luând microfonul a pus capăt disputei cu una dintre cele mai scurte și profunde pledoarii pe care le-am auzit vreodată la adresa acestui subiect: *"Ascultați"* a spus ea, *"Sunt secretara bisericii voastre. M-am născut din nou acum cinci ani și, deși nu credeam că aș putea avea vreun demon, l-am avut. Și acum nu-l mai am, asta e!"*. Spunând acestea, s-a întors la locul ei, crușând biserica de câteva ore de sterile discuții teologice! Cu certitudine, creștinii pot avea, și au, demoni.

Majoritatea celor care au trecut prin experiențe de vindecare și eliberare, admit că demonii pot vorbi. Într-adevăr, relatările biblice arată clar acest lucru. Unul dintre aspectele controversate ale acestui subiect este dacă trebuie sau nu vorbit cu demonii în timpul slujirii. Unii afirmă că nu trebuie să se vorbească niciodată cu demonii deoarece toți sunt mincinoși și vei fi înșelat. Acest punct de vedere nu este doar nescriptural, ci și infirmat de experiența practică a multora dintre cei implicați în lucrarea de eliberare.

Este adevărat, doar într-unui din opt cazuri de eliberări majore prezentate în Evangheliile Isus intră în conversație cu demonii - cel al grav demonizatului bărbat din Gadara. (O mai profundă analiză a acestei relatări o vom face în capitolul 8). Dar în cazul acestei relatări făcute de Luca, se pare că acea conversație a fost necesară.

Și noi am văzut că această conversație este o parte necesară în slujire numai în cazul persoanelor grav demonizate.

În ceea ce privește faptul că demonii spun adevărul sau mint, da, ei vor încerca să ne înșele cu minciuni, dar de obicei este ușor să-ți dai scama când demonul minte. Acest discernământ vine de la Dumnezeu. Trebuie să iei autoritate asupra demonului și să-i poruncești să spună *"adevărul pe care Isus Cristos din Nazaret îl confirmă ca adevăr"*. În Scriptură nu există nici o relatare despre vreun demon care a mințit atunci când a fost fie în fața lui Isus, fie a cuiva care slujea în numele lui Isus. În aceste împrejurări, demonii spun întotdeauna adevărul!

Au fost cazuri în care ne-a fost imposibil să slujim până când nu am poruncit demonului să spună adevărul și să arate cum a intrat. Uneori, această informație s-a dovedit a fi vitală. Pentru a putea sluji mai departe persoanei, tratați cu păcatul (dacă acesta a fost descoperit), subminând astfel dreptul demonului de a fi acolo.

De cele mai multe ori, persoana căreia îi sluiți arc, din partea Duhului Sfânt, o mărturie interioară, știind dacă demonul spune sau nu adevărul. Principala precauție care trebuie luată este de a căuta la demoni numai atâta informație cât este necesar pentru a-i scoate afară. Căutarea de informație care nu este legată de procesul de eliberare înseamnă apropiere de mediumistică.

Sunt, uneori, cazuri în care demonii vor încerca să tragă de timp, intrând în conversație. Ei vor încerca să ne distragă de la eliberare folosind orice tactică de întârziere, ca de exemplu folosirea umorului, totul numai pentru a evita plecarea. Uneori, cel mai greu lucru este să nu râzi, deoarece lucrurile pe care le spun sunt bizare sau chiar amuzante. Nu voi uita niciodată acel demon care nu voia să tacă. Trăgea de timp cu tot felul de comentarii de genul *"Faci asta (slujirea pentru eliberare!) pentru că nu ești în stare să-ți găsești un serviciu ca lumea!"* sau *"vrei să mă scoți afară numai ea să mă pui în carte!"*.

într-un fel pervers, demonul acela și-a câștigat notorietatea prin menționarea lui în această carte. Dar a fost scos din omul acela.

Ei au funcții specifice

Cea dintâi funcție a oricărei puteri demonice (îngeri căzuți, demoni și/sau duhuri rele) este de a-l sluji pe Satan în împlinirea răzvrătirii sale împotriva Dumnezeului Celui Viu și a creației Sale, omul. În capitolul 3 am văzut că demonii acționează în mod opus îngerilor:

1. Slujesc și se închină Lui Satan
2. Se bucură să facă lucrările lui Satan
3. Îndeplinesc dorințele lui Satan
4. Afectează în mod negativ problemele națiunilor
5. Subminează lucrarea Bisericii
6. Se opun direct și îi atacă pe credincioși
li pedepsesc pe dușmanii lui Satan
8. Fac lucruri extraordinare pentru înaintarea cauzei lui Satan
9. Atacă în mod direct fiecare ființă umană

Sunt multe și variate mijloacele prin care ei își ating aceste obiective. Pe parcursul acestei cărți vom vedea cât de subtile și de ocolite sunt modalitățile prin care demonii se pot infiltra în fiecare zonă a ființei umane, împotrivindu-se lucrării Duhului Sfânt de a-i aduce pe oameni la Isus.

Trebuie să vezi, pentru a crede, cât de mare este ura pe care demonii o au pentru oamenii lui Dumnezeu. Ea poate fi văzută, uneori, în înverșunata împotrivire pe care cei posedați de demoni o manifestă față de poporul lui Dumnezeu, împotrivire care merge până la persecuție.

O ilustrare concludentă a acestui adevăr este vânarea evreilor de către germani în timpul holocaustului.

Uneori demonii au sarcini specifice. De exemplu, se pare că unii au sarcina generală de a aduce boala (duhurile de infirmitate), cauzând tot felul de boli și provocând vulnerabilitate la orice fel de boală; alte duhuri, dimpotrivă, se pare că urmăresc cauzarea unor boli specifice cum ar fi artritele, cancerul, paraliziile, etc.

Este obișnuită întâlnirea cu duhurile care vin pe linie familială, provocând aceleași simptome în generație după generație. De obicei, medicii îi întreabă pe pacienții care au o boală serioasă dacă a mai fost cineva din familia lor afectat de aceeași maladie. Deși această întrebare își are importanța ei medicală, ea trebuie pusă neapărat și celor care cer consiliere. Eliberarea de un duh de infirmitate care vine pe linie familială poate avea consecințe nu doar pentru persoana a cărei victimă este, ci și pentru generațiile viitoare!

Alte duhuri au o acțiune specifică asupra minții, controlând, procesul de gândire al persoanei astfel încât ea să nu poată acționa așa cum dorește Dumnezeu să acționeze. Se pare că Pavel, în Romani 12:2, face un comentariu asupra acestui subiect, încurajându-i pe creștini *"Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită"*.

Fără îndoială, celor care sunt afectați de demonii de control ai minții le este greu să înțeleagă adevărurile spirituale. De exemplu, cei care au fost implicați în masoneria liberă sau care sunt urmași ai masonilor liberi suferă adesea de această demonizare. Pentru mine este semnificativ faptul că nu cunosc nici un mason liber care să fie sub ungerea Duhului Sfânt.

Și nici nu cunosc vreun lucrător umplut cu Duhul Sfânt care să fie sub conducerea spirituală a unui mason liber. Emoțiile sunt o altă zonă în care demonii pot avea accentuate roluri specifice, ținând oamenii în robia experiențelor din trecut. Cele mai multe dintre femeile care au fost serios abuzate sexual, au adânci probleme emoționale și majoritatea au nevoie de eliberare de prezența demonică. Dacă nu li se slujește pentru eliberare, multe dintre ele sunt condamnate pe viață la blocaj și robie emoțională.

Deseori funcția specifică a unui demon este dictată de punctul de intrare prin care acesta a venit în viața persoanei. Dar, despre complexa problemă a punctelor de intrare demonică vom discuta pe larg în volumul următor.

De obicei, odată ce un demon a intrat într-o persoană, având o funcție specifică, el rămâne loial acelei funcții pe toată durata cât ocupă acea persoană. O parte a slujirii pentru eliberare este și stabilirea cauzei care a dat demonului dreptul de a intra și, subminând acel drept, ajungerea nu doar la eliberarea persoanei, ci și la punerea ei într-o poziție biruitoare, rămânând liberă atât ea cât și copii ei.

Ei își cunosc sfârșitul

Un lucru pe care mulți creștini îl pot învăța de la demoni este că ei înțeleg adevărul Scripturii! Cuvântul Scripturii este cu adevărat, așa cum se spune în epistola către Evrei, *"viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu doua tășuri"* (Evrei 4:12).

Demonii urăsc Scriptura deoarece ea are asupra lor o putere divină careia nu i se pot împotrivi. Aceasta nu datorită faptului că Scriptura ar avea vreo proprietate magică, ci pentru că Spiritul care stă în spatele Scripturii este Duhul Sfânt.

Din păcate, mulți creștini au atribuit cuvintelor Scripturii calități magice, deseori scoțându-le din context pentru a-și justifica propriile lor dorințe și scopuri.

Dacă nu suntem în părtășie cu Dumnezeu și nu suntem umpluți cu Duhul Sfânt, vom fi victime ale fiecărui gând fals pe care dușmanul îl trimite spre noi. Nu vom avea discernământul necesar pentru a recunoaște când ieșim din sub călăuzirea Duhului sau când suntem influențați de păreri subiective ale altor oameni.

În relatarea eliberării demonizantului din Gadara (Matei 8:29), demonul a strigat *'Ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?'*. Evident, această întrebare este încărcată de o semnificativă înțelegere a lucrurilor. Demonul știa că zilele îi erau numărate, că a fost stabilită o zi în care Isus va reveni ca Domn al Domnilor și Rege al Regilor și că atunci diavolul și toți îngerii (și demonii) lui vor fi aruncați în iazul de foc descris în Apocalipsa 20 și 21.

Odată, în timpul unei slujiri pentru eliberare, am început să citesc cu voce tare din Apocalipsa 20, cum diavolul și demonii lui vor fi chinuți în iazul de foc, zi și noapte, veșnic. Dintr-o dată, demonul a determinat femeia să se ridice în picioare și, luând control asupra trupului ei, a aruncat-o spre mine. Într-o fracțiune de secundă, ea a smuls din Biblia mea paginile de pe care citeam! Astfel și-a exprimat demonul ura față de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Numai adevărul poate determina o putere demonică să acționeze în felul acesta. Cunosc o femeie care avea șase Biblii, însă din toate lipsea întreaga carte a Apocalipsei! Demonii ei nu o lăsau să păstreze în casă o Biblie dacă paginile acelea ineriminante nu erau îndepărtate!

Uneori, când slujirea era dificilă și datorită unor anumite motive puterea demonică se agăța de posesiunile pe care le deținea în viața persoanei, am citit din Scriptură pasajele care descriu judecata finală, cu efecte dramatice în subminarea puterii demonului. Cuvântul lui Dumnezeu și adevărul Scripturii sunt arme puternice în arsenalul nostru pentru slujire.

Deseori am văzut cum atitudinea oamenilor s-a schimbat complet când în slujire am aplicat puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei au trebuit să recunoască câtă dreptate au avut cei care au •făcut Reforma, aducând din nou Biserica la dependență și încredere în inspirația și acuratețea Scripturii.

Ei pot avea putere supranaturală

Relatările despre demonizatul din Gadara din Matei, Marcu și Luca (una dintre puținele relatări despre vindecare care apare în toate cele trei Evanghelii sinoptice), vorbesc toate despre înspăimântătoarea putere a acelui om. Ni se spune că el rupea lanțurile cu care era legat (Matei 8:28-34; Marcu 5:1-20 și Luca 8:26-39).

Fizic, el era un om obișnuit, dar era puternic demonizat. El avea o putere obișnuită pentru un bărbat, dar atunci când demonul se manifesta, mușchii lui căpătau o energie supranaturală și puterea lui devenea uimitoare. Nimeni nu-l putea

, Nu toți cei care sunt demonizați manifestă o asemenea putere supranaturală. Dintre cele opt relatări din Evanghelii care vorbesc despre slujba de eliberare, doar una descrie această manifestare. Din propria noastră experiență, am văzut că doar o mică parte din cei demonizați se manifestă în felul acesta. Dar atunci când o fac, am văzut cum până și o tânără firavă, care în mod normal abia poate ridica două cărămizi, poate căpăta o putere fizică pe care ar invidia-o și un halterofil greu!

Nu am nici cea mai mică idee cum se produce acest fenomen, doar dacă presupunem că demonul poate opera direct în glandele adrenale, care pompează în mușchi "putere" sub formă de adrenalină. Poate că are o oarecare relevanță și faptul că glandele adrenale sunt situate deasupra rinichilor, aceasta fiind zona trupului în care, în ebraică, este situată inima omului (spre deosebire de pompa de sânge din piept).

În slujire trebuie să fim întotdeauna pregătiți să facem față unor asemenea manifestări. Datorită acestui motiv precum și din alte rațiuni, nu trebuie să intrăm niciodată singuri în slujirea pentru eliberare, iar în cazul celor grav demonizați echipa de slujire trebuie să fie formată din trei sau patru bărbați puternici, sau chiar mai mulți atunci când se slujește pentru eliberarea unei persoane ale cărei antecedente sunt cunoscute! Când vezi pentru prima dată astfel de lucruri, ele pot părea deplasate (iar unora, chiar înspăimântătoare), dar stăruind în slujire, în ciuda manifestărilor, biruința va veni.

Fiul unui apropiat prieten al meu m-a întâmpinat odată la ușa bisericii lor (după ce am predicat) cu următoarele cuvinte :*" Bine ai făcut că ai terminat predica; dacă mai continui, veneam la tine și te loveam. "* Și nu glumea! În după-amiaza aceea am stat de vorbă cu el și am descoperit că, datorită ascultării muzicii heavy metal, era demonizat cu duhuri de violență. În același timp, se îndepărtase de Domnul și nu mai dorea să-L urmeze, în ciuda legământului pe care-l făcuse.

L-am întrebat dacă dorea să fie eliberat. A decis să renunțe la implicarea în muzica heavy metal și să-și încredințeze din nou viața Domnului. Afirmci, am preluat autoritate asupra puterilor întunericii care-i controlau viața, și parcă tot iadul s-a dezlănțuit când tânărul a început să manifeste o putere supranaturală. Dar, în Numele lui Isus, a fost eliberat și viața lui a fost complet schimbată. Peste numai un an, acest tânăr care se depărtase de Dumnezeu, studia într-un Colegiu Biblic pregătindu-se să-și înceapă lucrareade evanghelist. Fără eliberare, viața lui ar fi degenerat rapid în violență și disperare.

Ei sunt bine organizați și fiecare se află sub o autoritate superioară

Unii oameni cred că împărăția lui Satan este o împărăție a haosului, în care nu există nici un fel de ordine. Ei folosesc acest gen de argumente pentru a combate orice învățătură care susține că împărăția lui Satan este organizată într-o ierarhie de putere demonică, uitând că Satan însuși, înainte de a cădea din cer, a făcut parte dintr-o ierarhie de putere angelică bine organizată și că pentru a-și organiza propriile trupe, nu a trebuit decât să imite acel model angelic.

Din experiența noastră am văzut că împărăția lui Satan este, categoric, o împărăție a haosului, dar a unui haos extrem de bine organizat și destinat a pricinui cât mai mult rău sfinților lui Dumnezeu. Duhurile stăpânitoare peste o națiune sunt bine organizate într-o ierarhie de control peste diferitele regiuni, metropole, orașe și districte. Sunt, de exemplu, orașe în care poți "simți" schimbări de atmosferă spirituală, pe măsură ce treci dintr-o zonă în alta. Peter Wagner, de la Seminarul Teologic Fuller, a editat recent o importantă lucrare asupra acestui subiect, *"Duhurile teritoriale"* (vezi bibliografia).

Pe lângă duhurile stăpânitoare teritorial, există și duhuri stăpânitoare funcțional atât peste țări cât și peste orașe., duhuri care au ca sarcini specifice incitarea la anumite forme de comportament contrar scopurilor pe care Dumnezeu le are cu omul, cum ar fi duhurile care încurajează abuzul sexual, homosexualitatea, pornografia, violența, lăcomia, etc. Nu-ți trebuie prea multă imaginație pentru a-ți da seama care duh stăpânitor este în control asupra anumitor zone din Londra, sau oricare alt mare oraș din lume, în zonele lor de afaceri, de distracții, etc.

Un bărbat care a fost eliberat de un duh de homosexualitate mi-a spus că putea merge în orice oraș din lume și, fără a întreba pe cineva, în câteva minute putea ajunge în zona comunității homosexualilor. De fiecare dată, o putere spirituală îl călăuzea spre zona pe care o căuta.

Cei care se droghează sunt conduși în același fel spre vânzătorii de droguri. Au fost și alți oameni care mi-au relatat lucruri similare, toate demonstrând clar călăuzirea demonică care-i încuraja în urmărirea păcatului. Satan s-a organizat cu multă atenție pentru a produce cât mai mult haos.

Adesea, în viețile oamenilor există o bine organizată structură de control demonic, în special în cazul persoanelor care sunt demonizate de mult timp, poate chiar din frageda copilărie. Satan nu dă drumul cu ușurință la ceea ce a apucat. În cartea sa *"Demonii înfrânți"*, Bill Subritzky vorbește despre trei "oameni tari" (puteri demonice) pe care deseori el î-a găsit controlând viețile oamenilor, numiți Isabela, Moarte și Iad și Anticrist. Și noi am slujit multor oameni care se aflau sub controlul acestor demoni particulari, dar am întâlnit și alți "demoni de control" care erau "oameni tari".

În cazul multor oameni grav demonizați am observat că a fost necesar să demontăm cu grijă structura demonică și să scoatem demonii unii de sub controlul altora înainte de a-i obliga să plece din acea persoană. Unii oameni întreabă de ce sunt necesare toate acestea, de vreme ce există atât de puține evidențe scripturale ale unor astfel de proceduri de slujire,

în volumul următor se vor da mai multe informații care îl vor ajuta pe cititor să înțeleagă esența acestor lucruri. Pentru moment, să ne aducem aminte de sfatul lui Isus cu privire la eliberare: dacă vrei să jefuiești casa unui om, mai întâi leagă omul tare (Matei 12:29). Uneori există nu doar unul, ci o serie de oameni tari pe care trebuie, pe rând, să îi confrunți.

Se pare că doar foarte puțini demoni operează singuri. Demonilor le este permis să-și folosească "inițiativa" numai în limitele instrucțiunilor pe care le-au primit. Fiecare se află sub autoritatea unei puteri superioare, până când, în final, se ajunge la vârful structurii puterii întunericului - Satan însuși. Se pare, de asemenea, că demonii inferiori au o mare teamă de cei superiori lor în ierarhie.

Deseori am văzut că împărăția lui Satan este construită pe frică și pe teama de consecințele pe care ; dacă ies din instrucțiuni, demonii le pot suporta. I-am auzit scâncind de frică la gândul că vor fi scoși din casa lor, deoarece trebuiau să raporteze superiorului că misiunea lor a eșuat. Acest lucru se întâmplă în special în cazul în care ei trebuiau să câștige o întăritură în viața unui om care avea o ungere din partea lui Dumnezeu pentru o lucrare specială.

Din Scriptură rezultă clar că peste anumiți oameni pe care Dumnezeu i-a ales pentru anumite lucrări, este pusă o mantie de autoritate spirituală și o ungere specială. Acest adevăr este ușor sesizabil dacă citim istoriile lui Samuel, David, Samson, Ieremia, etc. Se pare că o asemenea mantie este recunoscută de către puterile spirituale din ambele tabere, astfel încât dușmanul țintește în acești oameni, în special cu ispitiri și diversiuni, care sunt destinate să împiedice împlinirea chemării lui Dumnezeu în viețile acestor oameni.

Cei care se întreabă de ce îngăduie Dumnezeu asemenea încercări în viețile acestor oameni, trebuie să-și aducă aminte că fiecare încercare are un scop. Amintiți-vă istoria lui Iov (Iov 1:6-12). Fără a fi încercați, noi nu vom ști niciodată cât de tari suntem și care ne sunt slăbiciunile. Ispitirea, căderea în păcat ca urmare a ispitirii, ridicarea, recunoașterea slăbiciunii și găsirea modalității de a-i rezista sunt adesea o pregătire pentru o lucrare importantă sau pentru o încercare mai mare, în acea zonă a vieții noastre în care există slăbiciuni.

Un prim exemplu este Simon Petru. De teama a ceea ce i s-ar li putut întâmpla, el a căzut de trei ori în păcatul dezicerii de Isus, înainte de răstignire. După înviere, Isus însuși i-a slujit lui Petru (Ioan 21:15-19) și, în ciuda eșecurilor acestuia, l-a însărcinat să pască oile Sale. Apoi, Isus l-a avertizat că va veni ziua în care va fi martirizat. Datorită falimentelor sale și a vindecării pe care Isus i-a dat-o, eu cred că frica de moarte a fost anihilată în Petru, astfel încât să poată face față martirajului fără a se dezice din nou de Domnul său.

Demonii sunt legaliști

Este interesant de observat că Isus a fost categoric în a-i condamna pe cei care se străduiau să respecte litera legii, dar erau insensibili la înțelegerea Spiritului care sta în spatele legii. Conflictul dintre lege și har a preocupat secole de-a rândul mințile teologilor!

Deși supunerea față de voința lui Dumnezeu este una dintre cerințele de bază ale umblării în ungerea Duhului Sfânt, Isus a arătat foarte clar că ascultarea de Dumnezeu și supunerea oarbă la litera legii pot fi deseori în conflict! Din relatările Evangheliilor se pare, de asemenea, că lui Isus îi plăcea să vindece oamenii în ziua de sabat, în fața fariseilor! Reacțiile acestora arătau împietrirea legalistă a inimilor lor.

Atunci când tradițiile oamenilor devin mai importante decât sensibilitatea la Duhul Sfânt, Biserica se află pe un drum greșit. De multe ori, acest lucru este demonstrat de directivele emise de diversele confesiuni. Am văzut adesea cum Duhul a vrut să se manifeste într-un fel sau altul în viața unei anumite biserici, dar acea biserică era solid ancorată într-un beton denominațional vechi de sute de ani, care spunea : "Dacă Dumnezeu vrea să se miște într-un fel care este contrar "tradiției noastre", atunci, cu siguranță că acela nu poate fi Dumnezeu! Și chiar dacă este Dumnezeu, ar face mai bine să lucreze în biserica noastră așa cum suntem noi obișnuiți să facem lucrurile pe aici!".

Este uimitor felul în care acei fățarnici farisei din zilele lui Isus alunecau spre idolatrie. Ceea ce s-a întâmplat cu ei ar trebui să fie un avertisment pentru fiecare biserică deoarece, din nefericire, comportamentul lor nu este străin multora dintre ele!

Chiar și bisericile care au contribuit la mișcarea de trezire sub călăuzirea Duhului Sfânt, ușor se pot închide în propria lor experiență carismatică, urmarea fiind că ele pot privi cu suspiciune orice biserică ce pretinde a fi carismatică, dar a cărei experiență diferă de experiența lor!

Ceea ce se întâmplă este că duhurile de religiozitate țin biserica în robie. Până când nu se intervine pentru eliberarea întregii comunități, a clădirii și, în special, a liderilor ei, legalismul va continua să controleze acea biserică.

Cele mai eficiente biserici cu care am fost asociați au fost cele în care s-a tratat cu duhurile stăpânitoare care afectau conducerea bisericii, eliberând astfel comunitatea pentru a răspunde Duhului Sfânt, puterea ei de înțelegere fiind neobstrucțională de legalismul duhurilor religioase. Eliberarea de aceste duhuri este un semnificativ și important aspect în lucrarea de eliberare.

Eu cred că Isus, în persoana fariseilor, s-a confruntat cu duhurile de religiozitate. Cred că în Nazaret duhurile religioase au fost cele care s-au ridicat pline de mânie împotriva Lui atunci când El a declarat că a venit pentru a-i elibera pe cei care erau în robie. La fel, cred că duhurile de religiozitate au fost cele care i-au motivat pe preoți atunci când au încercat să folosească tehnicile legii împotriva lui Isus pentru a stabili o probă deasupra oricărei dispute, eliminând astfel pe oricine le-ar fi putut amenința controlul pe care-l exercitau asupra maselor.

Demonilor li se dau drepturi prin păcat. Până când nu există pocăință față de acel păcat, demonii se vor agața de legalist de pozițiile pe care le-au câștigat. De exemplu, oricât ai striga la un demon de poftă să plece, persoana care primește slujirea nu va fi eliberată dacă continuă relația adulteră și nu se pocăiește de păcatul sexual! Demonul are un drept legal de a rămâne acolo.

Unul dintre cele mai obișnuite motive pentru care demonii nu pleacă din creștini este că ei au un drept de a fi acolo, drept de care se vor agăța în mod legalist. De multe ori ne-am luptat să eliberăm o persoană, dar eliberarea nu a venit până când dreptul legal al demonului nu a fost expus și apoi dus la cruce.

Adesea, în biserici, păcatele conducătorilor din generațiile anterioare au dat demonilor drept de control asupra comunității. De exemplu, multe dintre ceremoniile de dedicare sau fondare a bisericilor anglicane au inclus ritualuri masonice, uneori ca semn de recunoștință și mulțumire față de masonii locali care au contribuit financiar la construirea bisericii.

Practica masoneriei libere este idolatrie. Idolatria este o sfidare a Dumnezeuului Celui Viu, iar poruncile ne avertizează (Exod 20:4-5) că, în cazul acesta, păcatele părinților se vor răsfrânge asupra copiilor până la a treia și a patra generație. Și dacă în aceste patru generații se produce un nou act de idolatrie (masoneria, de exemplu), o nouă linie de control demonic se instaurează.

Duhurile de masonerie liberă își vor exercita legalist drepturile asupra congregației din acea biserică. Ele vor ține acea comunitate în robia trecutului până în ziua când actualii lideri se pocăiesc de păcatele înaintașilor (vezi principiul din Neemia 1:6-7 și Levitic 26:40) printr-o luptă spirituală efectivă împotriva acestor duhuri stăpânitoare prin laudă, închinare și eliberare. Curățirea, atât a clădirii bisericii cât și a oamenilor, necesită o slujire specială prin care să tic îndepărtate drepturile legaliste pe care demonii le au.

Cu câțva timp în urmă. Domnul mi-a dat un cuvânt de cunoștință cu privire la un păcat sexual care a avut loc în viața unei persoane, în urmă cu 17 ani. La sfârșitul acelei reuniuni, o femeie a venit la unul dintre membrii echipei și i-a mărturisit că a avut raporturi sexuale cu soțul ei cu 3 luni înainte de nuntă. După ce a mărturisit acest păcat, m-am adresat duhului care căpătase astfel acces în ea și i-am poruncit să plece. Dreptul legal al acelui duh de a fi acolo a fost tratat prin pocăință.

Imediat, femeia a căzut ia pământ în convulsii, într-un atac de epilepsie. Peste 10 minute ea a avut un nou atac, atunci când un alt duh a ieșit din ea. Simptomele pe care le-am observat au fost identice cu cele descrise în Scriptură, când Isus a slujit pentru eliberarea băiatului epileptic (Luca 9:37-43). După ce totul s-a terminat, femeia s-a ridicat și ne-a spus că a fost vindecată de epilepsie. Abia atunci ne-a mărturisit că, la scurt timp după ce s-a căsătorit, s-a îmbolnăvit de epilepsie și în toți acești 17 ani a suferit de această boală.

În cazul ei, se pare că păcatul sexual a dat drept de intrare sau a activat un duh de epilepsie care zăcea inactiv după ce fusese moștenit generațional. Am văzut uneori oameni care, deși nu sufereau de o anumită boală, au fost eliberați de duhurile de boală a căror sarcină era de a provoca boala atunci când aveau prilejul să o facă, fie prin păcatul respectivei persoane, fie prin acțiunea unui blestem pe linie generațională.

Atunci când acești demoni pleacă, manifestările sunt tipice bolii în cauză! Acea femeie se rugase de multe ori pentru boala ei, dar numai atunci când s-a tratat cu acel păcat prin pocăință și iertare, fiind astfel anulat dreptul legal al demonului, ea a putut fi eliberată și vindecată. Când am întrebat-o de unde știa că a fost vindecată, ea ne-a spus că, în mod normal, după fiecare atac de epilepsie trebuia să stea trei zile într-o cameră întunecoasă, suportând niște dureri groaznice.

După cele două atacuri, manifestări ale demonilor care plecau, ea nu a avut nici o altă simptomă și s-a ridicat de jos perfect conștientă. Apoi, și-a consultat medicul, a renunțat la toate medicamentele pe care le lua, iar peste 18 luni nu mai prezenta absolut nici un semn de epilepsie.

Nu încapă nici o îndoială că demonii sunt extrem de legalști, atât cu privire la propria lor ierarhie demonică și la instrucțiunile pe care le-au primit, cât și cu privire la drepturile care le-au permis să intre în persoana demonizată.

Eu cred că bărbatul paralizat din Luca 5 a fost eliberat de Isus de un duh de infirmitate, deoarece Isus l-a vindecat de paralizia de care suferea numai după ce a tratat cu păcatul din viața lui (Luca 5:17-26). De trei ori am văzut cum oamenii au paralizat atunci când, în timpul eliberării, demonul a ieșit la suprafață și s-a manifestat.

Unii demoni au caracteristici animale

Prima manifestare animalică a unui demon prezentată în Scriptură, este manifestarea lui Satan ca șarpe (Geneza 3). Este interesant de observat ce le-a spus Isus celor 72, după ce ei s-au întors bucuroși că au putut scoate demonii: "*Vi-am dat autoritate să călcați peste, șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrășmașului*" (Luca 10:9).

Eu nu cred că Isus s-a referit aici numai la creaturile fizice care sunt șerpii și scorpionii, ci și (sau, posibil, exclusiv) la manifestările demonilor ca șerpi și scorpii, deoarece El include aici victoria asupra tuturor puterilor vrășmașului, implicația fiind că șerpii și scorpiile sunt doar două aspecte ale acestor puteri.

În timpul eliberărilor am văzut mulți demoni care s-au manifestat ca șerpi sau scorpii. Oamenii au început să se târască pe jos imitând într-un mod incredibil șarpele sau încovoiindu-și atât de mult spatele încât terminația coloanei lor vertebrale semăna cu coada unui scorpion. Se pare că acestea sunt cele mai comune manifestări animalice care fac parte din caracterul de bază al demonicului. Dar, în afară de acestea, am experimentat aproape toate manifestările animalice la care te poți gândi.

Atunci când Duhul Sfânt a expus puterile demonice ascunse, am văzut fete care păreau inocente devenind dintr-o dată tigri feroși. Lei, tauri, câini, berbeci, țapi, cocoși demonici și multe altele au ieșit la suprafață și au fost alungate în numele lui Isus.

Psalmistul spune *"vei călca peste lei și șerpi, lei furioși și șerpi veninoși"* (Psalmul 91:13). Și monstrul Leviatan, ce era oare? (Psalmul 74:14)? De câteva ori ne-am confruntat cu demoni animalici care purtau acest nume!

O întrebare firească este: cum pot căpăta demonii asemenea caracteristici? Se pare că pe lângă caracterul înăscut al demonului, care poate fi animalic, acesta poate căpăta și caracteristicile animalelor (sau oamenilor) pe care l-a ocupat anterior. Astfel, dacă un demon a fost anterior într-un țap, el va avea cunoașterea și capacitatea de manifestare a unui țap.

Din nefericire, am întâlnit și mulți oameni care au fost prinși în plasa vrăjitoriei sau a satanismului, sau care descindeau din oameni care au fost implicați în așa ceva. Unele dintre ritualurile practicate în aceste forme de ocultism implică și sacrificarea unor animale în care au intrat demonii. Când animalele sunt sacrificate, demonii intră în cei care iau parte la acel ritual, aducând cu ei caracteristicile animalelor din care tocmai au ieșit.

Există unele religii în care duhul stăpânitor este un demon animalic. Închinătorii la Zeul-clcfant primesc un duh care se manifestă ca un elefant. Toți cei care iau parte din populația indiana Shilchs poartă numele Singh, adică leu. Atunci când shikhs-ii devin creștini, ei au nevoie de eliberarea de toate duhurile de control ale shikh-ismului, de cele mai multe ori acesta fiind cel al unui leu. La unul dintre recente noastre cursuri de pregătire a participat și un ex-shikh care era creștin de cinci ani, dar care încă se confrunta cu multe probleme. El mi-a cerut să mă rog pentru a fi eliberat de unele lucruri care îl controlau.

Când am început să mă rog împotriva acelor demoni, duhul stăpânitor al shikh-ismului a ieșit la suprafață, furios că unii din demonii din subordinea sa erau în pericolul de a fi descoperiți. El a răcnit sfidător și au trebuit cam zece minute ca omul, care era în stare de șoc sub puterea bestiei din el, să-și recapete controlul asupra propriului trup.

A fost o importantă lecție pentru ceilalți participanți la curs, care în următoarele două ore au văzut cum întreg arsenalul demonic a fost dezbrăcat de puterea și autoritatea pe care le avea, prin pocăința de păcat și stabilirea treptată a Domniei lui Isus în fiecare zonă a vieții aceluia om.

El nu avea nici cea mai mică idee că datorită implicării sale în shikh-ism, deși era născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, trupul său era încă stăpânit de o asemenea putere demonică. La sfârșitul slujirii, leul care răcnise atât de furios la început a plecat fără a se mai opune. Odată ce și-a pierdut toate trupele de sprijin, el a fost la fel de slab ca oricare alt demon.

Ne-am confruntat, de asemenea, cu multe din animalele mitologice. Animale care par a nu fi existat niciodată ca și creaturi vii, au o existență foarte reală în demonic: grifonii, dragonii, vârcolacii și alte creaturi (jumătate animal-jumătate om, leviatanul), pasărea phoenix și altele asemănătoare.

Mulți dintre vechii zei ai grecilor, romanilor și egiptenilor erau adorați pentru că aveau putere, însă puterea căreia adesea închinătorii îi aduceau jertfe și chiar ritualuri sexuale, era cea a unui duh stăpânitor al altarului. Ca urmare, închinătorii căpătau un duh cu caracteristicile demonului stăpânitor al altarului, duh care își făcea drum pe linie familială, afectând generațiile următoare.

Uneori oamenii sunt șocați să descopere eșaloanele de putere demonică cu care s-au confruntat ani de zile. Nu mai este deci surprinzător că bolile lor fizice nu răspundeau tratamentului medical convențional!

În psihiatrie, oamenii care manifestă mari deziluzii, descriind caracteristicile acestor creaturi (pe care psihiatria nu le recunoaște ca fiind demoni), sunt mult mai sănătoși decât s-ar putea crede.

Mulți dintre ei se află sub controlul puterilor demonice care au coborât pe linie familială și cărora, datorită unor motive ca cele prezentate mai înainte, li s-a dat drept de manifestare și control a vieții persoanei. În volumul următor vom vorbi mai mult despre îndepărtarea acestor puteri și despre slujirea celor grav demonizați.

Ei lucrează împreună în familii

Este bine cunoscut faptul că noi, creștinii, câștigăm putere spirituală atunci când acționăm împreună. Acest adevăr este exprimat în Vechiul Testament prin cuvintele *"funia împletită în trei nu se rupe w.șw"* (Eclesiasrul 4:12) iar în Noul Testament de Isus, atunci când El vorbește despre puterea spirituală rezultată din acordul a doi sau trei credincioși (Matei 18:19).

Demonii au profitat de acest principiu. Este ceva obișnuit să descoperi că mai mulți demoni lucrează împreună pentru a se sprijini reciproc în lucrarea lor. Unul dintre cele mai comune exemple de familii de demoni este grupul care controlează respingerea. Duhul stăpânitor al respingerii (care poate intra într-o persoană încă din pântecul mamei sale) este de obicei sprijinit de un duh de frică de respingere și de un duh de auro-respingere.

Duhul de frică de respingere acționează asupra emoțiilor pentru a împiedica persoana care a fost respinsă să ajungă în circumstanțe în care, crede ea, ar putea fi din nou respinsă. Persoana crede că este vorba de o reacție interioară, dar în realitate este demonul care se teme ca nu cumva persoana să se simtă acceptată, lucru care ar putea submina puterea de respingere! Astfel, oamenii respinși sunt determinați să se teamă de respingere. Ei se expun astfel pericolului de a se urî pe ei înșiși, deschizându-se pentru intrarea unui duh de auto-respingere care face ca ciclul respingerii să fie greu de desfășurat.

Caracterul și lucrarea duhurilor rele

În cartea lor *Porcii în salon* (demonii într-o persoană), soții Hammond enumera multe dintre familiile demonice pe care le-au descoperit că lucrează împreună.

Lucrarea lor este un ghid ajutător care oferă multe puncte de sprijin, dar așa vrea să adaugă ca experiența soților Hammond este bazată în principal pe lucrarea în Statele Unite, unde operează duhuri stăpânitoare și generaționale specifice.

În Europa de Vest, de exemplu, unde există o mult mai puternică influență ocultă, dacă mergi înapoi cu mai multe generații poți deseori întâlni multe alte grupuri demonice, deosebit de puternice. Alte regiuni au, de asemenea, propriile lor grupuri demonice tipice trecutului cultural și religios al diferitelor rase indigene.

Într-o persoană care a devenit demonizată, demonul care a intrat va căuta să-și întărească baza de putere invitând alți demoni să intre. De exemplu, un duh de poftă care intră prin ochi, poate încuraja persoana să comită păcatul sexual. Ca urmare, un duh de curvie poate intra și odată ce această ușă demonică este deschisă ea lucrează ca o conductă demonică prin care vrășmașul își poate turna lucrătorii!

Ei vor încerca să rămână ascunși

Demonii lucrează cu cea mai mare eficiență atunci când pot rămâne ascunși. Mulți, foarte mulți oameni care se luptă cu probleme fizice, emoționale, mentale și spirituale, fără să știe, se luptă de fapt cu demonii. Și ceea ce este și mai trist, este faptul că nici creștinii care au încercat să-i ajute nu și-au dat seama de adevărata natură a problemei cu care se confruntau!

Satan întotdeauna preferă să lucreze în întuneric. Ioan 3:20 exprimă foarte clar care este atitudinea demonilor față de lumina lui Isus, care vine prin Duhul Sfânt : *"Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt"*. Deși Ioan vorbește aici despre oameni, ei descrie cu exactitate și modul în care ei se comportă atunci când sunt

conduși de un demon care vrea să rămână ascuns. Expunerea la lumină este ultimul lucru pe care un demon și-l poate dori.

Unul dintre motivele pentru care cei implicați în lucrarea de eliberare sunt atât de des criticați de ceilalți creștini, este că ei reprezintă o amenințare pentru puterile ascunse ale întinericului, deseori duhuri de religiozitate care-i controlează pe cei care, aparent, sunt atât de preocupați de lucrarea de eliberare! Cei care critică eliberarea, ar trebui să citească cu atenție Matei 12:22-32.

Întreg pasajul acesta vorbește despre lucrarea de eliberare a lui Isus, iar El conchide spunând că *"cine nu este cu Mine (și implicarea este făcută pentru lucrarea de eliberare) este împotriva Mea; și cine nu aduna cu Mine risipește"*. Cei care se opun lucrării de eliberare trebuie să-și cerceteze inimile pentru a vedea dacă în viața lor nu se află vreo putere demonică care le încurajează opoziția. Ei trebuie să recunoască faptul că atunci când se opun lucrării Duhului Sfânt, care dă oamenilor lui Dumnezeu puterea de a scoate demoni, ci sunt, conform celor spuse de Isus, risipitori! (Matei 13:30).

Unul dintre darurile Duhului Sfânt este cel al deosebirii acestor duhuri care nu vin de la Dumnezeu. Liderii creștini nu ar trebui să pună sub semnul întrebării validitatea unuia dintre cele mai importante aspecte ale slujirii lui Isus. Mai degrabă, ei ar trebui să se roage ca Domnul să le dea darul deosebirii duhurilor, pentru a descoperi și lupta împotriva puterilor demonice care se opun lucrării Duhului Sfânt la trezirea bisericii și lărgirea împărăției lui Dumnezeu.

Ei trebuie să se plece în fața Numelui lui Isus

Indiferent cât de puternic s-ar crede un demon, stăpânul lui, Satan, a fost învins la Calvar. Ori de câte ori vreun demon neagă autoritatea mea de a-l scoate afară, încep să-i subminez aroganța întrebându-l cine este stăpânul lui. În cele din urmă, el va admite că stăpânul lui este Satan. În acest punct, rezistența lui este ruptă,

deoarece odată ce a admis acest lucru, el știe că are o putere limitată.

Scriptura arată foarte clar că Satan a fost înfrânt atunci când Isus a înviat din morți, și că el este sub picioarele lui Isus. Aceasta înseamnă că Satan este și sub picioarele celor care sunt în Cristos. Și dacă Satan este sub picioarele noastre, atunci fiecare demon din iad este sub picioarele noastre!

Filipeni 2.T0 este un important verset care subliniază victoria noastră și care trebuie citat demonilor aroganți: *"...pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ"*. Nu există nici o ființă care să nu trebuiască să-și plece genunchii în fața Numelui lui Isus. Numai în Numele Lui avem putere și autoritate asupra demonilor, iar ei știu că trebuie să se supună autorității Lui, atunci când ca este exprimată de credincioși. Când noi slujim pentru eliberare în Numele lui Isus avem toată autoritatea cerului, care susține revendicările noastre legitime împotriva puterilor demonice.

Concluzie

Puterile întinericului, fie ele îngeri căzuți, demoni sau duhuri rele, sunt reale. Ele sunt ființe vii care au o personalitate și abilitatea de a vorbi, dar nu au trupuri, căutând să-și ducă existența în trupul cuiva. Ele sunt toate în slujba lui Satan și sunt folosite de acesta împotriva omenirii.

Atunci când ocupă o persoană, ele transmit victimei prezența și caracterul lor. Ele vor încerca să rămână ascunse, astfel încât persoana să nu caute slujba de eliberare, singura acțiune care o poate ajuta. Toți demonii trebuie să-și plece genunchii în fața lui Isus, deci numai creștinii pot aduce eliberarea celor demonizați. Demonizarea poate veni pe linie generațională ca urmare a păcatelor strămoșilor (Exod 20:5, Levitic 26:40, Plângeri 5:7), afectând copii și nepoții. Mai multe detalii vor fi date în următorul volum, când vom discuta partea practică a lucrării de eliberare.

Capitolul 7

Întâlnirile directe ale lui Isus cu Satan

Isus a fost nu om mereu urmărit de dușmani. Din momentul în care El a fost conceput în pântecele Măriei, întreg iadul a intrat în alertă. Împlinirea planului lui Dumnezeu pentru contracararea căderii omului era de mult așteptat și atunci când el a fost, în cele din urmă, revelat, prorociile Vechiului Testament fiind împlinite, Satan a făcut tot ce-a putut pentru a-L împiedica pe Isus să-și dea de bunăvoie viața pentru păcatele lumii, ca întâiul om care nu a cunoscut păcatul.

Evangheliile relatează cele mai importante dintre atentatele la viața lui Isus. Masacrul copiilor din Betleem ordonat de Irod a fost primul atac și, fără îndoială, au mai fost și altele în cei treizeci de ani în care Isus s-a pregătit pentru lucrarea Sa. Satan s-a folosit de gelozia și de frica lui Irod pentru a-l îndemna la acest infanticid. Un înger l-a avertizat însă pe Iosif în vis că trebuie să fugă în Egipt; astfel, Isus a scăpat de consecințele complotului lui Irod (Matei 2:13-23).

Ce lecție de supunere din partea lui Iosif, un tâmplar de la țară, plecarea în chiar noaptea aceea, punându-și soția pe un măgar, într-o călătorie de sute de kilometri, spre exil. Nu știm cât au stat ei în Egipt, știm doar că același înger l-a vestit moartea lui Irod și că ei s-au întors în Nazaret, unde se aflau când Isus avea doisprezece ani, aceasta fiind a doua relatare despre viața lui Isus.

Un alt atac la viața lui Isus, despre care avem cunoștință, s-a produs în Nazaret atunci când congregația din sinagoga locală a încercat să-L arunce de pe stîncă (Luca 4:28-29); se pare că

și furtuna dezlănțuită pe marea Galileii a avut tot o cauză demonică, punând în pericol siguranța corăbiei (Luca 8:22-25); în Ierusalim, atunci când mulțimea a obiectat la implicațiile învățăturilor lui Isus privind demonii și la pretenția Sa de a fi "EU SUNT", ca a încercat să-L ucidă cu pietre (Ioan 8:48-59). Pe lângă aceste atacuri fizice care au fost instigate demonic, Isus a avut și alte întâlniri cu Satan însuși, întâlniri care expun multe dintre tacticile folosite de acesta pentru a-i ataca pe creștini, prin intermediul demonilor săi.

Botezul lui Isus

(Matei 3:13-17 ; Marcu 1:9-11 și Luca 3:21-22)

Când Ioan Botezătorul L-a botezat pe Isus în Iordan, el a făcut această lucră împotriva rațiunii sale. Ioan știa cine era Isus și găsea nepotrivit ca el, precursorul lui Isus Mesia, să fie cel care-L botează! De vreme ce botezul lui Ioan era un botez al pocăinței, pentru ce anume trebuia Isus să se pocăiască? El nu a putut să facă nimic greșit, pentru că El era Mesia!

Ceea ce nu a înțeles Ioan era scopul divin pentru care Isus a fost botezat de el, Ioan. Punctul critic era faptul că botezul lui Ioan era un botez al pocăinței, căci, în fond, Isus venise să moară pentru păcatele lumii. Supunerea la botezul pocăinței a fost prima Sa acțiune publică prin care El s-a identificat cu păcatul omenirii. Dacă nu s-ar fi supus acestui botez, asociindu-se eu păcătoșii într-un act de "pocăință" în numele tuturor celor care vor crede și vor primi viața prin cruce. El nu ar fi putut merge la Calvar ca să moară pentru păcatele lor.

Nu este de mirare că botezul Său a fost atât de plăcut Tatălui, căci atunci când Isus s-a cufundat în Iordan, planul de răscumpărare al lui Dumnezeu s-a pus în mișcare. Când El a ieșit din apă, Duhul Sfânt a coborât din cer și a rămas peste El.

Astfel, Dumnezeu a ales acel moment de totală supunere, acceptarea botezului lui Ioan, pentru a-L boteza pe Isus cu Duhul Sfânt. Atunci s-a auzit un glas din cer care a spus *"Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine îmi găsesc desfătarea!"* (Luca 3:22).

Din acel moment, Isus a devenit o amenințare activă pentru Satan și pentru împărăția lui. Până atunci El a fost o amenințare potențială dar acum, fiind botezat în Duhul Sfânt, linia de demarcație a frontului era trasă căci de acum Isus era echipat pentru a începe dislocarea puterilor demonice din întăriturile lui Satan. Puterile întinericului trebuiau să-și concentreze acum acțiunile împotriva Sa, iar aceasta era o acțiune pe care Satan nu putea risca să o delege fie și celui mai înalt în grad general al său. Era o sarcină pentru el însuși!

Ispitirea din pustie

(Matei 4:1-11; Marcu 1:12-13 și Luca 4:1-13)

În Luca 4:1 se menționează că Isus s-a întors de la Iordan plin de Duh Sfânt, ceea ce înseamnă că o completă schimbare s-a produs în El. Lucrarea Sa începuse. Duhul lui Dumnezeu L-a dus 40 de zile în pustie, pentru rugăciune și post înainte de a-Și începe lucrarea publică.

Acesta este un important principiu spiritual: lucrările importante cer o lungă perioadă de pregătire. Nu trebuie însă crezut că dacă urmezi exemplul lui Isus poți automat ajunge la o pace și o bucurie fără de sfârșit - fie că postești o zi, fie patruzeci!

Ori de câte ori oamenii ies din activitățile lor obișnuite, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Satan intră imediat în alertă. El va face tot ce-i stă în putință pentru a-i ataca și submina pe sfinți chiar și în momentele lor de efort spiritual maxim. Atunci când Dumnezeu are de lucru cu unul din bărbații sau femeile Sale, "diavolul și îngerii lui" nu sunt nici ei prea departe!

Eu cred că Satan a făcut, în acea perioadă din pustie, tot ce i-a stat în putință pentru a-L defirma pe Isus de la misiunea Sa.

Niciodată nu este ușor să evaluezi prețul ascultării necondiționate de Dumnezeu. Uneori, el poate fi, într-adevăr, foarte mare. Satan știe asta, și ne va încerca până la limita la care, pentru a-L urma pe Isus, va trebui să plătim acest preț. Acest lucru l-a făcut și cu Isus. De cealaltă parte a balanței se află potențiala binecuvântare pe care Dumnezeu o dă ca rod al ascultării.

Prețul ascultării este real și măsurabil, roadele sunt, de la început, imagine și nemăsurabile. Isus nu s-a avertizat să evaluăm întotdeauna prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a-L urma (Luca 14:25-33). Mulți creștini ajung la acest moment al evaluării dar văzând că prețul este prea mare, se întorc de la planul pe care Dumnezeu îl avea cu viețile lor. Ei se conformează principiilor lunii și la ceea ce le recomandă prietenii lor, creștini sau ne-creștini.

Privind la tacticile pe care Satan le-a folosit pentru a-L ispiti pe Isus, putem desprinde multe învățăminte despre felul în care demonii îi atacă pe creștini. Ceea ce trebuie înțeles este că a fi ispitit și încercat nu înseamnă că ai păcătuit. Dar dacă suntem ispitiți și apoi păcătuim, atunci ne deschidem pentru atacurile demonice. Din acel moment putem deveni demonizați. Scriptura afirmă însă clar (adresându-se creștinilor) că *"dacă ne mărturisim păcatele* (adică, dacă suntem de acord cu ceea ce Dumnezeu crede despre păcatele noastre). *El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate*" (1 Ioan 1:9).

Dacă noi nu acționăm în acest fel, primind curățirea (curățirea și iertarea sunt două lucruri complet diferite) atunci, cred eu, indiferent dacă suntem creștini sau nu, devenim vulnerabili la controlul demonic și la dărmărire. Este o concluzie pe care am tras-o atât ca urmare a experiențelor personale cât și a nenumăratelor relatări pe care le-am auzit în camera de consiliere.

Chiar și înainte de venirea lui Isus. Satan a reușit să devieze mulți oameni de la chemarea pe care Dumnezeu o avea pentru ei. Eu cred că el se bucură să vada mulți oameni ajunși la bătrânețe și care regretă că nu au avut niciodată curajul de a spune un necondiționat "Da" lui Dumnezeu.

Tacticile diversioniste ale lui Satan au fost testate cu succes în 1 sute de ani de experiență demonică. El avea o bogată experiență încă înainte de a-și îndrepta atenția spre Isus, în încercarea sa disperată de a înlătura această ultimă amenințare la împărăția lui pământească și la pecetluirea destinului său veșnic.

Prima ispitire

(Matei 4:3-4 , Luca 4:3-4)

"Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine" (Luca 4:3).

Aparent, ispitirea consta în a-L determina pe Isus să-și folosească puterea Sa supranaturală pentru a transforma pietrele în pâini, satisfăcându-și astfel nevoile fizice imediate. Așa cum știe oricine a postit o perioadă mai îndelungată, aceasta este o ispitire foarte reală!

Dar subtilitatea acestei ispitiri nu constă în ceea ce pare evident, deși folosirea puterii divine în scopuri ne-dumnezeiești este o ispitire reală, de care trebuie să ne ferim întotdeauna în slujirea creștină. Iacov comentează aceste lucruri spunând *"Voi cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre"* (Iacov 4:3).

Adevărata încercare a lui Isus în această ispitire constă în îndoiala strecurată în cuvintele de la început: *"Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu..."*. Cu doar câteva zile mai înainte, Isus auzise din cer glasul Tatălui Său spunând *"Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine îmi găsesc desfătarea!"* (Luca 3:22). Satisfacerea nevoilor fizice ale lui Isus nu a fost decât camuflajul unei ispitiri mult mai adânci, deoarece Satan știa că încercarea de a-L determina pe Isus să-și folosească darurile în scopuri egoiste avea puține șanse de a-L scoată din cursa, deși ea putea fi foarte eficientă în cazul unui muritor de rând! Isus credea că știe pentru ce venise pe pământ. El se aștepta la trei ani de lucrare grea, începând cu

popularitate dar sfârșind cu o crescândă opoziție și, în cele din urmă, cu răstignirea. El credea că, din cer, Tatăl Său îi cerea acest lucru. El credea că este Fiul lui Dumnezeu.

Si totuși, se putea El oare înșela? Toate câte i le-a spus Măria despre nașterea Sa, erau oare adevărate? Vor fi oamenii cu adevărat mântuiți de păcatele lor dacă El va face tot ceea ce credea că trebuie să facă? Dacă va muri, îl va învia cu adevărat Dumnezeu dintre cei morți? Trebuie că Satan a atacat mintea lui Isus cu nenumărate întrebări de acest gen, întrebări care aveau scopul de a semăna semințele îndoielii, în speranța că măcar una dintre ele va încolți. Căci, îndoiala duce la moarte. Îndoiala merge înaintea necredinței, care este opusul credinței și *"orice vine din necredință este păcat"* (Romani 14:23). Dacă Isus s-ar fi îndoit (nu ar fi crezut), fie și pentru o clipă, de ceea ce l-a spus Dumnezeu Tatăl, El ar fi păcătuit, săgeata lui Satan și-ar fi atins ținta și misiunea de răscumpărare ar fi eșuat. *"Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu...atunci de ce nu o dovedești? Doar câteva pâini. Vezi pietrele astea? Prefă-le în pâini, și atunci vei ști că tot Ce ți-a spus Dumnezeu este adevărat. Doar o mică încercare. Fă-o, și nu le vei mai îndoi niciodată"*. Atât de subtil, dar atât de periculos!

În această experiență a lui Isus în pustie, s-a auzit din nou vocea șarpelui care a învins-o pe Eva : *"Oare a zis Dumnezeu cu adevărat..."* (Geneza 3:1). A spus Dumnezeu cu adevărat toate aceste lucruri? De ce nu-ți încerci puterile? Dacă poți, vei ști că totul este adevărat. Totul pare atât de inocent, dar dacă Isus ar fi acceptat, fie și pentru o clipă, posibilitatea că ar avea nevoie să-și dovedească lui însuși că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, îndoiala s-ar fi transformat în păcat. Satan folosește atât de des îndoiala pentru a duce oamenii la păcat. Un singur păcat ar fi fost de ajuns pentru a distruge glorioasa și veșnica putere a Calvarului.

Isus a văzut toate aceste lucruri. El a recunoscut vocea șarpelui, înșelarea, și, folosind cu un devastator efect Scriptura, El i-a reamintit lui Satan ceea ce acesta știa deja: *"Om nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura Domnului"* (Deuteronom 8:3).

Cuvintele pe care Isus le auzise din gura Tatălui îi erau deajuns și El nu avea nevoie să prefacă nici o piatră în pâine pentru a-Și verifica chemarea. Dumnezeu vorbise și El nu avea nici cea mai mică intenție de a se îndoii de un singur cuvânt al Tatălui Său.

Primul atac al lui Satan a eșuat și el a ieșit derutat din arena de luptă. Dar nu pentru mult timp. Atunci când un atac îi eșuează, Satan nu dă înapoi. El și demonii lui au verificat eficiența perseverenței. El revine.

Înainte de a analiza cea de-a doua ispitire, să spunem un cuvânt de încurajare pentru cei care au căzut în păcatul îndoielii și necredinței. În special, pentru cei care trec prin experiențele din pustie și se luptă cu îndoiala - îndoială cu privire la Dumnezeu, îndoială cu privire la natura chemării lor și îndoială cu privire la capacitatea lor de a împlini misiunea la care Dumnezeu i-a chemat.

Pentru Isus, îndoiala ar fi însemnat sfârșitul misiunii Sale. Dar nu și pentru tine! Căci, datorită succesului misiunii Sale și datorită puterii care se află acum în iertarea Sa, tu nu trebuie să te temi că deoarece în trecut ai dat acces lui Satan în viața ta, acum nu mai este nimic de făcut. Există drum de întoarcere din consecințele oricărui păcat, și acest lucru este adevărat și cu privire la îndoială. Iertarea, curățirea și un nou început, toate fac parte din dragostea pe care Dumnezeu o poartă tuturor copiilor Săi. Cheia este mărturisirea și pocăința. Nu-l lăsați pe vrășmaș să vă țină înfrânți.

Dacă Dumnezeu v-a chemat la o lucrare și ați cunoscut în aceasta lucrare binecuvântările Lui dar, pentru moment, vă aflați într-o stare de disperare spirituală, ridicați-vă, întoarceți-vă, tratați cu păcatul din acea situație, reveniți la punctul în care ați început coborâșul și orientați-vă spre direcția corectă.

Satan urăște acest lucru, el va face tot ce-i stă în putință pentru a vă ține pe loc. Va arunca spre voi noi ispitiri și încercări și va folosi oamenii pentru a vă spune cuvinte de descurajare. Nu le băgați în seamă! Dumnezeu este cu voi. Și El vrea să facă cu voi

ce a făcut cu Simon Petru după înviere-să vă ierte, să vă restabilească și să vă întărească pentru a merge în lucrarea Sa.

Satan încă folosește vechea ispitire de a-i încuraja pe creștini, și în special pe lideri, să slujească pe căi greșite! El șoptește în mințile lor cuvinte de îndoială, cum ar fi : *"Dacă Dumnezeu te-a chemat cu adevărat, de ce nu faci asta, asta sau asta pentru a o dovedi?"*. Ca urmare, mulți lideri creștini umpluți și unși cu Duhul Sfânt cad în capcana încercării de a se auto-verifica prin performanțe spirituale.

Una dintre cele cinci axiome enunțate de Tozer pentru a se accede la puterea spirituală, atunci când ești un lider creștin, este: " Nu încerca să justifici ceea ce Dumnezeu te-a chemat să faci". Unii lideri au eșuat în a realiza performanțe spirituale și atunci au ajuns să creadă minciuna că niciodată nu au fost chemați în lucrare și că trebuie să se retragă din ea. Isus cunoaște bine această ispitire și este oricând gata să ne ajute să respingem această subminare satanică a chemării pe care Dumnezeu ne-a făcut-o, iertându-ne dacă deja am căzut în cursa lui Satan.

Satan reușește atât de bine să-i mențină pe unii creștini pe alunecosul teren al îndoielii încât îi determină să creadă, în cele din urmă, că nici măcar nu sunt copii născuți din nou ai lui Dumnezeu. Ei ajung să se îndoiască de mântuire , de realitatea vieții veșnice și, în cele din urmă, să înceteze de a mai activa în biserică. Nu este de mirare că Iacov a atacat atât de vehement întăriturile îndoielii care domină atât de adesea viețile oamenilor.

A doua ispitire

(Matei 4:5-7 , luca 4:9-12)

Satan a încercat din nou să străpungă armura spirituală a lui Isus cu o săgeată a îndoielii. De data aceasta, el L-a provocat pe Isus să arate că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu sărind din vârful templului din Ierusalim. Este de înțeles nevoia unui om flămând de a avea pâine, și chiar dovedirea divinității prin transformarea pietrelor în pâini poate avea o oarecare logică.

Dar ce rațiune ar fi avut pentru Isus gândul de a sări din vârful templului? Ce ar fi putut face această idee atât de atrăgătoare?

Gândirea satanică este foarte sofisticată și, în încercarea de a înșela omenirea, Satan și demonii lui deseori ne vor spune lucruri care ne va place să le auzim. Isus înlăturase repede prima ispitire citând Scriptura, deci ce altă metodă mai bună putea folosi Satan decât tot citarea Scripturii? Poate, în acest fel, Isus putea fi luat prin surprindere!

Satan își făcuse bine socotelile. El a găsit un verset din Scriptură pentru a-și susține cauza, și a deviat ispitirea în așa fel încât să aibă pregătit un citat biblic cu care să-și motiveze recomandările. Este un indiciu clar că nu orice citare a Scripturii trebuie ascultată ca și cum ar fi legea mezilor și perșilor! Dacă Isus nu ar fi ascultat de Spiritul care se află în spatele interpretării Scripturii, ar fi căzut în păcat. Satan nu a încercat să se contrazică cu Isus asupra autorității Scripturii - această autoritate era acceptată atât de Isus cât și de Satan - ci asupra interpretării a ceea ce amândoi știau că este adevărat. A te arunca din vârful templului era, fără îndoială, un act care ar fi distrat mulțimile adunate în Ierusalimul acelor zile de sărbătoare, pentru care moartea și vărsarea de sânge erau niște lucruri obișnuite. Erau niște vremuri crude. Dar ce sfârșit ar fi putut avea această întâmplare! Cât de mult le-ar fi plăcut mulțimilor să vadă un detașament de îngeri care cobora din nori și, chiar înainte ca Isus să fie zdrobit de pietrele caldarâmului, să-L prindă, salvându-L de la o moarte năprasnică.

Care este esența acestei ispitiri? Dă un spectacol, arată oamenilor cât ești de mare! Toți te vor urma. Probabil că nici nu va mai fi nevoie să mergi la Calvar. Arată-le ce poți, doar știi ce spune Scriptura! " *Căci El va porunci îngerilor Săi pentru tine*" (Psalmul 91:11) și "...ei te vor duce pe mîini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră" (Psalmul 91:12).

Deci, Isuse, nu trebuie să te temi de nimic. Ai Scriptura în spate! Când ai de gând să te hotărăști?

N-am nici o îndoială că Isus ar fi făcut tot ce era posibil pentru a nu fi nevoit să meargă la cruce. Orice, în afară de a urma minciunile lui Satan sau de a nu asculta voia Tatălui Său. În Matei 26:36-46 și în Ioan 17 ne este relatată agonia Sa înaintea Tatălui, în timp ce-i cerca o altă cale. Cu toate acestea, El dorea să împlinească voia Tatălui Său. Din nou, Isus a înțeles ispitirea și l-a îndepărtat pe Satan cu un citat din Deuteronom: "*Să nu ispițiți pe Domnul Dumnezeul vostru...*" (Deuteronom 6:16).

Dumnezeu nu-i dăruise lui Isus daruri spirituale pentru ca El să le folosească în scopuri personale. Niciunde în Scripturi nu este relatat că Isus și-a folosit puterea în alt scop decât împlinirea promisiunii din Isaia 61:1: proclamarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor și eliberarea celor robiți. Întreaga Sa lucrare a fost dedicată acestor scopuri.

Deși minunile pe care le-a făcut erau o evidență a faptului că El era Fiul lui Dumnezeu, scopul prioritar al acestor minuni nu era de a dovedi cine era El. Atunci când fariseii l-au cerut un semn, ei au fost inspirați demonic și manipulați de Satan pentru a repeta cea de-a doua ispitire într-o formă diferită. Dacă Isus ar fi putut fi convins să folosească puterea lui Dumnezeu în alte scopuri decât împlinirea voinței Sale, atunci El ar fi trebuit să se supună lui Satan, deoarece ar fi devenit un păcătos.

Isus a fost necruțător cu fariseii. "*O generație vicleană și adulteră caută un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Jona*" (Matei 12:39). Termenul folosit pentru "adulter", atât în greaca Nouului Testament cât și în ebraica Vechiului Testament, are mult mai multe semnificații decât păcatul sexual în sine. El înseamnă și apostazie spirituală - urmarea altui "iubit", altul decât Cel care își iubise poporul de la început (Dumnezeu Tatăl).

Vechiul Testament vorbește despre "adulterul" acestui popor prin închinarea la dumnezei falși. Isus nu a fost politicoș cu acuzatorii Săi, chiar și atunci când de tatii erau și alte persoane! Fariseii nu L-au putut înșela să facă vreun semn supranatural spre folosul lor, nici să se arunce din vârful templului. A venit însă ziua în care s-a făcut un semn special (reprezentat de cele trei zile ale lui Iona în pântecele chitului), semn care a fost făcut nu doar pentru farisei, ci și pentru toate generațiile care au urmat. Trei zile și trei nopți în pământ - și apoi, învierea. O împlinire profetică de care Satan nu era străin.

Cei care slujesc pentru vindecare și eliberare sunt expuși cu predilecție acestei de-a doua ispitiri. Ei se mișcă pe un teren în care evidentele puterii lui Dumnezeu sunt vizibil demonstrate în slujirea lor, iar cei care vor dori să vadă un "miracol" nu vor întârzia să apară. Sunt cei care vor să te încerce, să vadă dacă tu poți face lucrurile despre care vorbești.

Uneori, am fost provocat cu fraze de genul : "Aș vrea să vadă dacă poți scoate vreun demon din mine". Indiferent cât de evidentă ar fi demonizarea unui om, trebuie să refuzați întotdeauna astfel de provocări. La originea lor se află Satan, care vrea să devieze slujirea voastră în fire prin mândria performanțelor, să vă facă să eșuați sau să vă "dovedească" faptul că acea persoană puternic demonizată care v-a provocat nu are, la urma urmei, nici un demon! Atunci când cădem la astfel de "teste", Satan iese întotdeauna învingător. Este o mare diferență între aceste provocări și demonstrațiile de putere spirituală, cum au fost cele pe care Dumnezeu le-a poruncit lui Moise și lui Aron să le facă în fața lui Faraon.

Satan va încerca deseori, subtil, să ne ispitească la a ne implica într-o lucrare la care Dumnezeu nu ne-a chemat sau pentru care nu ne-a uns. Întotdeauna trebuie să discernem duhul care stă în spatele cererii de ajutor - dacă este de la Dumnezeu sau de la vrășmaș. Satan este încântat să-i epuizeze pe sfinți, aducându-le

pentru slujire oameni care nu doresc cu adevărat să-L urmeze pe Isus, singura lor dorință fiind de a scăpa de simptome, pentru a putea duce în continuare o viață în păcat!

Alt aspect al acestei ispitiri, de mare importanță pentru noi toți, este că putem fi tentați să folosim Scriptura în afara contextului. Scriptura nu trebuie folosită pentru a inocula oamenilor idei care nu vin de la Dumnezeu. Ea trebuie utilizată de către oamenii lui Dumnezeu, sub ungerea Duhului Sfânt, pentru a influența viețile celorlalți. O importantă lecție în creșterea spirituală este a învăța să discerni care este duhul ce se află în spatele celui care îți citează din Scriptură.

Așa cum am văzut, Satan cunoaște bine Scriptura și este un maestru în a o folosi împotriva oamenilor lui Dumnezeu. El își poate antrena demonii să exploateze într-o manieră plauzibilă cuvântul lui Dumnezeu, de aceea trebuie să fim pregătiți să facem față înșelăciunilor lui în acest domeniu, deoarece demonii cunosc Scriptura la fel de bine ca și Satan.

Odată, în timp ce slujeam unei persoane demonizate. Domnul mi-a amintit un verset care era relevant pentru cazul acela. Demonul ne vorbea plin de aroganță, iar când am citat acel verset unui coleg, întorcându-l unde se află în Biblie, răspunsul nu a venit din partea lui ci din a demonului care a vorbit prin persoana căreia îi slujeam! Capitolul și versetul indicat erau exacte! Deci, atenție la încercările lui Satan de a ne înșela prin citarea Scripturii scoasă din context și fără ungerea Duhului lui Dumnezeu.

A treia ispitire

(Matei 4:8-10, Luca 4:5-8)

Subtilitățile au dat greș. De această dată, Satan a fost mult mai direct. El a mizat pe umanitatea lui Isus. Nici unei ființe umane, nici chiar Fiului lui Dumnezeu, nu-I place gândul ca ar putea suferi. În fața lui Isus sta crucea. Dumnezeu știa acest lucru, Isus știa acest lucru și Satan îl știa și el. Era vorba de o moarte crudă, ore de durere și de chin. o experiență traumatică pentru familia lui Isus. Și toate acestea, pentru ce?

Trebuie că Satan i-a șoptit lui Isus ceva de genul: "Există o altă cale. Vino să-ți arăt".

Și Satan L-a dus pe Isus pe vârful unui munte înalt și I-a arătat toate împărățiile pământului. Plin de aroganță, i-a spus că lui i s-a dat întreaga planetă și că toate acele împărății erau la dispoziția lui. Era adevărat. (Ceea ce a omis să spună însă era că singurul motiv pentru care lucrurile stăteau așa era că el fusese mai întâi aruncat din cer!). Isus nu a negat aceasta revendicare. Era o stare de fapt, iar El era pe pământ pentru a răscumpăra omenirea din ghiarele lui Satan.

Mulți oameni sunt înșelați atunci când Satan spune adevărul, și el îl va spune, dacă asta îl va ajuta să-și atingă scopurile. Nu este adevărat că Satan și demonii lui spun numai minciuni. Dacă tot ceea ce spun ei ar fi numai minciuni, înșelăciunile lor ar fi prea ușor de detectat. Un amestec de câteva minciuni într-o masă de adevăr reușește deseori să-i facă pe oameni să cadă în ispită. Păstrăvul își dă prea târziu seama că musca pe care a ales-o din mulțimea celor adevărate, este una artificială. Cârligul l-a străpuns și plasa l-a înfășurat!

Deci, Satan și-a început ispitirea spunând adevărul. Dar apoi a urmat înșelăciunea pe care a încercat s-o mascheze prin adevăr: "Toate acestea pot fi ale tale. La urma urmelor, nu pentru asta ai venit? Iată, poți birui lumea! Hai să dăm lovitura, poți avea totul fără nici o problemă".

Crucea nici nu a fost menționată. Dar această ispitire vroia să spună: "Nu cumva să faci vreo greșeală!". Dacă Isus ajungea la Calvar și își dădea de bună voie viața pentru omenire, pentru Satan începea sfârșitul iar pentru toți cei care vor crede, libertatea veșnică. Satan ar fi făcut orice, absolut orice, pentru a-L împiedica pe Isus să-și atingă scopul. Chiar și renunțarea (aparentă) la a controla împărăția sa pământească: *"Toate acestea vor fi ale tale, dacă mi te închini mie"*

Satan nu s-a schimbat El dorește închinare, scopul lui este de a lua locul lui Dumnezeu. El știa că Isus și Tatăl (împreună cu Duhul Sfânt) sunt una. Deci, dacă Isus cădea în această cursă, atunci Dumnezeu însuși ar fi ajuns sub controlul și dominația lui. Atunci, toate planurile pe care Dumnezeu le făcuse pentru viitoarea pedeapsă a lui Satan, ar fi fost răsturnate. El n-ar mai fi suferit pedeapsa veșnică în iazul de foc.

Satan îi oferea lui Isus șansa de a-și atinge scopul fără a merge la cruce. Ispitirea era foarte directă. Acceptă-mi oferta și uita Calvarul. Închină-mi-te mie, și omenirea va fi a tă. Dar Isus știa că acceptând aparent generoasa ofertă a lui Satan, nu numai că nu ar fi împlinit planurile Tatălui Său, distrugând speranța de mântuire a omenirii, ci ar fi pus Dumnezeirea însăși sub controlul lui Satan.

Din nou, Isus a folosit Scriptura pentru a contracara atacul lui Satan, de data aceasta cu un al treilea citat din Deuteronom: *"Numai de Domnul Dumnezeul tău să te temi și numai Lui să i te închini"* (Deuteronom 6:13). Refuzul lui Isus a fost scurt, eficient și la obiect. El nu l-a contrazis pe Satan ci a închis fără echivoc subiectul folosind Cuvântul lui Dumnezeu. Această a treia ispitire este tipică pentru Satan și demonii săi, în încercarea lor de a oferi oamenilor lui Dumnezeu o calc de realizare a obiectivelor lui Dumnezeu diferită de ceapă care El a intenționat-o. Este un preț de plătit pentru a-L urma pe Isus, iar Satan știe acest lucru. El se folosește de aceasta pentru a-i determina pe oamenii lui Dumnezeu să creadă că lucrurile se pot face și altfel, mai bine decât îi învață Duhul Sfânt să le facă. Căci ce nu sunt atât de costisitoare dar, ne asigură Satan, la fel de eficiente.

Atunci când indivizii sau bisericile încep să urmeze, în problemele Duhului, demonizatele căi prin care lumea își rezolvă problemele, ei se află pe o spirală descendentă care nu duce decât la moarte spirituală (sau chiar fizică) și dezastru.

Ei ascultă de aceeași voce care i-a vorbit lui Isus în pustie, oferindu-I lumea fără a merge la cruce. De exemplu, creștinii care au fost chemați în lucrare și cărora li s-a cerut să renunțe la afacerile lor, pot socoti prea mare prețul retragerii, gândindu-se că vor putea lucra pentru Domnul și atunci când se vor afla la adăpostul unei pensii bune. Dar acei zece ani lucrați în plus ar fi fost poate anii în care Dumnezeu i-ar fi folosit eu maximă eficiență.

Lucrătorii din principalele denominațiuni creștine trebuie să cântărească bine între a promova linia bisericii lor, fiind astfel ei înșiși promovați, și a asculta de ceea ce Dumnezeu i-a chemat să fie și să facă, ei sau biserica din care fac parte, în împărăția Lui. Asigurați-vă deci că nu sunteți înșelați și nu vă aflați în neascultare!

Un alt aspect al acestei a treia ispitiri de care trebuie să ne ferim este succesul în slujirea creștină. Satan dorește să-și atragă închinarea și dacă noi, din mândrie, începem să revendicăm ceea ce face de fapt Dumnezeu, cădem în păcatul pentru care Satan a fost izgonit din cer. Dacă nu poate distruge o lucrare prin a-l devia pe vizionar de la țelul său, mai târziu Satan va încerca din nou, ispitindu-l cu auto-glorificarea atunci când se află la apogeul eficienței sale.

Aceste lucruri par a fi foarte clare atunci când le discutăm de pe o poziție detașată, netîind noi înșine în cauză. Însă dumnezeul lumii acesteia vrea să ne orbească ochii și un cât de mărunț succes public poate aduce ispita mândriei și autoglorificării, care poate fi greu de detectat de către cei care sunt obișnuiți să fie în centrul lucrărilor lui Dumnezeu.

Această ispitire, ca și celelalte, trebuie tratată așa cum a făcut Isus: odată ce El a auzit ispitirea, i-a răspuns cu citarea corectă a Scripturii, și cu asta totul s-a terminat. Nu a fost loc de discuție. Mulți oameni eșuează în acest punct, nu pentru că nu recunosc ispitirea, ci pentru că încearcă să o negocieze.

Discuțiile conduc la compromis iar compromisul, atunci când avem de-a face cu vrășmașul, înseamnă păcat. Deci, tratați rapid și eficient cu ispitirea, făcând imediat ceea ce Dumnezeu vi-a spus să faceți.

Satan în Simon Petru

(Matei 16:21-23 și Marcu 8:31-33)

Cu toții îl iubim pe Simon Petru. Ne sunt dragi umanitatea, curajul, entuziasmul și puritatea lui. Iubim de asemenea percepția lui spirituală, mai ales atunci când vedem că el a fost primul care a exprimat liber ceea ce știa că este adevărat cu privire la Isus: "Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu." (Matei 16:16).

Ce extraordinar moment din viața sa! Ce revelație dumnezeiască, și ce comentariu a urmat din partea lui Isus: *'Ferice de tine. Simon, Jiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri'* (Matei 16:17). Simon Petru a primit un cuvânt de cunoștință de la Dumnezeu însuși. El a avut o sensibilitate spirituală acordată în supranatural și o deschidere în a-L auzi pe Dumnezeu superioare celor ale celorlalți ucenici, pentru care Isus l-a lăudat.

Dar Satan era la pândă. Și el putea exploata această sensibilitate supranaturală. El știa totul despre lumea spirituală și putea transmite mesaje prin același canal. Chiar și prin Simon Petru. Satan știa că acest pescar dintr-o bucată, neexperimentat, nu avea încă maturitatea și discernământul de a alege grâul din neghină. Și el și-a jucat șansa semănând o sămânță (a mândriei?) în mintea lui Simon Petru, atunci când a avut prilejul să o facă.

De multe ori se poate vedea cum o persoană pe care Dumnezeu o folosește cu putere pentru a da cuvinte de proorocie, poate fi folosită, în special dacă ea este fără discernământ lăudată de creștinii care o inconjoară, pentru a da cuvinte care în mod cert nu vin de la Dumnezeu.

Deoarece aceste cuvinte sunt rostite de aceeași gură prin care Dumnezeu a vorbit cu adevărat, oamenii se simt obligați să primească tot ceea ce spune acea persoană, fără a mai veni înaintea Domnului cu ceca ce s-a spus. Astfel, Satan poate acționa ca un lup, distrugând turma din interiorul stânii.

Isus le vorbea ucenicilor despre ceea ce trebuia să sufere Mesia. Le arăta că El trebuia să meargă la Ierusalim și să sufere din partea bătrânilor, a celor mai de seamă preoți și a cărturarilor. El le spunea că va fi omorât, dar că peste trei zile va învia din morți (Matei 16:21). Sosise ceasul. Petru era încă sub șocul acestei descoperiri. Eu cred că el nu a luat în seamă ultima frază, cea care prevestea învierea din morți. El nu putea concepe viața fără Isus sau, poate, nu ar fi putut face față consecințelor răstignirii Lui. S-a lăsat dominat de emoții, și sămânța aruncată de Satan a rodit imediat. *"Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva."* (Matei 16:22).

El a rostit aceste cuvinte ca și cum ar putut să-I spună lui Dumnezeu ce trebuie să facă. Sensibilitatea lui spirituală a fost folosită, dar nu de către Dumnezeu. Isus însă și-a dat imediat seama ce s-a întâmplat. Plin de Duh Sfânt, fără păcat, El avea un desăvârșit discernământ, prin care a recunoscut imediat de unde veneau cuvintele rostite de Simon Petru.

Într-o fracțiune de secundă, El a re trăit secvența din pustie. Era Satan cu ispitirile lui, oferindu-i lumea fără a merge la cruce: *"îchină-mi-te mie, și lumea va fi a ta"*. Și buzele lui Simon au rostit numele lui Dumnezeu în așa fel încât să-L determine pe Isus să se îndepărteze de Calvar. Nu putea fi decât Satan însuși, persistând în ispitirile lui.

S-a spus că aici Isus l-a certat cu asprime pe Simon. N-ar fi putut fi El însa mai blând, explicându-i lui Petru unde a greșit? N-ar fi putut fi El mai sensibil la prezența celorlalți apostoli,

care au auzit tot ce i-a spus acestui om, pe care tocmai îl lăudase? "N-ar fi putut El proceda altfel? Răspunsul este un categoric "Nu"! Cu Satan nu se poate face nici un compromis. Isus nu a lăcut nici un compromis în pustie și, doar pentru că în jurul lui se aflau câțiva oameni, El nu a lăcut nici acum vreun compromis cu acest mare dușman al sufletelor.

Așa că, S-a întors spre Petru, dar S-a adresat lui Satan însuși: *"Înapoia Mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor"* (Matei 16:22). Isus a tratat cu Satan direct, înlăturând imediat eventualitatea evitării crucii. Satan a folosit gândurile omenești (evitarea durerii și a morții) pentru a pune încă odată la încercare ascultarea lui Isus față de chemarea pe care o avea.

Dar ce admonestare trebuie să fi fost aceasta pentru Simon Petru! Să vadă că tocmai el, cel pe care Isus îl lăudase, a putut fi folosit de Satan însuși. Biblia ne spune că *"...cel căruia i separe că stă în picioare să ia seama să nu cadă."* (1 Corinteni 10:12). Noi toți suntem predispuși la păcat, chiar și imediat după cele mai înalte realizări spirituale. Satan se bucură să ne vadă eșuând chiar după acele momente speciale.

Deși sufletele noastre sunt impresionate de acea intimă apropiere de Dumnezeu, partea firească din noi ne face vulnerabili la îndemnurile firii. În acest punct, demonicul poate ușor avea acces în noi. Petru a trăit această experiență, și eu cred că el nu a uitat niciodată acea zi în care Satan l-a folosit pentru a-L ispiti pe Isus.

Cei care se află pe linia de front, a slujirii creștine trebuie să fie permanent în gardă ca nu cumva vreun demon să folosească chiar pe unul dintre membrii de încredere ai comunității pentru a spune minciuni inimilor lor. Atacurile care vin din partea unor dușmani evidenți pot fi ușor recunoscute și contracarate; cele mai periculoase sunt cele care vin de pe buzele celor în care avem

încredere. Uneori, aceste atacuri sunt extrem de subtile, îmbrăcând forma unor sugestii (de a face cutare sau cutare lucru) ce par a fi idei foarte bune, deși în adâncul nostru simțim că, totuși, ceva nu este în regulă cu afirmația făcută,

De multe ori am deslușit vocea vrășmașului vorbind prin prietenii mei creștini care, altfel, erau bine intenționați. De obicei, ei au venit cu sugestii care, dacă acum stau să mă gândesc, ar li fi fost dezastruoase în caz că le-aș fi aplicat ; sau, cu propuneri aparent corecte, la ceea ce noi lucram, în ascultare de ceea ce credeam noi că ne-a spus Dumnezeu să facem, și care, dacă le-am fi aplicat, ar fi fost mari greșeli! Dacă am fi ascultat asemenea sfaturi, care ne-au fost date chiar la începutul lucrării noastre, unele venind de la oameni cu o bine stabilită reputație, lucrarea de la Ellet Orange nu s-ar mai fi născut!

Chiar și atunci când suntem sfătuiți de creștinii maturi, nu trebuie să ne lășăm înșelați de vreo călăuzire care vine din fire și care nu are ungera Duhului Sfânt. Dacă noi suntem eu adevărat deschiși Duhului, vom primi cu plăcere atât sfaturile care ne convin cât și cele care nu ne convin, deoarece vom discerne intenția Duhului Sfânt care se află în spatele sfatului dat. Astfel, vom fi preveniți și nu vom face greșeli grave, Duhul Sfânt vorbindu-ne prin creștinii care se afla sub ungera Sa.

Ascultă Duhul Sfânt și încrede-te în discernământul pe care ți l-a dat Dumnezeu! Nu te grăbi să accepți un sfat, dacă ești cercetat în duhul tău. Verifică cu atenție sugestia care ți se dă și acționează numai după ce te-ai convins că Dumnezeu nu te-a cercetat în duhul tău pentru a te atenționa asupra consecințelor și implicațiilor pe care le poate avea ceea ce ți s-a spus. Soluția bună este întotdeauna dușmanul soluției celei mai bune și dușmanul, dacă vede că nu-ți poate opri lucrarea folosind sugestii îndoielnice, va încerca să folosească ideile bune!

Noi suntem asaltați de idei bune, dar singurele care trebuie să conteze sunt cele care vin din inima Tatălui și care au ungera Duhului Sfânt.

Deși nu fac parte din întâlnirile pe care Isus le-a avut cu Satan, există încă două întâmplări în viața lui Simon Petru care ne ajută să înțelegem unele aspecte ale demonicului.

Schimbarea la față

(Matei 17:1-8, Marcu 9:2-8 și Luca 9:28-36)

Latura omenească din Petru a prevalat și după incredibila experiență pe care a avut-o pe Muntele Schimbării la Față, cu Isus, Iacov și Ioan. Acolo, el i-a întâlnit față în față pe Moise și pe Ilie și a auzit glasul lui Dumnezeu confirmându-l divinitatea lui Isus: *"Acesta este Fiul Meu preaiubit; de **El** să ascultați !"* (Luci 9:35). Care a fost reacția lui Petru? Aidoma multor dintre noi, și el ar fi dorit să permanentizeze această experiență spirituală de vârf construind trei colibe, pentru Isus, Moise și Ilie!

De-a lungul și de-a latul pământului sunt nenumărate biserici și capele în care oamenii încearcă să păstreze cu sfințenie mari experiențe spirituale din trecut sau mari sfinți ai lui Dumnezeu, a căror lucrare nu trebuie desigur uitată. Dar experiențele spirituale ale generațiilor anterioare pot deveni un blestem pentru generația prezentă.

Dacă încercăm să imităm experiențele altora sau să trăim într-o pseudo-spiritualitate care vine din experiențele, reale, ale altor creștini, nu vom face decât să trăim o religie lipsită de viață. Concepțiile noastre despre Dumnezeu pot fi uneori expresia unui duh de religiozitate care ne controlează viețile și care ne poate controla chiar și biserica.

Dumnezeu face întotdeauna lucruri noi. Trebuie să privim întotdeauna înainte și să mergem împreună cu El spre noi teritorii; Firii noastre îi place să prindă rădăcini și să rămână la un nivel de experiență spirituală în care să ne simțim în siguranță. Dar o

asemenea siguranță poate fi fatală pentru adevărata viață spirituală, aducând cu ea blestemul respingerii a tot ceea ce pare a fi diferit sau nou!

Nici nu mai știu numărul lucrătorilor creștini pe care i-am consiliat și al căror trecut era zdrobit de rigidul *"aici nu se schimbă nimic"*. Deseori, a trebuit ca ei să fie eliberați de duhurile de blestem involuntar puse asupra lor de către membrii congregațiilor lor, care s-au opus lucrării aducătoare de viață a Duhului Sfânt. Trebuie să ne amintim și să învățăm din trecut, dar nu să trăim în el. Dacă încercăm să trăim în experiențele religioase din trecut, devenim vulnerabili la demonic și vom avea și noi, probabil, nevoie să fim eliberați de duhurile de religiozitate.

La răstignire

(Matei 26:69-75, Matei 14:66-72, Luca 22:54-62 și Ioan 18:15-27)

Chiar înainte de moartea lui Isus, Petru a învățat o altă lecție majoră. De data aceasta, nu pentru că ar fi dorit să se afle în topul realizărilor spirituale. Nu, acum era vorba de paralizanta frică de iminentul dezastru în care ar fi ajuns dacă nu se lepăda de Isus. Deși era un gigant spiritual, Petru avea multe slăbiciuni omenești. Poetul englez Kipling a scris aceste înțelepte versuri în celebra sa poezie *"Dacă"*:

*" De poți primi triumful și dezastrul
Și poți trata Ut fel acești doi impostori"*

Kipling știa că în triumf sau în dezastru omul, ajuns la extremele experiențelor emoționale, devine vulnerabil. Și Petru nu era nici el o excepție. Satan știe și el că acestea sunt două dintre cele mai mari oportunități de a ne submina viețile spirituale. La aceste extremități, slăbiciunile lui Petru s-au manifestat prin fiica de dezastru, care, adânc ascunsă în el, a ieșit la suprafață.

Duhurile de frică pot avea un efect devastator asupra noastră și uneori ele ies la iveală în momentele extreme ale vieților noastre.

Dacă nu luptăm împotriva lor, ele ne vor controla viețile și ne vor duce în păcat.-Ele pot avea efectul unei a cincea coloane a lui Satan, care dormitează în viața creștinului. Scriptura ne spune că *"dragostea desăvârșită izgonește frica"* (I Ioan 4:18). Isus este dragostea desăvârșită și în Numele lui avem autoritatea și puterea de a alunga sperietoarea fricii care controlează atâtea vieți.

Adesea, în slujirea unor grupuri întregi, m-am confruntat cu diferite forme de frică și am văzut mulți oameni complet eliberați de frica ce le controla viețile, fiind în același timp și vindecați de simptome. Cartea lui Graham Powell *"Eliberat de frică"* (*"Fcar frec"*) este de un real ajutor în înțelegerea modului în care, în Numele lui Isus, putem învinge frica.

Satan în Iuda Iscarioteanul

(Matei 26:14-16, Marcu 14:10-11 și Luca 22:3-6)

Isus s-a confruntat deseori cu demonicul (cazuri pe care le vom discuta în capitolul următor), dar găsim relatarea unei împrejurări în care, scriitorii Evangheliilor sunt foarte clari, El s-a confruntat nu doar cu demonii, ci cu Satan însuși.

Atunci când a fost trădat, ni se spune, Isus, la fel ca și în cazul lui Simon Petru, S-a adresat direct lui Satan, în Iuda Iscarioteanul. Iuda a fost înfrânt de propriul lui păcat, atunci când a hotărât să-L trădeze pe Isus. În momentul în care și-a pus în aplicare josnica decizie, el a devenit nu doar demonizat, ci o gazdă pentru Satan însuși.

Poate, Iuda s-a gândit că moartea lui Isus era inevitabilă. Fără îndoială, el se întreba ce se va întâmpla cu ucenicii dacă Isus va fi ucis. Desigur, justiția locală ar fi pedepsit aspru pe cei apropiați Lui. Poate că Iuda avea în față și perspectiva morții sale. Cum ar fi putut el evita soarta lui Isus?

Și atunci a conceput un plan : colaborarea cu acuzatorii. I-a vizitat în secret pe preoții cei mai de seama. *"Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?"* (Matei 26:14-16). Au stabilit un preț, și Iuda și-a asigurat scăparea dintr-un eventual dezastru aliindu-se cu acuzatorii. Cu cei treizeci de arginți primiți, o sumă importantă, ar fi putut începe o nouă viață.

Egoism, lăcomie și scăparea propriei piei pe seama altora - iată caracteristicile "duhului lui Iuda". Niciodată nu au fost mai adevărate cuvintele lui Ieremia cu privire la natura înșelătoare a inimii, ca în acest moment din viața lui Iuda (Ieremia 17:9). Cu toate că a petrecut trei ani cu Isus, egoismul lui a iest la suprafață imediat ce a văzut posibilitatea unui câștig.

Orice creștin, chiar și unul care umblă aproape de Domnul, așa cum a făcut-o și Iuda, poate fi folosit de către demoni pentru a se opune scopurilor lui Dumnezeu, dacă inima nu-i este curată, motivațiile orientându-i-se spre obiective egoiste. Satan adoră să folosească egoismul dintr-o persoană pentru a distruge scopurile pe care Dumnezeu le are cu o altă persoană ; prin atitudinea inimilor noastre putem da demonilor drept de acțiune, prin noi, împotriva altor creștini.

Asupra Centrului de la Ellet Orange s-au dat numeroase atacuri, din diferite părți, atacuri care au avut ca scop subminarea și distrugerea lucrării. Într-un fel, atacurile cel mai ușor de parat sunt cele evidente, care vin din partea celor implicați în vrăjitorie și ocultism sau din partea cercurilor care se pretind creștine dar care neagă autoritatea Scripturii , pun la îndoială adevărul întrupării, învinderii și slujirea lui Isus pentru vindecare și eliberare . Cel puțin, te aștepți la ele. Isus n-a fost de loc surprins atunci când fariseii s-au opus lucrării Sale și nici biserica primară nu a fost surprinsă când vrăjitorii și ocultiștii au fost folosiți de Satan pentru a se opune predicării Evangheliei de către credincioși (Fapte 16:16-24).

Dar cele mai devastatoare atacuri care s-au dat asupra echipei noastre, cele mai greu de parat atât emoțional cât și spiritual, au venit din partea celor cu care credeam că mergem împreună.

"Duhul lui Iuda", duhul de trădare, face ravagii în Trupul lui Cristos. Este foarte dureros, într-adevăr, să vezi cum cei pe care i-ai crezut prieteni, de care ai fost atât de apropiat și cu care ai avut partășie în Domnul, își folosesc limbile pentru a submina lucrarea pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o. Desigur, nu mă refer la îndoielile sincere și la critica deschisă a celor care merg în aceeași direcție cu noi, oameni care ne spun adevărul în dragoste. Aceasta nu este trădare, ci o dovadă a curajului fraților și surorilor în Cristos, căci *"rănilor făcute de un prieten dovedesc credința lui "* (Proverbe 27:6).

Câtă diferență între acest fel de a proceda și cuvintele rostite cu subînțeles de o limbă care se dedă la o bîrfă malițioasă ce uneori poate fi îmbrăcată chiar într-un fals limbaj spiritual: *"îți spun asta pentru că aș vrea să te rog pentru acest lucru!"*. Trădarea este păcat. Cel mai dureros atac pe care Satan l-a putut născoci împotriva lui Isus a fost cel pe care l-a dat prin Iuda. Căci Iuda a devenit un trădător. Noi toți trebuie să fim atenți să nu răspândim în bisericile noastre duhul lui Iuda. Trebuie să venim cu inimile noastre înaintea lui Dumnezeu și să smulgem din ele orice motiv care ar putea da acces duhului lui Iuda.

Din păcate, uneori chiar și cei care dau sfaturi sincere, prietenești, nu lasă în seama lui Dumnezeu rezultatele acestor sfaturi. Și, când nu văd niște rezultate imediate, cred că sfaturile lor nu au fost bune și sunt tentați să-l dea o mână de ajutor lui Dumnezeu, răspândind îndoială și zvonuri care subminează.

Am slujit multor lucrători creștini cu inima zdrobită, a căror lucrare a fost serios subminată, și, uneori, distrusă de către membrii propriei lor congregații sau familii. Isus i-a prevenit pe cei care vor să-L urmeze că loialitatea față de El îi va separa ca un tăiș de sabie de unii dintre cei apropiați lor (Matei 10:34-39).

De nenumărate ori, Satan încercase să ia viața lui Isus. Evenimentele din Ierusalimul acelor zile conduceau către un deznodământ. Era evident că Isus nu mai avea mult de trăit. Satan își desfășura ultimele pregătiri pentru a-L ucide, Iuda era o pradă ușoară. Inima lui era plină de lăcomie și gelozie, și este știut că asemenea emoții degenerază imediat în ură față de cei care-ți stau în cale. Ura este un teren propice pentru crimă. Cu toate că Iuda vedea, probabil, vânzarea lui Isus în mâinile altor ucigași ea fund doar o mică parte a scenariului, el era la fel de vinovat ca și când L-ar fi răstignit cu mâinile lui. Prețul fusese stabilit și numărătoarea inversă spre Calvar începuse.

Isus trebuia să moara, dar numai pentru că El a ales să moara. Timpul Lui sosise. Și Satan știa că, în aceste împrejurări, era prematur să se bucure de moartea fizică a lui Isus. Prorociile, pe care le cunoștea bine, nu-i puteau da curaj! Trei zile după răstignire, orice petrecere din iad s-a sfârșit și toți demonii. Îngerii căzuți și Satan însuși erau pentru totdeauna sub picioarele poporului lui Dumnezeu.

Pentru Iuda, ziua aceea a fost foarte tristă. Cei treizeci de arginți au devenit, în mâinile lui, un preț al sângelui. Când și-a dat seama că a trădat un om nevinovat, a aruncat banii pe pardoseala templului și plecând de acolo, s-a spânzurat. Sinuciderea este unul dintre obiectivele demonilor.

Încă de la începutul vremurilor, Satan și demonii lui au folosit trucul de a-i aduce pe oameni în asemenea circumstanțe încât să creadă că moartea este preferabilă vieții. Pentru Satan, Iuda nu era decât un alt număr în statisticile lui.

Încă o persoană de care s-a folosit, era aruncată pe râpa morții. Eu cred că, deși pentru Iuda mai era încă drun de întoarcere, prin pocăință și iertare, Satan nu l-a lăsat să trăiască îndeajuns pentru a găsi acest drum. Sunt mulți oameni care au fost salvați de la marginea prăpastiei iadului. Eliberarea a lăcut parte din slujirea de care ei au avut nevoie pentru a scăpa de duhurile de moarte și sinucidere care intraseră în viețile lor. Evanghelia este o Evanghelie a speranței, chiar și pentru cei care au ajuns la capătul puterilor.

Concluzie

Principala țintă a lui Satan a fost Isus. Nu este surprinzător că el a hotărât să acționeze personal împotriva celui mai mare dușman al său, singurul Fiu al lui Dumnezeu. Marea majoritate a ființelor umane nu au niciodată o întâlnire cu Satan însuși. El nu este omniprezent și a delegat oștirilor sale demonice lucrarea de ispitire și de încercare a ființelor umane.

Când oamenii spun "M-a ispitit Satan", implicația nu este că forța care i-a ispitit a fost Satan însuși, ci că ispitirea a venit prin-tr-un agent din tabăra dușmanului. Ca și Isus, care a fost permanent în gardă la atacurile dușmanului Său personal (Satan), și noi trebuie să fim mereu pregătiți să facem față capcanelor întinse de către demonii care, așa cum Satan a acționat împotriva lui Isus, acționează împotriva noastră.

Satan nu și-a schimbat tacticile. Isus a făcut față acelorasi atacuri cărora știa că, peste veacuri, trebuia să le reziste și poporul Său. Noi trebuie să dăm o deosebită atenție lecțiilor care ne sunt adresate în Evanghelii și să ne apărăm permanent de înșelăciunile vrășmașului. Este salutar să recunoaștem că demonii ne pot folosi pe fiecare dintre noi, cu efecte devastatoare pentru lucrarea lui Isus. Trebuie să luăm în seamă avertismentul lui Isus : *"Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă "* (Matei 26:41).

Capitolul 8

întâlniri cu demonul în Evanghelii

k ? .*/.....' * < * - ' - . . E . . \ : :

Citirea cu atenție în Evanghelii a pasajelor care se referă la întâlnirile pe care Isus le-a avut cu demonii și a modului în care El a acționat în acele situații ne poate da o bună înțelegere a lucrării de eliberare. Evangheliile nu înregistrează toate tipurile de puteri demonice care există, dar principiile care se desprind din studiul lor au o aplicabilitate generală la întreaga lucrare de eliberare.

În acest capitol vom analiza cele mai importante întâlniri pe care Isus le-a avut cu demonii sau cu puterile demonice și vom comenta concluziile particulare care se desprind din fiecare dintre aceste evenimente din viața lui Isus.

în Nazaret

(Matei 13:53-58, Marcu 6:1-6 și Luca 4:16-30)

După ce, în pustie, a trăit experiența ispitirii de către Satan însuși, Isus s-a întors în ținutul Său natal, Galileea. Ca de obicei, în sabat El s-a dus la sinagogă pentru a Se închina lui Dumnezeu.

Dar acum, Isus nu mai era același. Era prima dată când intra în sinagogă, după ce fusese umplut cu Duhul Sfânt. Acum, El era gata pentru a primi întreaga revărsare a puterii lui Dumnezeu și ungerea Duhului Sfânt era atât de puternică încât orice demon era alertat de prezența Sa!

Când S-a ridicat pentru a citi Scriptura, El deliberat se pare că a ales pasajul din Isaia 61:1 care vorbește despre lucrarea pe care urma să o facă Mesia. Citind aceste uimitoare cuvinte: *"Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe tei cu inima zdrobită, să*

vestesc captivilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați" (Luca 4:18).

Scriptura nu ne spune care a fost subiectul predicii Sale din ziua aceea, dar vedem că la început oamenii I-au ascultat politicoșele cuvinte și au fost uimiți de felul în care le vorbea. Așa cum se întâmplă deseori, oamenii, provocați de adevărul celor spuse, oamenii au căutat o scuză pentru a ignora ceea ce li se spune, punând problema originii lui Isus: *"Oare nu este Acesta fiul lui Iosif? Cum se poate ca fiul unui tâmplar să vorbească astfel?"*.

Citirea și comentarea Scripturii în cadrul unei predici erau o parte firească a închinării, din sinagogă. Dar Isus a făcut mai mult decât atât. El a citit unul dintre binecunoscutele pasaje mesianice care vesteau venirea Cristosului iar apoi a spus oamenilor, inclusiv fariseilor și cărturarilor care erau acolo, că acel pasaj din Scriptură se împlinea chiar atunci. Era vorba despre un eveniment deosebit! Pretenția Lui de a fi Mesia era încă cea mai mare blasfemie (dacă vorbea serios), fie culmea nebuniei, afară de cazul în care El era, într-adevăr, Cristosul.

În mod normal, oamenii nu-i iau în seamă pe maniacii religioși. Spitalele psihiatrice sunt pline de oameni (demonizați sau amăgiți) care pretind că sunt Isus, Mesia, Dumnezeu sau cine știe ce altă divinitate. Nimeni nu-i ia în serios. Dar atunci când Isus a făcut acea afirmație care, în mod normal, ținea de domeniul înșelătoriei sau maladivului, El a avut o asemenea autoritate încât oamenii și-au dat seama că vorbea serios.

Nu era un nebun ca toți ceilalți. Dar ura și dorința de a ucide au dat la o parte respectul politicoș pentru cuvintele Sale, și au ieșit la suprafață. Isus știa, așa cum a spus Pavel, că *"lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva ... duhurilor răutății în locurile cerești"* (Efeseni 6:12), și că adevărata luptă era de natură spirituală. El a simțit cum puterile demonice începeau să incite mulțimea.

În Ioan 2:25 ni se spune că "... *n-oveq nevoie să-Ifacâ cineva mărturisiri despre om, jîimdcă El însuși știa ce era în om*". În Nazaret, în acea dimineață de sabbat. Isus, care avea o desăvârșită pătrundere spirituală, a văzut cum se intensifica lupta spirituală. Știind că localnicii, care cunoșteau originea Sa modestă, puneau la îndoială afirmația lui că El era Prorocul, le-a amintit că nici în vremurile Vechiului Testament prorocii lui Dumnezeu nu au fost respectați de către ai lor. În câteva minute, închinarea sabbatică s-a transformat într-o tentativă de asasinare a lui Isus. După ce, în deșert, a eșuat în a-L opri din lucrarea Sa, Satan încerca acum un alt atac: asasinatul.

Cum a fost cu puțință ca, dintr-o dată, acea mulțime superficial evlavioasă să se transforme într-o ceată mândră de huligani gata să ucidă? Se pare că a avut loc o ciocnire directă între Duhul Sfânt care se revărsa din Isus, și demonii care manipulau mulțimea. Demonii L-au recunoscut pe Isus. Ei știau că existența le era amenințată, și au răspuns așa cum o fac de obicei - determinându-i pe cei în care trăiesc să creadă că gândurile și sentimentele demonice le aparțin. Odată înșelați, oamenii răspund la ceea ce ei cred că sunt propriile lor sentimente, căzând în păcat. Satan era dirijorul orchestrei demonice care zăcea ascunsă în acea congregație, gata să acționeze la cel mai mic semn al acestuia!

Motivul pentru care sinucigașii aleg să-și ia viața este că ei cred minciuna unui demon. Motivul pentru care oamenii se comportă complet irațional și contrar planurilor lui Dumnezeu, este că ei cred minciunile pe care demonii le pun în mințile lor. Motivul pentru care oamenii cu o evlavie de suprafață pot fi complet insensibili la lucrarea Duhului Sfânt, este că mințile lor sunt controlate de duhuri de religiozitate și au fost închise pentru adevăr de către demoni.

Iacov spune că înțelepciunea care nu vine dintr-o inimă curată față de Dumnezeu este "*sufletească, demonică*" (Iacov 3:15).

Adresându-se credincioșilor Pavel spune, în întâia epistolă către Timotei, că unii oameni își dau mintea "*...unor duhuri înșelătoare și unor învățături ale demonilor*" (1 Timotei 4:1).

Confruntarea din Nazaret nu a fost doar între omul Isus și oamenii din sinagogă. Ea a fost atent orchestrat atac împotriva lucrării Fiului lui Dumnezeu și singurul motiv pentru care Satan a putut regiza un asemenea atac în casa lui Dumnezeu, a fost demonizarea închinătorilor. Este o lecție de care trebuie să ținem seama și în vremurile noastre. Atunci când în biserică apare o trezire, o supunere la glasul Duhului Sfânt, deseori liderii bisericii se confruntă cu demonii din oameni, care se ridică împotriva lucrării lui Dumnezeu. Dacă ei nu-și dau seama despre ce este vorba și nu se implică în acest război spiritual, se vor epuiza lovindu-se de zidurile de opoziție, fără să știe de ce sunt atât de oboșiți și descurajați!

Evreii din vremea lui Isus erau, istoric, un popor evlavios. Dar generația de azi are o slabă temelie creștină. Dacă o singură "biserică" demonizată a fost o asemenea problemă pentru lucrarea lui Isus, cu atât mai mult apar aceste probleme azi, când mințile bărbaților și femeilor sunt asaltate, spre exemplu, de toate perversiunile sexuale care sunt prezentate prin mass-media; televiziunea, care aduce imaginile vizuale în casele noastre, a început să atingă extremele corupției, demonul ascunzându-se pînă și în spatele unor populare genuri de muzică. Toate acestea și multe altele au contribuit la demonizarea acestei generații pentru care puterea de mântuire, vindecare și eliberare a lui Isus este singurul răspuns.

În timp ce scriu aceste rânduri, un proces istoric este pe rol în tribunalele din Marca Britanic. Pentru prima dată, oameni care nu au fost direct implicați într-o tragedie, cer despăgubiri. Este vorba despre rudele fan-ilor care au murit în dezastrul de pe stadionul Hillsborough și care nu au fost prezente dar au urmărit pe viu, la televizor, tot ceea ce s-a întâmplat. Acum ei suferă de o presupusă afecțiune psihică numită sindromul de stress post-traumatic, cauzat de vederea morții membrilor familiilor lor. Mă întreb câți dintre acei oameni au fost, de fapt, demonizați prin șocul vederii acelor imaginj și au nevoie, pe lângă îngrijirea medicală, și de eliberare?

Câți oameni sunt oare demonizați cu duhuri de sexualitate datorită imaginilor pornografice care le-au otrăvit mințile prin ecranele televizoarelor sau cinematografele? Cei care nu au văzut niciodată o eliberare de demonii care au intrat astfel în oameni, poate vor zâmbi și vor clătina neîncrezător din cap la auzul unor asemenea lucruri. Isus nu s-a confruntat cu demonii care au intrat în oameni prin mass-media, dar cei pe care i-a întâlnit au atacat cu aceeași răutate lucrarea Sa. Vremea morții Sale încă nu sosise. Nimeni (om sau demon) nu-L putea omori, până când nu se împlinea sorocul pe care El îl hotărâse pentru a-și da de bună voie viața pentru păcatul lumii.

În Nazaret, îngerii l-au deschis drum prin mulțime și Isus a scăpat din tentativa de a fi aruncat de pe stâncă. El a scăpat nevătămat dar probabil că îngerii au oprit o mulțime de demoni furioși, astfel încât oamenii nu au putut să-și ducă până la capăt atacul. Asemenea acestei experiențe din Nazaret, multe alte confruntări pe care Isus le-a avut cu oamenii nu pot fi înțelese decât în lumina a ceea ce s-a petrecut în culise, în lumea spirituală a îngerilor și demonilor.

În Capernaum

. (Marcu 1:21-28, Luca 4:31-37)

În Nazaret, puterile demonice au acționat împotriva lui Isus fără ca oamenii să-și dea seama de ceea ce se întâmplă în realitate, în Capernaum însă reacția a fost deschisă, demonii făcându-și în mod public cunoscută prezența în acel om. În timp ce Isus vorbea cu autoritate în sinagogă, demonii n-au mai putut rezista.

Omul a strigat cu voce tare (un gest lipsit de politețe față de asistența care asculta cu atenție!) : *"Ah! Ce avem noi cu Tine, huse, Nazarinene? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu "* (Luca 4:34). Vedem aici că omul (unul singur) strigă către Isus cuvinte care indică pluralul! Evident, omul avea mai mulți demoni în el. sau, poate că demonul care vorbea era purtătorul de cuvânt al tuturor demonilor care se aflau în oamenii prezenți atunci în sinagogă!

Isus a reacționat ignorând omul și tratând cu demonul. l s-a adresat direct, spunându-i să tacă și să iasă afară din om. Cu toate că a primit aceste porunci de la Isus, înainte de a ieși, demonul a aruncat omul la pământ. Nu trebuie să ne temem de asemenea manifestări atunci când oamenii sunt eliberați. Isus nu a părut de loc preocupat de acțiunea pe care demonul a avut-o asupra omului în timpul eliberării, și nici noi nu trebuie să fim preocupați.

Într-adevăr, există o puternică motivație de a-i lăsa pe oameni să vadă ce fac demonii altor oameni. Aceasta are un efect descurajant împotriva păcatului și-i deschide pe oameni pentru a primi ei înșiși eliberare. Deseori am văzut cum demonii încep să-și trădeze în unii oameni prin frică prezența, atunci când alți oameni trec prin eliberare.

Așa cum spuneam, predicam într-o biserică anglicană din Paris când, cinci minute după ce începusem să vorbesc despre vindecare și eliberare, o femeie s-a ridicat în picioare și a început să strige cât putea: *"Taci! Taci! Taci!"*. Apoi a încercat să rupă în bucăți o Biblie pe care a aruncat-o spre mine! Efectul produs asupra congregației a fost electrizant. Închinarea de dimineață nu fusese niciodată așa!

Demonii din femeia aceea nu au mai putut rezista amenințării la siguranța lor. Trebuiau să oprească cu orice preț învățătura care se dădea bisericii. Dar au întrecut măsura, descoperindu-și prezența și făcând posibilă începerea eliberării acelei femei. Ea a fost imediat eliberată de demonul care strigase în biserică iar apoi Domnul a început să descopere alte zone ale vieții ei în care demonii își aveau întăriri.

Depart de a ti fost o biruință a vrășmașului, evenimentul a fost o marcă victorie pentru Isus și pentru lucrarea Duhului Sfânt. Acel incident a marcat începutul unei serii de experiențe care au condus la o dinamică slujire în puterea Duhului Sfânt în acea biserică.

Este semnificativ faptul că femeia eliberată atunci este acum membră a echipei de slujire în acea biserică și, împreună cu soțul ei, slujește pentru eliberarea altora. Acel incident a fost o puternică confirmare a faptului că și creștinii pot avea demoni. Femeia aceea se convertise cu cinci ani înainte și în toată perioada aceea fusese secretara bisericii.

Revenind la incidentul din Capernaum, vedem că acesta demonstrase oamenilor puterea și autoritatea pe care Isus le avea asupra demonilor, așa cum nu mai văzuseră niciodată înainte. Fără îndoială, ei erau familiarizați cu zgomotoasele și ineficientele ritualuri prin care exorciștii iudei încercau să scoată demonii din oameni.

Desigur, mărturisirile lor despre autoritatea cuvintelor prin care Isus scotea demonii din oameni, s-au răspândit fulgerător în toată regiunea! Atunci, ca și acum, cei care aveau nevoie de eliberare nu erau puțini.

În casa lui Simon și după aceea

(Matei 8:14-17, Marcu 1:29-34, Luca 4:38-41)

Ieșind din sinagoga din Capernaum, Isus și ucenicii au plecat spre casa lui Simon, unde soacra acestuia zăcea bolnavă cu febră mare. Fără antibiotice și medicamente moderne, febra era periculoasă și chiar mortală. Deci, Petru îi cerea lui Isus ceva mai mult decât un tratament spiritual: era vorba de o problemă de viață sau moarte și nu de o boală minoră și trecătoare.

Pentru Petru, situația era dificilă și din perspectiva uzanțelor epocii. Isus era un oaspete de onoare. Conform obiceiului, femeia din casă trebuia să-și întâmpine oaspeții care veneau de la serviciul din sinagogă. Fără îndoială, nu se cădea ca Simon să meargă la bucătărie pentru a pregăti masa. Deci, situația prezenta două aspecte. Soacra lui Simon era bolnavă și avea nevoie de vindecare dar, ceea ce era și mai presant în momentul acela era faptul că dacă ea nu era imediat vindecată, Simon intra într-o criză socială!

Putea Isus să-l ajute?

Scriptura ne spune în detaliu ce a făcut Isus. Mecanica acestei vindecări are o semnificație particulară, fiind de o enormă relevanță pentru vindecarea fizică prin eliberare. Isus a văzut clar că boala nu era doar o stare fizică, și că în spatele simptomelor fizice ale febrei se afla o putere spirituală.

Astfel, în loc de a trata simptomele bolii, Isus a certat febra (adresându-se duhului de infirmitate care o cauza), poruncin-du-i să plece.

Scriptura ne prezintă cum febra a părăsit imediat femeia și cum ea s-a ridicat pentru a sluji la masă! Nu a existat convalescență. În urma eliberării vindecarea a fost instantanee. Totuși, este periculos să construiești o teologie a vindecării bazându-le doar pe un incident izolat, nu toate simptomele fizice ale bolilor fiind de natura demonică.

Este evident că unele simptome, cum ar fi cele din cazul soacrei lui Petru, au o rădăcină demonică. Altele sunt pur și simplu simptome fizice. Fără nici o influență demonică, iar altele sunt o combinație a celor două (vezi cazul femeii cu spatele încovoiat din Luca 13: 10-17).

Deși nu toate bolile au o rădăcină demonică, totuși, cazurile de îmbolnăvire datorate unei afecțiuni demonice sunt mult mai numeroase decât se crede în biserici. Și unul dintre motivele principale pentru care unii oameni nu sunt vindecați este acela că demonul nu este recunoscut chiar de către cei care cred și folosesc darurile Duhului Sfânt.

Într-adevăr, am simțit printre unii carismatici un anumit fel de mândrie pentru poziția la care au ajuns. Ei îi ignoră pe toți cei care se mișcă într-o dimensiune a slujirii pe care ei nu o cunosc. De multe ori mi-a fost mai ușor să slujesc pentru eliberare unor oameni care în trecut nu au avut nici o experiență carismatică a Duhului Sfânt decât celor care credeau că dețin toate răspunsurile! Sunt mulți oameni, și chiar biserici întregi, care, atunci când au recunoscut dimensiunea demonică au intrat într-o nouă viață în Duhul Sfânt, văzând cum puterea lui Dumnezeu lucrează în eliberare.

Dna dintre femeile care au participat la cursurile noastre de pregătire era mereu răcită, stare ce-i producea multe neplăceri. Când am întrebat-o de când suferea, mi-a dat un răspuns care m-a șocat : " *De douăzeci, și cinci de ani!*".

Diagnosticul medical era rinită, o formă cronică a sinuzitei, boală care o obliga să folosească zilnic două-trei seturi de baste. Trebuia să se trezească de două-trei ori pe noapte pentru a-și desfundă sinusurile care în scurt timp se înfundau din nou. Era un adevărat blestem. Se rugase, doctorii încercaseră toate tratamentele, dar în zadar.

După câteva minute de consiliere am aflat că mătușa ei murise cu douăzeci și cinci de ani în urmă și că suferise și ea de sinuzită. Era clar că duhul de boală care afectase mătușa se transferase, la moartea acesteia, la nepoată. M-am adresat direct duhului de boală care venise de la mătușa, într-un mod asemănător celui în care Isus trebuie să se adreseze "febrei" din soacra lui Petru.

Demonul a început imediat să se manifeste și femeia a început să elimine tot ce avea în sinisuri. În câteva minute ea a fost complet vindecată, în timp ce demonul pleca. În noaptea aceea, după douăzeci și cinci de ani, a dormit pentru prima dată fără să se trezească, iar mai târziu mi-a scris spunându-mi că acum folosește o batistă o dată la șase luni. Evidențe clare că ea a fost într-adevăr vindecată prin eliberare.

Există multe boli care au ca rădăcină un duh de boală. Medicamentele pot reduce la minim sau chiar înlătura simptomele, aigăciunea pentru vindecare poate aduce o ameliorare (a durerii, de exemplu), dar dacă boala are o rădăcină demonică, o deplină vindecare nu se va produce decât atunci când demonul va fi scos.

Tratamentul medical poate vindeca aparent multe dintre simptomele care sunt induse demonic dar adesea, peste puțină vreme, pacientul va suferi de altceva, mai grav. Fiecare doctor cunoaște anumiți pacienți care, aparent fără nici un motiv, suferă întotdeauna de ceva. Mulți dintre acești oameni sunt afectați de un duh general de boală și o însănătoșire reală nu va avea loc

până când nu se vine împotriva acestui duh. Folosesc aici termenul "general" pentru a-l detașa de ceilalți demoni care au sarcina de a cauza boli specifice cum ar fi artrita, cancerul, paralizia, etc. Asta nu înseamnă că întotdeauna cauza unei boli este datorată prezenței unui demon, dar trebuie să știm că oricând lucrul acesta este posibil.

Intorcându-nc la întâmplarea din casa lui Simon, vedem că efectul produs asupra sătenilor a fost deosebit de puternic. Mai întâi vestea s-a răspândit în Capernaum, iar apoi însănătoșirea soacrei lui Petru, la rugăciunea lui Isus, a atras la casa acestuia o mulțime de bolnavi. Isus abia terminase de mâncat când mulțimea era deja adunată în fața casei, așteptând să-L vadă.

Bolnavii veneau de departe sau erau aduși și Isus vindeca pe mulți și scotea demonii din mulți. Demonii îl recunoșteau. El era imediat recunoscut de puterile spirituale care tremurau de frica consecințelor prezenței Lui.

Unii dintre ei, atunci când erau scoși, strigau *"Tu ești Fiul lui Dumnezeu"*. ca și cum El n-ar fi avut dreptul de a fi acolo, în împărăția lui Satan (cum o considerau ei). Dar această declarație, deși adevărată (demonii nu încercau să mintă în ceea ce privea identitatea lui Isus), era prematură și venea dintr-o sursă pe care El nu voia să o recunoască ca o confirmare a misiunii Sale mesianice. El le-a poruncit demonilor să nu dezvăluie acest lucru, dar nu i-a oprit să strige. Se pare că pentru unii demoni strigătul este calea prin care ies afară și de aceea oprirea strigătelor poate inhiba eliberarea și astfel vindecarea anumitor oameni.

Evenimentele din Capernaum au avut efectul unui chibrit aprins care este aruncat într-un vas cu benzină! Dintr-o dată, oamenii au început să ceară să-L audă vorbind, să le slujească, iar El a început a *"predica în sinagogile Galileii"* (Luca 4:44). Sc pare că popularitatea Lui, în acea vreme, a învins opoziția fariseilor și ușile I se deschideau peste tot.

La fel este și azi. Când slujitorii Evangheliei slujesc pentru vindecare și eliberare, nu lipsesc cei care să asculte predicarea și învățarea Cuvântului. Învățăturile bune sunt o temelie solidă, pe care se poate zidi lucrarea de evanghelizare, vindecare și eliberare. Fără învățături, oamenii nu au viziunea a ceea ce Dumnezeu poate să facă pentru ei și nici a ceea ce Dumnezeu le cere să facă. Și *"Când nu este nici o viziune, poporul este țără frâu"* (Proverbe 29:18). Întotdeauna am fost uimit de felul în care învățăturile bune au expus întăriturile demonice din viețile oamenilor și ale bisericilor, făcând slujirea în puterea Duhului Sfânt nu doar posibilă ci și dramatic de eficientă.

Lucrarea de vindecare și eliberare, în contextul evanghelizării, este o armă extraordinar de eficientă pentru a aduce oamenii la vocea Evanghelici, astfel încât puterea de convingere a Duhului Sfânt să aibă drum liber spre inimile lor. Evanghelistii nu trebuie să uite acest lucru! '

întâlnirea lui Isus cu bărbatul mut

(Matei 9:32)

Motivul pentru care bărbatul din această relatare nu putea să vorbească, este evident: el avea un demon! Nu ni se spune dacă demonul afecta limba; corzile vocale sau centrul vorbirii din creier (am întâlnit toate aceste cazuri de muțenie demonică, precum și altele). Dar ni se spune că prezența demonică avea efecte specifice și imediat ce Isus a scos demonul, omul a început să vorbească.

Simțurile sunt foarte vulnerabile la atacurile demonilor și par a li ușor controlabile de către aceștia. De multe ori am văzut cum oamenii care treceau prin eliberare deveneau pentru o vreme muți, atunci când demonul care pleca încerca, în timp ce era dislocat, să producă cât mai mult rău! Dar acesta este un fenomen diferit de cazul unei persoane care este muta demonic datorită, de exemplu, controlului pe care demonii îl exercită asupra centrilor vorbirii din creier.

În drumul lor de ieșire demonii pot avea un efect restrictiv asupra gâtului, corzilor vocale, limbii, buzelor și chiar asupra mușchilor maxilari, făcând imposibilă nu doar vorbirea ci chiar deschiderea gurii. Toate acestea sunt tactici de evitare a ieșirii și de agățare de pozițiile pe care le dețin în trup. Pentru a induce muțenia, demonii rezidenți pot controla fie oricare dintre aceste organe, fie centrul vorbirii din creier.

Nu toate formele de muțenie sunt demonice. Mulți oameni sunt muți datorită unor defecte fizice care le fac vorbirea imposibilă. Eu cred însă că o bună parte dintre cei al căror sistem de vorbire este aparent în stare de funcționare dar care, cu toate acestea, sunt muți, se găsesc în această situație datorită prezenței unui demon de control care are o funcție foarte specifică.

Cred de asemenea că unciile cazuri sunt o consecință a unui blestem pe linia generatională a victimei, cum ar fi tăierea limbii unui strămoș (ca pedeapsă) sau participarea la o atrocitate similară asupra unei alte persoane, într-un ritual satanic sau de vrăjitorie. De câteva ori am văzut persoane care au devenit complet mute în timp ce erau eliberate de duhul demonic conducător al victimei sacrificate (de obicei un copil), a cărei limbă fusese tăiată în ritualul de sacrificare. Pentru aprofundarea acestui aspect al demonizării vom studia în continuare un caz specific.

Demonizatul orb și mut

(Matei 12:22-32)

Acest caz va face obiectul unei discuții mai ample, în capitolul nouă, privind autoritatea cu care Isus a scos demonii. Toate cele trei Evanghelii sinoptice includ acest aspect al lucrării lui Isus, dar numai Matei ne relatează cazul demonizatului orb și mut a cărui vindecare a marcat începutul lucrării Sale de eliberare.

Unul dintre pericolele studierii cazurilor particulare din Evanghelii este tentația de a crede că odată ce ai înțeles un caz (orbirea, de exemplu) le-ai înțeles pe toate! Evident, nu este așa deoarece nu toate cazurile de orbire au aceeași rădăcină. Unele sunt cauzate de prejudicii fizice sau răni, altele de boli sau, ca în cazul prezentat în Evanghelia după Matei, de prezența unui demon.

Dacă privim la modalitățile în care Isus a vindecat orbii, vom vedea câteva căi distincte în care El a acționat, începând de la a le pune noroi pe ochi și până la a porunci demonului să iasă afară! Se pare că El a slujit în funcție de rădăcina-cauză a orbirii.

Unii oameni ar putea întreba cum de este posibil ca un demon să ia vederea unei persoane care a văzut normal. Acest lucru devine ușor de înțeles atunci când ne dăm seama că unii demoni pot avea o acțiune specifică asupra unui anumit organ sau chiar asupra diferitelor funcții ale unui organ, producând simptome ce sunt percepute la nivel fizic, dar care sunt cauzate de prezența acelor demoni. Nu sunt niște lucruri prea simple de explicat, dar am văzut oameni vindecați și restabiliți după ce demonul a plecat.

Janc primise și în trecut slujire pentru eliberare. Dintr-o dată însă, a fost puternic atacată demonic și, sub privirile noastre, a orbit complet. *"Înainte vedeam, iar acum sunt oarbă"*, a strigat ea, inversând cuvintele orbului vindecat de Isus.

Timp de 36 de ore nu putut vedea și, mare parte din acest interval a fost și surdo-mută. Și-a pierdut controlul tuturor simțurilor primare. Din fericire, gustul și pipăitul nu i-au fost afectate. Pentru ea, a fost o experiență înspăimântătoare iar cei dintre noi care i-au slujit au învățat să se încreadă și mai mult în Domnul, văzând cum El ne-a scos din acel coșmar.

Era imposibil să vorbești cu ea. Totuși, din când în când era în stare să comunice cu noi printr-un scris neciteț, lățit pe pagini întregi, pentru că imediat apoi demonul să-i ia și mâinile în control, în timp ce noi nu puteam face altceva decât să ne rugăm. Uneori auzul îi revenea parțial și atunci putea comunica cu noi printr-o strângere de mână pentru "da" și două pentru "nu", ca răspuns la întrebările pe care i le puneam.

A fost o adevărată încercare, dar Domnul ne-a arătat că duhul care o ataca pe Jane a fost odată duhul conducător al unui copil care a fost jertfit lui Satan într-un ritual satanic (vezi Deuteronom 18:10). Înainte de a fi sacrificat copilul a fost redus la tăcere tăindu-i-se limba, surzit străpungându-i-se timpanele și orbit într-un mod similar.

Se pare că, în general, duhul demonic conducător al unei persoane își asumă caracteristicile pe care persoana le are în momentul morții, astfel încât atunci când duhul a atacat-o pe Jane, a adus cu el surzenia, muțenia și orbirea suferite de copil atunci când a fost sacrificat. Nu prezint aceste detalii pentru a șoca sau înspăimânta pe cineva, ci pentru a ti conștienți de ororile și înșelăciunile lui Satan, care este un dușman nebun.

Dar mai mult decât atât, vreau să accentuez miracolul crucii, deoarece noi, ca și credincioși, prin sângele lui Isus și prin puterea Numelui Său avem autoritatea de a aduce vindecare și eliberare celor ce au fost afectați de cel rău și putem distruge toate lucrările vrășmașului (Luca 10:18-19), inclusiv orbirea indusă demonic. Noi nu trebuie să fim în necunoștință de înșelăciunile lui Satan.

Pentru Jane, vindecarea și eliberarea au început prin iertarea celor care au comis o asemenea oroare împotriva altei ființe umane. Pentru Neemia, "pocăința în numele înaintașilor" a fost un pas vital pentru ca puterea lui Dumnezeu să vină peste ei pentru a împlini marea lucrare de reconstruire a zidurilor Ierusalimului (Neemia 1:6-7).

Acest act de iertare a dislocat întaririle pe care demonul le avea în ea. Apoi, am putut plasa demonul și duhurile pe care le avea în subordine sub autoritatea care ne este delegată nouă •• a • i credincioși în Domnul Isus Cristos. Astfel, unul câte unul, au scos afară acele duhuri și simțurile lui Jane au revenit treptat până când, în cele din urmă, odată cu plecarea demonului conducător, vederea i-a revenit la normal.

A fost o uimitoare experiență de zidire a credinței. \ . i ni! cum Domnul ne-a dat, una după alta, cheile pentru eliberare vindecarea ei. Cele 36 de ore cât ea a fost oarbă au fost foarte lungi, iar pentru aceia dintre noi care s-au rugat și au stat în credință, o veșnicie. Am văzut din nou cât de mare este dragostea lui Dumnezeu iar azi pot să-I mulțumesc pentru acea criză în care am văzut mîna Lui la lucru. În acele 36 de ore am învățat unele lecții pe care nu le vom uita niciodată.

Văzând cum cineva care era orb din cauza unui demon a fost vindecat prin eliberare, nu am nici o problemă în a crede comentariul din Matei cu privire la cauza orbirii aceluia om. Scepticii ar putea spune că Matei nu avea nici un fel de cunoștințe medicale moderne și nu avea de unde ști adevărata cauză a orbirii aceluia om, atribund-o unui demon. Acești sceptici ar trebui să asculte cu mai multă atenție ceea ce Isus a spus și a făcut: vor alina că El știa despre acest subiect mult mai mult decât știu ei!

Băiatul epileptic

(Matei 17:14-21, Marcu 9:14-29, Luca 9:37-43)

Cea mai completă dintre cele trei relatări ale vindecării acestui băiat este cea din Evanghelia după Marcu. Fiecare relatare conține semnificative detalii suplimentare și dacă punem laolaltă toate aceste detalii devine limpede că băiatul avea un "grand mal" (criză) de epilepsie (pentru o mai completă analiză a simptomelor, vezi lucrarea lui John Richards "Eliberează-te de cel rău").

Petru, Iacov și Ioan tocmai avuseseră incredibila experiență a discuției dintre Isus.. Moise și Ilie, pe muntele Schimbării la Față. În lipsa lor, ceilalți ucenici stăruiau în învățăturile primite și slujeau pentru vindecare dar, așa cum deseori se întâmplă în viață atunci când persoana-cheie lipsește, a apărut o situație de criză!

Persoana-cheie era Isus. Criza era un băiat epileptic pe care ei nu l-au putut vindeca. La întoarcerea de pe munte, Isus a fost întâmpinat de nenorocitul tată al băiatului, care era evident dezamăgit deoarece ucenicii Lui nu-l putuseră vindeca. El vedea că rugăciunile lor erau zadarnice și că fiul său pierduse și ultima șansă de a fi vindecat. Atunci, a venit la Isus, plângându-l-se că ucenicii Lui nu-l putuseră ajuta. Isus nu s-a adresat nici băiatului și nici tatălui său, ci și-a exprimat frustrarea față de ucenicii Sai: *"O, generație necredincioasă! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi îngădui? Aduceți-l la Mine "* (Marcu 9:19). Probabil că ucenicii au rămas descumpăniți de cuvintele învățătorului lor, dar eu cred că trebuie să înțelegem că Isus și-a exprimat frustrarea în fața lor datorită compasiunii față de băiat și față de tatăl acestuia.

Mai târziu, când ucenicii l-au întrebat de ce ei n-au putut scoate demonul din băiat, Isus le-a spus : *" Din cauza necredinței. voastre "* (Matei 17:20) și *"Acest fel de demoni, nu poate ieși decât prin rugăciune și post"* (Marcu 9:29).

Observăm că Isus n-a acuzat de necredință nici pe băiat și nici pe tatăl lui. Cei vizați erau cei care slujeau pentru vindecare (ucenicii). Uneori, în mod greșit, cei bolnavi sunt acuzați că nu au destulă credință pentru a fi vindecați. În slujba de eliberare responsabilitatea revine în primul rând celui care slujește și nu persoanei bolnave. Dacă, printr-o descoperire dată de Duhul Sfânt, i se cere persoanei bolnave să facă ceva, dar ea refuză (amintiți-vă de Naaman care, inițial, a refuzat să se scufunde în Iordan) sau dacă ea nu se poartă de scepticism și necredință, atunci responsabilitatea este transferată asupra persoanei bolnave.

În al doilea rând, Isus a atras atenția că s-ar putea să fie nevoie de rugăciune și post. Cele mai multe dintre manuscrisele timpurii după care s-au făcut traduceri moderne, includ cuvintele "și post". Doar câteva, dintre manuscrisele despre care se presupune că sunt dintre cele timpurii exclud aceste două cuvinte. Fără îndoială, Isus avea motive pentru care cerea post (în ciuda faptului afirmației că ucenicii nu postesc în timp ce mirele era prezent). În Matei 6:16, El nu spune ucenicilor *"dacă postiți..."* ci *"când postiți"*, implicația fiind că ei trebuie să postească din când în când.

Am văzut de multe ori că perioadele speciale de rugăciune (și uneori, de post) au avut un rol strategic atât în pregătirea echipei pentru slujire cât și a persoanei consiliate pentru eliberare. Acest pasaj din Scriptură trebuie înțeles de către cei care critică slujba de eliberare și care pretind că ea trebuie să fie greșită, deoarece *"Isus a scos demonii, cu un singur cuvânt, iar vouă vă trebuiesc săptămâni!"* Ei uită că, asemenea ucenicilor, noi nu suntem Isus, de care se temea orice demon din iad!

Ei uită de asemenea că Isus însuși le-a spus ucenicilor că unele eliberări nu vor fi ușoare târâ post și rugăciune. Această •relatare, deși scurtă, este foarte semnificativă deoarece ea introduce noțiunea de "grad de dificultate" în slujba de eliberare a celor grav demonizați. Este un adevăr experimentat atât de noi cât și de mulți alții.

Chiar eliberarea acestui băiat este deosebit de semnificativă, în primul rând, Isus nu a contrazis afirmația tatălui, care spunea că boala copilului era cauzată de un demon. *"Oriunde îl apucă, îl trânteste; și el face spumă la gură și scrâșnește din dinți și rămâne țapăn"*(Mnccu 9:18), a spus tatăl copilului. Desigur, epilepsia nu are neapărat întotdeauna o rădăcină demonică. Dar în cazul acesta, este evident că avea.

Ucenicii au adus băiatul la Isus și în timp ce veneau spre El, demonul l-a recunoscut și a încercat să se apere provocând băiatului o nouă criză: *"copilul a căzut la pământ și se zvârcolea, 'u ând spumă la gură"*.

Isus nu a început imediat slujirea pentru vindecarea băiatului, ci a pus tatălui o întrebare care, așa cum am constatat și noi, este foarte importantă în consilierea dinaintea slujirii (cum a fost și în cazul femeii care suferea de douăzeci și cinci de ani de sinuzită) : *De cât timp ise întâmpla așa?* "Tatăl copilului i-a răspuns:,, *Din copilărie*". Nu ni se spune ce anume a dedus Isus din acest răspuns, dar probabil că El a avut o discuție mai lungă cu tatăl băiatului.'

Am slujit unei femei care a fost vindecată de epilepsia de care suferea de șaptesprezece ani. Ea a răspuns unui cuvânt de cunoștință care a descoperit păcatul sexual ce a avut loc înainte de căsătorie, cu exact șaptesprezece ani în urma, și care a permis intrarea unui duh care a adus epilepsia cu toate urmările ei. Lungimea perioadei de timp a fost o importantă parte a investigațiilor de dinaintea slujirii.

înregistrarea atentă a unor asemenea informații poate fi de importanță strategică în slujirea propriu-zisă.

Atunci când tatăl băiatului a strigat îndurerat *"...ducă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-nel"*, Isus a făcut un comentariu asupra credinței. El a răspuns *."Dacă poți... Toate sunt cu puțință celui care crede."*, iar omul a strigat *"Cred, Doamne, ajută necredinței mele!"* Observați că Isus nu a condamnat omul pentru că nu avea destulă credință, ci a început imediat să slujească băiatului. El a spus doar că, pentru a muta munții, avem nevoie de credință cât un grăunte de muștar (Matei 17:20-24). Uneori însă poți auzi cum oamenii vorbesc despre vindecare și eliberare ca și cum ți-ar trebui un munte de credință pentru a muta un grăunte de muștar!

Evanghelia ne spune că acel băiat era nu doar epileptic, ci și mut. Când Isus l-a eliberat, El s-a adresat "duhului mut și surd", poruncindu-i să iasă afară și să nu mai intre în copil. Observăm că numele demonului care a adus epilepsia era "duh mut și surd", în cazul femeii, pe care l-am descris mai sus, era vorba de un duh de curvie (păcat trupesc). Răspunsul pe care-l dă demonul, este deosebit de interesant. Departe de a pleca fără nici o opoziție, el a țipat, iar apoi l-a aruncat pe sârmanul copil într-o groaznică criză, înainte de a ieși!

Băiatul arăta ca și mort! Aceasta nu este ceva neobișnuit după o eliberare majoră sau după o criză de epilepsie. Înțeleg reacția mulțimii, care a crezut că băiatul murise în timpul slujirii. Contrastul dintre spasmele demonice ale copilului și figura lui cadeverică de peste numai câteva secunde a fost atât de puternic încât cei care priveau scena l-au crezut mort. Dar Isus l-a apucat de mână, l-a ajutat să se ridice în picioare și l-a dat tatălui său.

Ce biruință! Versetul 25 din capitolul 9 al Evangheliei după Marcu ne spune că, înainte ca Isus să elibereze băiatul, mulțimea venea în fugă spre El. Probabil că acea mulțime începuse să se mânie pentru că Isus nu mai vindeca copilul și, dacă El nu

I-ar ti vindecat oamenii aceia s-ar ti îndoiti, probabil, că El este Cel care pretindea a fi! Ceea ce știm este ca oamenii s-au liniștit atunci când au văzut cum, sub ochii lor, băiatul a fost vindecat!

Se pare că Isus nu a fost niciodată preocupat de manifestante dramatice ale celor care erau eliberați. Unii critici ai slujbei de eliberare spun : *"N-ar trebui să lăsați niciodată demonii să se manifeste, trebuie scoși în liniște"*. Suna frumos în teorie, dar este nescriptural și, din experiența noastră, imposibil de pus în practică! Nc-a fost, practic, imposibil să oprim manifestările din timpul eliberării unor oameni grav demonizați.

Deși, pentru a-l menaja atât pe cel căruia îi sluj ni cât și echipa noastră de slujire, aș vrea ca totul să decurgă frumos și liniștit (decent și în ordine!), mă simt încurajat de faptul că și în slujirea lui Isus, de obicei, existau manifestări dezordonate și zgomotoase, însoțite de multe țipete! Nu trebuie să ne așteptăm ca slujba de eliberare din zilele noastre să fie diferită, în această privință, de slujirea lui Isus.

În decursul anilor mulți "observatori", atât din Marea Britanie cât și din străinătate, au venit la noi pentru a ne vedea slujirea pentru vindecare și eliberare. Unii au venit cu scepticism, dar cei care au stat cu noi și au văzut ceea ce Dumnezeu a făcut, cu adevărat, în viețile oamenilor, au plecat bucuroși că au văzut puterea de vindecare a lui Isus. Evidențele vieților schimbate nu pot fi contestate cu ușurință.

Femeile și Măria Magdalena

(Luca 8:1-3)

La începutul capitolului 8 din Evanghelia după Luca găsim cea mai scurtă referire la unul dintre cele mai importante aspecte ale lucrării de eliberare. Capitolul începe cu prezentarea extinderii lucrării lui Isus, atunci când El începe să străbată cu cei doisprezece orașele și satele, predicând Vestea cea Bună.

Luca ne spune că împreună cu ucenicii Săi se afla și un grup de femei care slujeau cu averile lor (probabil, timp și bani) pentru a asigura cele necesare lui Isus și ucenicilor Lui. Există învățători de școala duminicală (și chiar predicatori!) care lasă impresia că Isus, departe de a fi un om, era un fel de ființă nepământească care nu avea niciodată nevoie să I se gătească sau să I se spele hainele! Luca este un atent observator al detaliilor, unciile dintre descrierile sale fiind adevărate "medalioane" din viața lui Isus.

El prezintă aceste femei ca fiind *"Măria, zisă Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni; Ioana, soția lui Cuza, administratorul lui Irod. Suzana și multe altele"*. Evident, era vorba de mai multe femei, un adevărat alai!

Totuși, exista ceva care le unea pe aceste femei atât de diferite (de la soții de ofițeri până la prostituate!) într-o echipă atât de dedicată lui Isus. Toate *"fuseseră vindecate de duhuri rele și de boli"* (Luca 8:2). În Scriptură nu avem niciunde o referire similară la vreun grup de bărbați care să fi fost uniți ca urmare a unor experiențe comune de vindecare și eliberare.

Textul acesta este semnificativ deoarece descrie eliberarea de duhuri rele ca fiind "vindecare". Toate versiunile Bibliei în limba engleză (de la King James la Vestea Bună) traduc acest pasaj în același fel. Dar mai există încă un pasaj care face o referire similară.

În Luca 7:21 ni se spune că *"Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele"*. Din nou, ni se arată că vindecarea poate include și ceea ce noi descriem ca fiind eliberare. O altă confirmare a acestui adevăr o găsim în versetul următor, unde vindecările la care se face referință în versetul 21 sunt prezentate de Isus ca o evidență a mesianismului Său, în mesajul care trebuia dus lui Ioan Botezătorul (aflat, atunci, în închisoare).

Isus spune: *"spuneți lui han ce ați văzut și ce ați auzit. orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud. morții sunt înviați și săracilor li se vestește Evanghelia. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire".*

Este semnificativ faptul că Isus descrie toate aceste vindecări, dar nu menționează nici măcar un singur duh rău! Și totuși, în versetul anterior Luca (un atent observator) ne spune că unele dintre vindecările descrise de Isus, au fost făcute prin eliberarea de duhuri rele!

Aceasta ne previne că este posibil ca și în alte pasaje din Evangheliile în care ni se spune doar că oamenii au fost vindecați, să fie, de fapt, vorba atât de slujirea pentru vindecare cât și pentru eliberare. Reciproc, trebuie ca și în zilele noastre să fim atenți la posibilitatea ca cei care vin pentru vindecare să fie bolnavi, de fapt, datorită unui duh rău ce trebuie scos afară, chiar dacă nu există aparențe care să indice că persoana este demonizată și nici manifestări ale demonului în timpul rugăciunii. Cei care slujesc pentru eliberare vor învăța, din experiență, să recunoască prezența demonică, chiar dacă nu sunt manifestări evidente.

Să ne întoarcem la grupul de femei care îl însoțeau pe Isus și la faptul că ele aveau o experiență comună - eliberarea (liantul care le ținea unite în slujba Domnului). Se crede, în general, că una dintre aceste femei. Măria Magdalena, a fost o prostituată. Ni se mai spune și că din ea au fost scoși șapte demoni.

În volumul următor, când vom discuta despre punctele de intrare demonică, vom întâlni un paragraf în care se va vorbi despre demonizarea prin păcat sexual. Păcatul sexual afectează întotdeauna duhul și deschide ușile pentru demonizare. De aceea, atunci când avem de-a face cu păcatul sexual (de orice natură) eliberarea este, de obicei, o importantă parte a procesului de vindecare.

Este, în special, cazul femeilor de care au abuzat bărbații, indiferent dacă participarea lor sexuală a fost voluntară (cum a fost probabil în cazul Măriei Magdalena, deși nu cunoaștem motivul pentru care ea a fost implicată în prostituție) sau involuntară (cum ar fi cazul femeilor care au fost abuzate sexual în copilărie sau la vârstă adultă).

Avem o largă experiență în slujirea persoanelor abuzate sexual și a celor de care s-a profitat în cadrul relațiilor sexuale, și am constatat că eliberarea este un factor-cheie în readucerea acestor persoane la normalitate. Abuzul sexual aduce cu el un întreg lanț de probleme, dar dacă el a adus demonizare, fără slujirea pentru eliberare nici un tratament nu va duce la o completă vindecare.

Incluzând această discuție aici, nu vreau să afirm că Ioana, Suzana și toate celelalte femei au fost implicate în păcat sexual dar este clar este că ele au avut nevoie de eliberare. Experiența noastră din ultimii patru ani ne-a arătat că una din două femei care au venit să ne ceară ajutor au fost, în trecut, abuzate sexual. Ca urmare, cele mai multe erau demonizate, și de aceea nu este nerezonabil să presupunem că, probabil, jumătate din femeile care se îngrijeau de nevoile lui Isus au avut astfel de probleme.

Vechiul Testament vorbește detaliat despre abuzul sexual (el nu este un fenomen doar al secolului XX), de exemplu în Judecători 19. El este una dintre metodele de succes prin care Satan își interferează demonii, la fel de eficient în zilele lui Isus ca și azi.

Un alt indiciu care mă face să cred că multe dintre acele femei au fost victime ale abuzului sexual este dorința lor (după ce au fost eliberate) de a-și dedica viețile slujirii Domnului

Isus era, probabil, unul dintre pușinii bărbați pe care ele L-au cunoscut vreodată și în care au văzut că puteau avea deplină încredere. Nu trebuiau să se teamă de vreun abuz din partea Lui.

Sexualitatea Lui era complet controlată de Duhul lui Dumnezeu, de aceea, în conversația Lui nu exista nici urmă de aluzie sau insinuare sexuală, în ochii Lui nu era nici urmă de dorință, mâinile Lui nu aveau nici o atingere incorectă. Femeile care au fost abuzate știu cu exactitate ce se ascunde în spatele privirilor, cuvintelor și atingerilor celor ce au probleme sexuale. Duhurile lor simt duhul rău care stă în spatele diferitelor contacte pe care bărbații încearcă să stabilească.

Slujind femeilor, de nenumărate ori am văzut cât sunt ele de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru ceea ce a tăcut pentru ele. Ele știu că undeva, în adâncul lor, era ceva care le controla viețile și că numai puterea Numelui lui Isus le-a eliberat. Recunoștința lor este fără margini și dorința lor de a se supune complet glasului Duhului Sfânt, ca răspuns la dragostea lui Isus, m-a mișcat deseori:

Acest comentariu subliniază nevoia de puritate sexuală în inimile bărbaților care slujesc femeilor. Este important ca bărbații să se implice în slujirea celor abuzați (dar nu singuri, ei trebuind să fie întotdeauna însoțiți de femei) deoarece o parte a vindecării este și recuperarea capacității de a primi ajutor de la sexul opus.

Bărbații trebuie să fie permanent în gardă ca vrășmașul să nu profite de consiliere și să atace prin poartă în timpul slujirii. Cele mai rănite femei pe care le-am cunoscut vreodată au fost cele care au avut curajul să-și împărtășească problemele sexuale unui bărbat, dar care au fost apoi abuzate de către cel care le-a consiliat. În aceste cazuri, consecințele sexuale și spirituale sunt devastatoare.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că Isus a slujit femeilor, ele câpătând încredere atât în El cât și în ucenici, și pentru că El încă dorește să-i elibereze pe cei care au fost deionizați prin propriul păcat sexual sau prin cel săvârșit de alții împotriva lor. Este un subiect foarte important, dar în această carte vom atinge numai câteva dintre aspectele sale. Ceea ce trebuie reținut aici este că toți cei care doresc să se implice în slujirea creștină a celor abuzați sexual trebuie, la rândul lor, să fie sluiți pentru eliberare. Aceasta este o parte esențială a lucrării!

Furtuna de pe lac

(Matei 8:23-27, Marcu 4:35-41, Luca 8:22-25)

Toți cei trei scriitori ai acestor Evanghelii menționează acest semnificativ episod. Marcu ne spune că el a avut loc în aceeași zi în care mulțimea adunată pe malul lacului era atât de mare încât Isus a trebuit să urce într-o corabie pe care a folosit-o ca platformă pentru a-i învăța pe oameni (Marcu 4:1). A fost o zi obositoare, în care El suportase presiunea miilor de oameni, iar acum avea nevoie de odihnă. El le-a spus ucenicilor: *"Să trecem în partea cealaltă"*. Împreună cu ucenicii, S-a urcat în corabie și au pornit dar, extenuat de slujirea de peste zi, a adormit cu capul pe o pernă, la pupa corăbiei.

Deseori dușmanul alege momentele în care aparent suntem lipsiți de apărare pentru a-și lansa cele mai primejdioase atacuri. Nici Isus nu a fost scutit de această tactică a luptei demonice. Efectele slujirii Lui începuseră să se facă simțite în acea regiune, învățăturile lui dărau întăriturile demonice și este improbabil ca demonii să nu fi cunoscut intenția Lui de a trece de cealaltă parte a lacului (pentru al elibera pe demonizatul din Gadara). Astfel că s-au pus în mișcare, făcând tot ce puteau pentru a împiedica corabia să ajungă pe cealaltă parte a lacului. Dacă ucenicii ar fi fost preveniți de ceea ce intenționa Isus să facă pe celălalt mal, probabil că n-ar fi îndrăznit să meargă acolo!

Deodată, la jumătatea drumului, o violentă furtună s-a iscat din senin. Ucenicii erau niște pescari experimentați. Ei cunoșteau vremea și nu s-ar fi aventurat pe lac dacă ar fi prevăzut o asemenea furtună. Aparent, acea furtună venea din senin, era complet neprevăzută. Când ea a început, ucenicii erau atât de nepregătiți încât apa a invadat aproape instantaneu corabia, care era în pericol de a se scufunda. Furtuna aceea neașteptată aproape că a devastat corabia, iar pescarii aceia experimentați erau înspăimântați. Dar Isus, un tâmplar lipsit de experiența navigației, adormise la pupa corăbiei ca și cum ei ar fi vîslit într-o bărcuță de agrement pe luciul liniștit al unui iaz! Ucenicii știau că El era obosit de slujirea de peste zi, dar situația era disperată. În frica și disperarea lor, L-au trezit și i-au spus aceste cuvinte de reproș: *"învățător uic, nu-Ți pasă că pierim?"* (Marcu 4:38)

Atunci, Isus a făcut unul dintre cele mai remarcabile lucruri din întreaga Lui slujire. S-a ridicat în picioare în mijlocul corăbiei care trosnea din toate încheieturile, și a certat vîntul. Trebuie să-i iertăm pe ucenici dacă L-au crezut nebun. Cine s-ar fi gândit să strige la vînt și la valuri? Era ca și cum ai fi stat pe malul Oceanului Atlantic și ai fi spus, ca și regele Canut, refluxului să nu mai vină!

Și probabil că frustrarea din reproșul tăcut de ucenici lui Isus, era gata să se transforme în mînie și furie. Ei se așteptau să-i ajute cumva, nu să vorbească cu vîntul! Să fi făcut orice, să fi tras de parâme, să fi scos apa din corabie, orice în afară de a striga la vînt!

Dar El a poruncit vîntului: *"Taci!"* și mării i-a spus: *"Fii liniștită!"*. Și imediat vîntul s-a oprit și s-a făcut o mare liniște. Acum era rîndul lui Isus să-și mustre ucenicii. Parcă văd fețele lor uluite, când parâmele li s-au muiat în mâini și gălețile le-au căzut pe puntea plină de apă.

Deși cuvintele erau de prisos, Isus i-a întrebat totuși: *"Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de n-aveți credință?"*

Privite din afară, lucrurile sunt ușor de evaluat, dar eu am toată simpatia pentru emoțiile prin care au trecut ucenicii. Erau niște bieți oameni și era normal să le fie frică. Ei nu aveau pătrunderea necesară pentru a vedea ce se întîmplă în locurile cerești. Faptul că Isus dormea fizic nu însemna că Duhul Său era adormit și insensibil la ceea ce se petrecea; dar ucenicii nu știau acest lucru.

Isus era liniștit pentru că, în pustiu, El câștigase deja lupta cu Satan și știa că orice ar încerca demonii să facă, nu-I puteau lua viața înainte ca El să și-o dea de bună voie. Timpul acela încă nu sosise, iar Isus știa acest lucru. În timp ce El dormea, îngerii vegheau.

Din perspectiva noastră este ușor să facem tot felul de raționamente, dar ucenicii nu-L mai văzuseră niciodată pe Isus exercitându-și autoritatea asupra forțelor naturii. Dacă în mijlocul lacului, pe o plută, ar fi întîlnit un om bolnav și demonizat, nu era nici o problemă pentru ei. Isus putea vindeca bolnavii, așa că puteau lua omul în corabie! Pentru a face față unei asemenea situații, credința lor nu trebuia să fie nici măcar cu un milimetru mai mare. Erau obișnuiți să-L vadă pe Isus poruncind demonilor să iasă din oameni!

Dar era cu totul altceva să-L vadă stînd în mijlocul lacului și poruncind vîntului și valurilor. La urma urmelor, ei nici nu se gîndiseră vreodată că demonii ar putea fi și altundeva decât în oameni. Era o nouă și importantă lecție. O extraordinară lecție pentru întărirea credinței, o experiență pe care nu o vor uita și pe care o vor spune entuziasmați celorlalți creștini: cum au învățat despre puterile văzduhului și cum au văzut biruința lui Isus asupra acestor puteri.

Fără îndoială că Pavel, în timpul călătoriilor sale misionare pe Marea Mediterană, își va fi adus și el aminte de această întâmplare. Și el învățase că orice s-ar întâmpla, dacă rămânea în deplină ascultare de voința lui Dumnezeu așa cum îi era ca revelată de Duhul Sfânt, vrășmașul nu-i putea lua viața înainte de vremea hotărâtă.

Deși, în mod normal, vântul și valurile nu sunt controlate de către demoni, este în afară de orice îndoială că de data aceasta ucenicii s-au trezit în mijlocul unei furtuni demonice provocată de dușman. Isus nu S-a adresat vântului și valurilor ca elemente în sine, ci duhului care se afla în spatele acestor elemente. Este același lucru ca și când tc-ai adresa bolii dintr-o persoană demonizată. Când te adresezi bolii, te adresezi de fapt duhului care se află în spatele ei.

Într-o zi însorită, ne rugam pentru eliberarea unei capele semi-abandonate, de puterile demonice aduse acolo prin ritualurile de vrăjitorie ale unei secte oculte. Toți am simțit că acele puteri au fost rupte când, dintr-o dată, s-a iscat din senin o furtună și ne-am trezit în mijlocul unui vânt năpraznic și a unei ploi torențiale. Am continuat să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru biruință și ne-am ridicat împotriva puterilor din spatele furtunii, care a murit la fel de subit cum începuse.

Puterile demonice făcuseră o ultimă încercare de a ne opri să facem lucrarea pe care Dumnezeu ne-o încredințase în ziua aceea. Probabil că și furtuna care se stărnise pe marea Galileei în acea zi era o ultima încercare pe care puterile demonice o făceau pentru a-L opri pe Isus să ajungă în Gherasa și să-Și facă lucrarea de acolo.

Demonizatul din Gadara

(Matei 8:28-34, Marcu 5:1-20, Luca 8:26-39)

Gherasa, Gadara și Gherghasa sunt toate variante ale aceluiași nume. Atunci când vorbim despre demonizatul din Gadara, din Gherasa, etc, vorbim despre aceeași persoană și același incident. Este vorba despre ziua în care Isus S-a confruntat cu nebunul furios din acea regiune, care nu avea nici un control asupra lui însuși și care avea o putere supranaturală căreia nimeni nu-i putea face față. Nu era genul de om în preajma căruia să poți duce o viață liniștită!

Singura diferență semnificativă între cele trei relatări din Evanghelii este că Matei vorbește despre doi oameni, în timp ce Marcu și Luca vorbesc despre unul singur. Poate că Matei își amintea că omul acela era atât de sălbatic încât avea putere cât doi oameni la un loc! Dar este mult mai probabil că cimitirele din acea regiune erau frecventate de către demonizați. Matei făcând legătura, într-o singură relatare, între două eliberări care au avut loc separat. În rest, cele trei relatări sunt aproape identice, cu excepția unor detalii. La comentarea acestui incident, voi folosi informații care provin din toate cele trei relatări.

Semnificația cimitirelor

Cei trei evangheliști ne spun că regiunea Gherasa, unde se găsea acel om violent, era o zonă plină cu cimitire, având o aură sinistă. De ce ar dori cineva să trăiască printre cei morți?

Am slujit unor oameni care, ei înșiși sau strămoșii lor, au fost implicați în vrăjitorie sau practici satanice, și la care una dintre simptome era o puternică predilecție pentru a vizita cimitirele, a dormi noaptea pe morminte sau chiar de a zace pe un mormânt în care tocmai a fost înmormântat un cadavru.

Ceea ce parcă se petrece în demonic este că demonii din cei care au murit încearcă să se transfere în cască noi, iar demonii care se afla deja într-o persoană vie încearcă să atragă noi puteri demonice pentru a-și întări pozițiile și a-și demoniza și mai puternic gazda.

Ce este sigur în această relatare este că omul acela era puternic demonizat și că demonii din el reușiseră să atragă o armată de duhuri rele, multe dintre ele provenind de la morții care fuseseră îngropați în acele morminte. Cu cât o persoană este mai demonizată, cu atât este mai mare atât controlul pe care puterile demonice îl exercită asupra ei cât și puterea supranaturală care poate fi disipată prin trupul victimei.

Puterea supranaturală

Omul acela avea o puternică influență asupra comunității locale. Matei ne spune că drumul local care trecea pe acolo devenise impracticabil, atât era de sălbatic acel om. Matei și Luca arată că, în încercarea de a i se opri violența și de a proteja comunitatea locală, oamenii au folosit lanțuri, dar nimeni nu-i putuse pune lanțuri destul de puternice pentru a-l opri. Orice lanț i-ar fi pus, îl rupea. Era prea puternic pentru a putea fi controlat de cineva.

Oamenii care manifestă această caracteristică demonică particulară nu sunt permanent în stare să-și exercite puterea supranaturală. Puterea este manifestată pentru a proteja demonii din persoana respectivă, pentru a da persoanei demonizate capacitatea de a câștiga putere și influență sau, așa cum noi am văzut, pentru a împiedica eliberarea persoanei (cum a fost în cazul băiatului epileptic eliberat de Isus, când demonul specific epilepsiei s-a manifestat).

Am consiliat un bărbat care ceruse consiliere datorită problemelor sale conjugale. Doi ani de atentă îngrijire pastorală nu-l ajutaseră cu nimic.

Când am început să ne rugăm pentru el, demonii s-au ridicat la suprafață și foarte curând a devenit evidentă cauza problemelor din căsnicia lui! Soția lui trebuia să lupte nu cu soțul ei, care dorea cu adevărat să fie un bun soț și tată, ci cu demonii din el, care aveau o enormă putere.

Omul lucra în construcții și mereu vroia să-și impresioneze colegii cu puterea lui supranaturală, cărând un incredibil număr de cărămizi. Habar n-avea că pentru a face așa ceva, folosea o putere demonică. Eliberarea l-a schimbat și a rezolvat problemele din căsnicia lui care, de trei ani, este plină de armonie. În asemenea situații, nu este neobișnuit ca unul sau chiar ambii parteneri ai relației conjugale să aibă nevoie de eliberare. Numai așa poate cuplul acela să înceapă o adevărată relație soț-soție, care să înlocuiască activitatea demonilor care se găsesc în cei doi!

Datorită motivelor de mai sus, artele marțiale figurează și ele pe lista punctelor de intrare demonică. Deși antrenamentul fizic și exercițiile musculare fac parte din anumite discipline sportive, există în ele o dimensiune demonică care schimbă natura lor sportivă într-o activitate cu încărcătură demonică.

Există sporturi în care se poate observa lupta dintre demonii din trupul unui luptător cu demonii din trupul celuilalt luptător. Publicitatea care se face acestor sporturi nu prezintă niciodată aceste aspecte, dar dacă ai participat măcar o dată la eliberarea unui om de demonii care au intrat în el prin practicarea lor, ai o cu totul altă perspectivă asupra acestor lucruri!

Tăind și țipând

În relatarea despre demonizatul din Gadara, Marcu adaugă un detaliu semnificativ. El ne spune că omul acela rătăcea printre morminte zi și noapte, țipând și tăindu-se cu pietre - probabil cremene ascuțită sau alte muchii ascuțite care-l făceau să sângereze.

În relatarea confruntării dintre Ilic și cei 450 de proroci ai lui Baal, ni se spune ca Ilic privea cum ei își cheamă dumnezeul pentru a aduce foc asupra jertfei lor. Dar, cum nimic nu se întâmpla, *"Ei au strigat cu glas tare și, după obiceiul lor, și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulitele, până ce a curs sânge pe ei. Când a trecut amiaza, au aiurat..."* (1 împărați 18:28-29). Vedem că aceasta taiere, până când curgea sânge, făcea parte din ritualul închinării la Baal.

Închinarea la Baal este o formă de închinare la demoni și o gravă practică ocultă. Exod 20:5 ne spune că una dintre consecințele idolatriei este transferul păcatelor părinților asupra copiilor. Asta poate însemna că demonii care intra într-o persoană prin păcatul ocultismului pot trece la urmași, afectându-i. Una dintre femeile care au venit la noi își făcea în mod regulat tăieturi, pentru a-și *"satisface dorința de sânge a demonilor"*.

Pare, deci, posibil ca și demonizatul din Gadara să fi fost descendentul unor închinători la Baal și nebunia lui să fi fost, parțial, rezultatul activității demonilor care veniseră asupra lui datorită păcatelor strămoșilor săi. Ca urmare, el era acum împins, contrar voinței lui, să îndeplinească ritualurile unei forme de închinare care-i era, probabil, străină.

Am slujit multor oameni care se tăiau cu sticlă, lame de ras sau alte obiecte ascuțite. Rareori era vorba de o tentativă de sinucidere prin tăierea venelor, de cele mai multe ori scopul fiind de a produce durere și de a face să curgă sânge. Pentru unii, acesta devenise un mod de a masca o intensă durere emoțională care nu putea fi altfel învinsă, durerea fizică cauzată de tăieturi fiind un focar de durere care distrăgea atenția de la adevărata sursă de durere interioară.

Alții însă, erau descendenți ai unor strămoși implicați în închinarea ocultă la demoni iar dorința lor controlată demonic de a vedea curgând sânge era direct asociată practicilor oculte.

Deși azi există puțini închinători la Baal, există în schimb mulți masoni liberi, și puțini oameni își dau seama că numele dumnezeului lor, Iahbulon, este un amalgam format din numele a trei dumnezei, cel din mijloc reprezentându-l pe Baal!

Nuditatea

Luca adaugă încă un detaliu semnificativ în relatarea sa : *"...și nu se îmbrăca în haină..."* (Luca 8:27). Deseori oamenii bolnavi mental își pierd simțul pudorii. În spitalele psihiatrice nu este ceva neobișnuit să vezi pacienți care rățesc dezbrăcați, dând atâta bătaie de cap personalului medical, mai ales la orele de vizita!

Este interesant de observat că multe dintre ritualurile de vrăjitorie și satanism sunt practicate în nud și multe includ, ca parte a ceremoniilor de inițiere, acte sexuale și perversiuni. Sub control demonic, nuditatea devine un mod de viață.

Nu este, de aceea, surprinzător să descoperi uneori că cei ai căror strămoși au fost implicați în practici oculte sunt afectați de duhuri care împing persoana să-și îndepărteze hainele, ca un preludiu al intensificării activității demonice. Pare, deci, posibil ca atât demonizatul din Gadara cât și mulți alți oameni care sunt "bolnavi mental", să fie victime ale demonizării generațională prin păcatul ocultismului.

Desigur, am trecut și prin situații în care persoana căreia îi slujeam s-a luptat efectiv împotriva puterilor demonice din ea, care făceau tot ce puteau pentru a-i îndepărta hainele. Echipa de slujire a trebuit să lupte și ea pentru a-l ajuta pe cel căruia i se slujea și care era atât de demonizat încât, temporar, își pierdea orice control.

Problematica nudității are însă implicații mult mai largi decât nuditatea din ritualurile oculte. În ultimii douăzeci de ani omenirea a devenit tot mai inconștientă, nuditatea pe plaje, în filme, la televiziune și în presă progresând cu o viteză uimitoare.

Pentru a înțelege de ce Satan și demonii lui încurajează nuditatea și de ce ei stau în spatele exploziei pornografice mondiale, trebuie să ne întoarcem la Geneza 2 și 3, pasaje despre care am vorbit și în capitolul 5, capitol care tratează căderea omului. Înainte de cădere, viața trupească pe care Dumnezeu o dăduse omului era complet sfântă, curată. Nu putea fi vorba de rușine sau stânjeneală, fie între bărbat și femeie, care erau goi, fie între ei și altcineva (Geneza 2:25). Biblia ne spune că cea de-a treia persoană era Domnul însuși.

Atunci când omenirea s-a deschis lui Satan, demonii au corupt firea umană și au denaturat ceea ce Dumnezeu plănuise pentru relațiile sexuale. Dumnezeu intenționase ca sexul să fie, înainte de orice, un act spiritual de totală comuniune între bărbați și femei, dedicați unii altora într-o relație intimă, mentală, emoțională, volitivă și, în cele din urmă, de raport sexual fizic. Cuvântul ebraic folosit în Geneza pentru "raport sexual" este identic cu cel folosit pentru a-L "cunoaște" pe Dumnezeu, confirmând intensă spiritualitate pe care Dumnezeu o intenționase pentru legătura sexuală.

Stânjeneala de a fi dezbrăcat nu vine din ceea ce crezi despre propriul trup, ci pentru că nu dorești ca ceilalți să-ți vadă zonele genitale. Stânjeneala pentru nuditatea zonelor genitale este o consecință a căderii și primii care au reacționat au fost Adam și Eva, imediat după ce au păcătuit! Nu pentru că erau sau ar fi trebuit să fie stânjeniți unul față de celălalt ca soț și soție, ci pentru că se așteptau să fie văzuți de cineva de care, naiv, încercau să-și ascundă goliciunea - ca și cum ar li putut ascunde ceva de Dumnezeu!

În duhurile lor știau că lucrurile nu mai puteau fi cum au fost și că, de acum încolo, nu trebuia ca alții să le vadă goliciunea. Cheia acestui comportament constă în înțelegerea faptului că sexul este în primul rând un act spiritual și în al doilea, dacă nu în al treilea rând, fizic. Spiritual, Satan și demonii lui au acces direct în trup, iar el a dorit întotdeauna să pervertească și să distrugă tot ceea ce a creat Dumnezeu.

Înainte de cădere nu era nici un pericol dacă cineva ne vedea nuditatea sexuală; după cădere însă, perversiunea pe care Satan a inoculat-o în firea umană a adus cu ea și potențialul de a pofti. Pofta este diametral opusă naturii lui Dumnezeu (care este dragoste), care ne-a creat după chipul Său. O primă și inevitabilă reacție la cădere a fost o imediată acțiune de protecție împotriva coruperii aduse de Satan.

Astfel, acoperirea goliciunii a fost un răspuns corect din partea lui Adam și a Evei, aprobat de Domnul însuși când El *"a făcut lui Aclam și soției lui haine de piele"* (Geneza 3:21). Ce se întâmplase? În înțelegerea lui spirituală, omul devenise asemenea lui Dumnezeu, *"cunoscând binele și răul"*.

Această cunoaștere era singurul aspect din natura Sa pe care Dumnezeu nu-l conferise creației Sale, omul. Eu cred că Dumnezeu a procedat așa deoarece a dorit să-l protejeze pe om de ceea ce se întâmplase în cer, atunci când Satan s-a răzvrătit și a fost izgonit de acolo. Oricum, Dumnezeu hotărâse să dea omului voință liberă. El nu a vrut să creeze o rasă de roboți incapabili să execute altceva decât ordinele Sale. niște spiriduși supranaturali care să bântuie pământul de la începutul vremurilor, împlinind programul Său prestabilit!

Dar Domnul a dorit să-și protejeze creația de pericolul care pândește din locurile cerești, fără a-i lua voința liberă - de aici sădirea pomului cunoașterii binelui și răului, în fața căruia omul a avut de ales, având posibilitatea de a-și folosi voința liberă pentru a

nu mânca din pom, alegând astfel protecția veșnică de tot ceea ce Satan urma să-i facă. *"Căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit"*, i-a spus Dumnezeu. El nu se referea la o moarte imediată, fizică, ci la moartea relației spirituale cu Dumnezeu Cel Viu, relație marcată, până atunci, de puritate, inocență și sfințenie.

Omul putea alege între dragoste și poftă. În om se afla natura lui Dumnezeu - dragostea. Dar acum, caracterul lui Satan a fost și el implantat în omenire, capacitatea de a pofti devenind parte a naturii căzute a omului.

Căsătoria este singurul cadru permis în care sexualitatea se poate exprima (dând și nu luând) ca o formă a dragostei. Care dintre noi ar putea spune, cu o conștiință curată, că poate privi la o atrăgătoare persoană de sex opus și să rămână liber de orice posibilitate de poftă? Acoperirea goliciunii a fost răspunsul pe care Dumnezeu l-a dat imediat căderii. Probabil că acest lucru L-a întristat foarte mult, dar necesitatea protejării omenirii de demonizarea care, altfel, s-ar fi produs prin poftă, a prevalat. De aici și comentariul lui Isus în Predica de pe Munte, privitor la adulter: *"...orișicinesc uită la o femeie, cas-opoftească, a și comis adulter cu ea în inima lui"* (Matei 5:28). Isus spune aici, cu alte cuvinte, că sexul este, înainte de toate, spiritual și că, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, adulterul spiritual este la fel de grav ca și adulterul fizic.

Desigur, efectele negative vor fi mai mari în cazul adulterului fizic, dar din punct de vedere al păcatului, adulterul spiritual (în inimă) este o ofensă la adresa lui Dumnezeu la fel de mare ca și actul sexual în sine, deoarece acest gen de adulter este un rezultat al poftei, care este o alăturare la răzvrătirea lui Satan. Aprecieri asemănătoare se pot face și cu privire la homosexualitate, când bărbații poftesc bărbați și femeile femei.

Pretenția că relația homosexuală ține de libertatea individului nu arc nici o justificare. Aceste relații nu vor fi niciodată acceptate de Dumnezeu.

Atunci când începem să înțelegem natura spirituală a păcatului, apreciem și mai mult miracolul răscumpărării și iertării pe care Dumnezeu o dă gratuit tuturor celor ce cred. Nici unul dintre noi nu ar putea sta înaintea lui Dumnezeu dacă nu ar fi răscumpărat și dacă nu ar avea păcatul acoperit de sîngere lui Isus. Cu adevărat, laudat să fie Dumnezeu!

Toată această discuție poate părea o lungă deviere de la studiul nostru asupra demonizării din Gadara, dar ea este vitală pentru înțelegerea unui aspect major al demonizării. Satan și demonii lui încurajează nuditatea și pornografia deoarece acestea încurajează pofta, care (ca orice păcat) este o formă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Încurajarea poftei arată, pe de o parte, adâncă semnificație spirituală pe care Dumnezeu a pus-o în relațiile sexuale, iar pe de altă parte conduce la degradarea bărbaților și femeilor, indiferent dacă aceștia poftesc sau sunt poftiți.

De aceea, nu este surprinzător faptul că atâtea ritualuri de vrăjitorie și satanism sunt practicate în nud sau că azi, când peste tot în lume se face simțită recrudescența activităților oculte, nuditatea este mai accentuată ca niciodată, deseori fiind prezentată în așa fel încât să nu o poți evita. Creștinii trebuie să se roage încontinuu pentru copii lor, pentru ca mințile acestora să fie apărate de furioasele atacuri sexuale care vin din partea hunii.

Din păcate, mulți bărbați căsătoriți (și chiar unele femei) sunt vulnerabili la pornografie datorită lipsei de dorință sau inabilității partenerului de a se exprima neînhibat. Dar aceasta este o altă problemă, pe care o vom discuta pe larg cu o altă ocazie.

Confruntarea propriu-zisă cu Isus

În momentul în care Isus a acostat la Gherasa, duhurile din omul demonizat erau conștiente de prezența Sa. Ele știau cine era Isus și că El era singura persoană care umblase vreodată pe pământ

avea puterea și autoritatea de a dărâma întăriturile pe care le dețineau în acel sălbatic om al mormintelor. De cum L-au văzut pe Isus, au recunoscut puterea Duhului Sfânt care lucra prin El și au reacționat violent la prezența Sa, la fel cum fac și în prezența creștinilor care recunosc demonicul și care sunt implicați în lucrarea de eliberare.

Noi arh văzut deseori cum demonii știu că persoana în care ei se află merge într-un loc în care vor găsi creștini umpluți cu Duhul Sfânt, care pot discerne prezența demonicului. Am auzit relatări uimitoare despre felul în care demonii au încercat să împiedice oamenii să ajungă la Ellet Grange. Am văzut cum, chiar în fața ușii de la intrare, ei și-au manifestat prezența strigând din oameni lucruri ca: "Nu intra acolo, e periculos!", "Pleacă de aici, acum!", de câteva ori trebuind să-i purtăm pe brațe înăuntru pe cei demonizați, demonii controlându-i fizic atât de puternic încât le era imposibil să intre fără a fi ajutați!

Celor mai mulți dintre membrii echipei, în timpul slujirii, le-au fost spuse sau strigate tot felul de lucruri. Nu este ceva neobișnuit să auzi cuvinte ca „Te urăsc!” adresate unei persoane asupra căreia se află o ungere specială a Duhului Sfânt. Reciproc, dacă persoana care slujește cuiva nu recunoaște nevoia de eliberare și nu are discernământul necesar recunoașterii demonicului, atunci demonii vor rămâne ascunși și neprovocați, știind că nu trebuie să se teamă că vor fi scoși afară. O asemenea consiliere nu reprezintă o amenințare pentru ei deoarece știu că orice s-ar întâmpla în timpul slujirii, se vor putea regropa și continua atacurile asupra persoanei, după terminarea "slujirii"!

Dacă se intră în slujire cu ideea că prezența demonilor nu este posibilă, sau că aceștia există numai atunci când se manifestă, atunci cele mai multe dintre întăriturile demonice din viețile oamenilor vor rămâne ascunse și slujirea va fi, inevitabil, superficială.

Slujind oamenilor în biserici, la serviciile de vindecare sau la cursurile noastre de pregătire, am văzut deseori cum oameni care sunt, în mod normal, foarte simpatici, au sărit dintr-o dată să mă strângă de gât, scuipându-mă, înjurându-mă, încercând să mă lovească peste față, sau având alte asemenea reacții violente! Și asta, numai pentru că am recunoscut demonicul care opera în viața persoanei și am început să-l înfrunt. De obicei, persoana este șocată văzând felul în care se comportă, ea știind că a cerut consiliere deoarece putea avea încredere în mine!

Demonii din demonizatul din Gherasa au intrat imediat în luptă cu Isus, făcând omul să strige: " *Ce ai cu mine, huse, Fiul Dumnezeului Celui Prea înalt ?* " întrebarea este similară celor puse de demoni cu alte ocazii și aproape identică celei din sinagoga din Capernaum, la începutul slujirii lui Isus. Demonii știau că era hotărâtă o vreme când Isus se va confrunta cu ei, dar nu doreau ca acel moment să vină!

Probabil că Isus a spus demonului *"Ieși afară din om!"*, deoarece atât Marcu cât și Luca menționează continuarea confruntării cu demonul care a rămas pe poziții, refuzând să plece. Răspunsul pe care l-a dat la porunca de a pleca, a fost un strigăt pentru clemență : *"Te rog să nu mă chinui!"*. Marcu adaugă, surprinzător, că demonul a spus chiar : *"Te jur pe Dumnezeu să nu mă chinuiești!"*

Faptul că demonul era încă acolo, după ce Isus îi poruncise să plece, trebuie să fie o încurajare pentru cei care au întâmpinat dificultăți în timp ce au slujit pentru eliberare! Vedem că Isus a schimbat metoda de abordare a situației, punând demonului o întrebare: *"Care-ți este numele?"*

Atunci când cunoști numele cuiva, te afli pe o poziție din care îți poți exercita autoritatea sau puterea asupra lui. Toți profesorii cunosc cât este de dificil să disciplinezi elevii ale căror nume le-ai uitat! În cazul de față, se pare că Isus s-a

adresat demonului conducător, deoarece acesta a răspuns :•"
Numele meu este legiune, pentru că suntem mulți. "

Din acest răspuns reiese că nu era vorba de un singur demon, ci de o întreagă armată demonică. O legiune romană era formată din 6000 de oameni, implicația fiind deci ca omul acela era controlat de circa 6000 de demoni. Nu mai este, de aceea, surprinzător că era atât de puternic și imposibil de stăpânit.

Am întâlnit uneori cazuri similare, demonii pe care i-am provocat să-și decline identitatea răspunzând cu numele Legiune, într-adevăr, în cazurile de demonizare gravă, am găsit câteva legiuni de demoni, fiecare cu propria-i armată de duhuri rele din subordine.

Oridecâte ori se discută despre acest caz particular de eliberare, oamenii întreabă: "Cum a fost cu puțință ca 6000 de duhuri să trăiască în trupul unei ființe omenești?" Problema este că noi încercăm să ne imaginăm demonii în spațiul tridimensional, având adesea în minte unele reprezentări speculative pe care oamenii le-au făcut demonilor. Este, poate, mai folositor să ne gândim la demoni nu ca la niște creaturi oribile (cum, fără îndoială, unii dintre ei și sunt), ci mai degrabă ca la niște paraziți ale căror dimensiuni sunt infinitezimale, dar ale căror acțiuni pot fi mortale.

Dacă suntem atacați de o varietate împotriva căreia trupurile noastre nu sunt protejate sau dacă nu luăm, în viața de zi cu zi, măsurile de igienă necesare, paraziții sunt o reală amenințare. La fel este și cu demonii. Dacă trăim în ascultare de Duhul Sfânt (practicând o bună igienă spirituală!), fiind pregătiți să facem față unor atacuri neașteptate din afara, atunci nu trebuie să ne temem că vom fi demonizați. Dar dacă igiena noastră spirituală este săracă și dacă în viețile noastre există o rană deschisă cauzată de păcat, cine poate ști câți demoni au avut acces prin acest punct de intrare?

La fel cum într-o rană fizică care supurează pot exista nenumărați germeni patogeni, și printr-o rană spirituală supurândă se poate produce o puternică demonizare. Activitățile nedumnezeiești de dinainte de convertire pot fi, de asemenea, o sursă de nesfârșite probleme, dacă consecințele demonice ale acestora nu au fost tratate prin eliberare atunci când persoana a venit la Cristos.

Dar oricât de mulți demoni ar fi fost în omul acela, ei toți știau că, în cele din urmă, trebuiau să plece din el deoarece se confruntau cu Isus însuși. Marcu ne spune că ei L-au rugat pe Isus să nu-i trimită în afara acelei regiuni. Semnificația acestei cereri este legată, probabil, de prezența duhului conducător al acelei zone, față de care demonii din acel om erau, în cele din urmă, răspunzători. Dacă erau trimiși în afara acelei regiuni, ei s-ar fi aflat sub controlul unui alt duh conducător, fapt ce ar fi putut conduce la o luptă inter-demonică sau chiar la pedepsirea lor.

Noi am auzit unii demoni scâncind de frică nu pentru că erau scoși afară din oameni, ci datorită pedepsei pe care o vor primi din partea demonilor superiori deoarece au dat informații vitale despre felul în care au intrat! În general, demonii se urăsc unii pe alții și rămân uniți doar pentru că se tem cu toții de stăpînul lor suprem, Satan. Fiecare demon luptă pentru propriul lui interes și pentru avansarea într-o poziție mai înaltă. Am auzit un demon scâncind înainte de a-l scoate, plângându-se cât de cruzi eram să-l scoatem afară tocmai atunci, când abia fusese avansat în rang!

Neliniștea exprimată de demonii din relatările Evangheliilor cu privire la scoaterea lor din regiunea în care se află, ne dă un important fir conducător către o problemă foarte comună: dorul de casă. Desigur, nu orice formă de dor de casă are o origine demonică, dar unii oameni sunt atât de nenatural neliniștiți de faptul că se afla departe de casă, încât este evident că ceva nefiresc

se întâmpla în viețile lor.

În general, se admite că aceasta este o problemă emoțională, dar noi am văzut în unele cazuri că motivul real erau demonii din acea persoană, care erau răspunzători față de duhul conducător local, demoni care devin foarte neliniștiți atunci când părăsesc teritoriul lor de control demonic. Atunci, demonul face ea persoana să se simtă neliniștită, până când se hotărăște să se întoarcă acasă. În realitate, demonul este cel care vrea să plece din teritoriul unui duh conducător străin și să se întoarcă pe un teren mai sigur! Desigur, există, la fel de bine, și motive emoționale pozitive pentru care oamenii doresc să se întoarcă într-un loc în care se simt în siguranță, dar în cazurile ce par fără soluție, iraționale, acolo adevăratul răspuns se află, probabil, în acțiunea demonică.

Luca ne spune, de asemenea, că demonii îl rugau pe Isus să nu-i trimită în Adânc. Se crede că Adâncul este locul de chin și pedeapsă al îngerilor căzuți și al demonilor care acum sunt închiși în adâncurile pământului, așteptând căderea finală a cortinei peste scena lumii.

Iuda vorbește și el despre unii îngeri căzuți : *"El păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric, pe acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința"* (Iuda 6), iar Petru ne spune că *"... Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuț, ci i-a aruncat în cel mai mare adânc de întunecime, păstrați pentru judecată, în lanțurile întunericului"* (2 Petru 2:4). În perioada actuală ei preferă, evident, să rățăcească pe pământ sub comanda lui Satan decât să fie trimiși în Adânc, și vedem cât erau de înspăimântați că Isus îi va trimite acolo.

Luca ne spune că Legiune L-a mai rugat încă ceva pe Isus, rugăminte pe care El a acceptat-o : *"Trimite-ne în porci, lasă-ne să intrăm în ei"*. Ceea ce s-a întâmplat este bine cunoscut. Isus a fost de acord cu acea destinație pentru demoni, cărora deja li

se poruncise să plece, iar ei au ieșit imediat din om și au intrat în turma de 2000 de porci. Efectul produs asupra porcilor a fost traumatic. Șocul celor trei demoni asupra fiecărui porc a fost atât de puternic încât turma s-a întors și, de pe o stâncă, s-a aruncat în mare. Nu ni se spune unde au plecat demonii după aceea.

După ani de reflexie și discuții cu mulți oameni, am găsit un singur răspuns satisfăcător la întrebarea: "De ce a riscat Isus să-și strice relațiile cu țăranii din regiune, distrugându-le turma de porci?" Datorită dragostei și compasiunii pentru omul acela demonizat! Atunci când un singur duh mut și surd a ieșit, împotriva voinței sale, din băiatul epileptic, el a avut asupra acestuia un efect devastator.

Efectul pe care l-ar fi avut plecarea celor 6000 de demoni, opunând rezistență, ar fi fost probabil atât de puternic încât omul n-ar fi putut supraviețui. Demonii au ales însă de bună voie să intre în porci, și dacă ei plecau fără agitație omul era scutit de teribila încercare la care l-ar fi supus, sfâșiindu-i trupul în momentul ieșirii. Am văzut cum uneori demonii, atunci când pleacă, cauzează oamenilor răni fizice (inclusiv sfâșierea pielii și sângerarea). Nu cred însă că aceasta relatare trebuie luată ca un precedent spiritual care să ne autorizeze să trimitem demonii în animale, ca regulă generală de folosit în eliberare!

Oricare a fost adevăratul motiv, Isus a fost de acord că ei să plece, așa că ei au plecat și omul a fost liber: *"Oamenii...au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, stând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și în toate mințile...fusesse vindecat"* (Luca 8:35-36). O extraordinară minune se întâmplase și omul, nu fără motiv, îi era atât de recunoscător lui Isus încât voia să-L urmeze. Dar El l-a trimis spunându-i: *"Întoarc-te acasă și istorisește ce lucruri mari ți-a făcut Dumnezeu!"* (Luca 8:39).

Opoziția față de lucrarea de eliberare

Din păcate, reacția localnicilor, chiar după ce au văzut omul vindecat, nu a fost una de bucurie, ci de frică. Omul era atât de cunoscut datorită puterilor care-l controlau, încât ei L-au acuzat probabil pe Isus că avea niște demoni mai puternici decât ai lui! Caz în care, nu doreau să-L știe pe aproape! Isus a plecat, punând în practică ceea ce avea să-i învețe mai târziu pe cei 72: că dacă ajungeau într-o cetate în care nu erau bine primiți, să-și scuture praful de pe picioare în locul acela și să plece mai departe (Luca 10: 8-12).

Din nefericire, mulți oameni din bisericile de azi nici nu vor să audă de slujirea pentru eliberare. Deoarece lucrarea de eliberare nu este ceva cu care s-au familiarizat în viețile și slujirea lor, ei resping atât lucrarea cât și pe cei care o practică. Uneori, chiar îi acuză pe cei care slujesc pentru eliberare că folosesc puteri nedumnezeiești.

Îmi amintesc că odată mă rugam pentru o persoană care avea o adâncă nevoie de vindecare de niște duhuri de neputință care-l afectau pe el și, ca urmare, pe toți cei din jurul lui. Superficial, el dorea să fie vindecat (de simptome), dar prezența Duhului Sfânt a întărit vrășmașul, care, cu o voce ce semăna cu a omului, dar care evident nu era a lui, a spus : " *Să nu te mai rogi niciodată pentru mine așa!*" Dușmanul fusese confruntat și se folosea de tradiția religioasă a acelui om pentru a opri orice rugăciune care ar fi pus în pericol întăriturile demonice care-l controlau sănătatea.

Graham Powell, care are o îndelungată experiență în lucrarea de eliberare, în cartea sa "Creștine, eliberază-te!", spune: "*Există și un alt preț care trebuie plătit de către mulți dintre cei care slujesc pentru eliberarea altora. Este prețul de a face față discreditărilor și acuzațiilor de tot felul. Deseori atacurile vin din partea unor credincioși orbi la subtilele atacuri ale*

vrășmașului, și care cred că fac o slujbă lui Dumnezeu dacă vorbesc împotriva unor astfel de lucruri. Când ne confruntăm cu demonii, noi expunem și oprim invaziile lui Satan în viețile oamenilor. Acesta este ultimul lucru pe care el l-ar putea dori. Nu este de mirare că-i furios. Fără îndoială, scoaterea demonilor este și va fi un subiect controversat. Satan va avea grijă de asta. "

Am ezitat dacă să menționez sau nu, în aceasta carte, prețul implicării în lucrarea de eliberare. N-aș vrea să văd pe nimeni îndepărtându-se de această lucrare, pe care Isus ne-a poruncit să o facem. Dar mă gândesc că Isus, deși înconjurat de oameni de încredere, totuși i-a avertizat că pentru a-L urma trebuie ca fiecare să-și ia propria cruce, iar crucea înseamnă un singur lucru: răstignire!

Pentru noi, este improbabil ca răstignirea să aibe un sens literal, o răstignire pe o cruce de lemn; este vorba de răstignirea firii, a eu-lui, a reputației, a carierei sau chiar a slujirii creștine, suportând durerea, insultele, trădarea și acuzațiile false.

Isus a spus acelor oameni: " *Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelie, să nu-l poată sfârși și toți cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el, zicând: "Omul acesta a început să zidească și n-a putut termina!"* (Luca 14:28-30). Trebuie să știm care este prețul pentru a-L urma pe Isus, sub toate aspectele lui, astfel încât atunci când apare opoziția să înțelegem, cel puțin, de unde vine ea. Știm, din experiența noastră, că cei care au de aparat o puternică reputație religioasă sau o dejă a "plină de succes" slujire care nu include eliberarea, sunt cei mai ușor de manipulat de către vrășmaș pentru a sc opune lucrării de eliberare.

Ei trebuie însă să-și aducă aminte că, referindu-se la lucrarea de eliberare, Isus a spus oamenilor religioși: " *Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu strânge cu Mine risipește* " (Matei 12:30). Deseori am auzit acest verset citat în afara contextului, pentru a sprijini o anumită linie de conduită religioasă, dar rareori în adevăratul context, cel al alăturării la războiul spiritual împotriva puterilor întunericului și încurajării oamenilor în a-L ajuta pe Isus la strângerea recoltei, îndeplinind însărcinarea Sa de a elibera de demoni!

Vorbind demonilor

Un alt aspect major al slujirii pentru demonizatul din Gherasa este felul în care Isus a vorbit demonilor. Este singura slujire pentru eliberare, înregistrată în Evanghelii, în care Isus s-a angajat într-o conversație cu demonii dintr-o persoană. Fără îndoială, și în alte cazuri de slujire demonii au strigat din oameni dar se pare că a fost suficient ca Isus să le spună "Ieși afară!", pentru ca persoana să fie eliberată. De data aceasta, nu a fost de ajuns!

Demonizatul din Gherasa era cel mai demonizat dintre oamenii despre care Evangheliile ne spun că au fost eliberați de Isus. Această eliberare este înregistrată în Evanghelii pentru anumite motive, iar unul dintre ele este de a ne arăta că, uneori, lucrurile nu au fost simple chiar și pentru Isus. Pasajul referitor la băiatul epileptic, despre care am discutat deja, este revelator în acest sens deoarece Isus introduce aici conceptul de grad de dificultate în lucrarea de eliberare, atunci când le spune ucenicilor Săi: "Acest fel de demoni nu poate ieși decât prin rugăciune și post" (Marcu 9:14-29), implicația fiind că, uneori, este nevoie de mai mult decât simpla rugăciune.

Se pare că semnificația discuției pe care Isus a avut-o aici cu demonii rezidă în necesitatea ca aceștia să înțeleagă autoritatea pe care El o avea asupra lor.

Fiind provocați să-și spună numele, ei au recunoscut prin aceasta că Isus era o Persoană ale cărei porunci trebuiau să le asculte.

Conversația pe care Isus a avut-o cu demonii a fost numai pentru ca omul să poată fi eliberat, și acesta este singurul motiv corect pentru care se poate vorbi cu ei. Tot ce trece de aceasta înseamnă a folosi demonii pentru a obține informații care nu sunt legate de lucrarea de eliberare a oamenilor de puterile întunericului, fiind o apropiere de mediumistică, practică interzisă în mod expres de Scriptura (Deuteronom 18:10-15).

Deseori a trebuit, în cazul oamenilor grav demonizați, să purtăm scurte conversații cu demonii pentru a le afla numele, ca o etapă necesară în subminarea autorității pe care ei o aveau în viața persoanei. O altă întrebare care am văzut că este foarte eficientă, este "Cum ai intrat ?" Când demonul își dă seama că trebuie să răspundă la aceasta întrebare, dezvăluind modul în care a câștigat o poziție în viața persoanei, are loc ruperea unei importante legături care era pusă peste acea persoană.

La fel ca Legiune din demonizatul din Gherasa, deseori demonii ies făcând declarații sau comentarii, uneori pentru a trage de timp, în speranța că vom renunța și-i vom lăsa la locul lor.

De multe ori demonii i-au privit pe cei care slujeau și le-au spus banalități de genul: "Nu ești obosit? De ce nu te oprești ca să te odihnești? " Toate aceste comentarii trebuie reprimare și slujirea grăbită, deoarece atunci când demonii încep să spună asemenea lucruri este clar că au pierdut cele mai multe dintre pozițiile pe care le dețineau.

Cei care critică acest aspect al slujirii pentru eliberare, spunând: "Niciodată nu trebuie vorbit cu demonii, ei mint întotdeauna!", nu sunt în acord cu ceea ce spune Scriptura. În întreg Noul Testament nu găsim nici o relatare despre un demon care să li mințit. Atât în Evanghelii cât și în Faptele Apostolilor se arată că ei au spus întotdeauna adevărul. Isus nu a muștră

niciodată un demon pentru că a mințit! Asta nu înseamnă că demonii nu sunt creaturi fundamental mincinoase. Sarcina lor este de a șopti minciunile lui Satan în inimile noastre și de a ne duce spre păcat, care este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu.

Dar atunci când demonii s-au confruntat față în față cu Isus, ei au știut că El cunoștea adevărul și minciuna. Situația este similară atunci când demonii sunt provocați în Numele lui Isus de către credincioșii care își exercită legitima autoritate în slujba de eliberare. Demonii vor încerca să mintă, dar minciunile lor pot fi recunoscute de către cei care slujesc. Echipa noastră de slujire i-a reprimat de nenumărate ori și i-a făcut să spună *"adevărul pe care Isus Cristos din Nazaret, care a venit în trup, îl confirmă ca adevăr"*.

Aceasta este o "formulă" foarte eficientă în confruntarea cu dușmanul. Nici un demon nu a putut veni vreodată în trup, o astfel de frază identificând complet și unic pe Cel în al cărui Nume noi avem o asemenea autoritate, deosebindu-L de toți demonii (mulți, de altfel) care au adoptat numele lui Isus pentru a-i înșela pe oameni să creadă că se închină Fiului lui Dumnezeu.

Mulți oameni își spun creștini, dar nu sunt cu adevărat născuți din nou, nu-L cunosc pe Isus și s-au pus sub blestemul vreunei religii care este lipsită de o relație personală cu Domnul Isus, închinându-se de fapt unui demon! Nu-i de mirare că în 1 Timotei 4:1 suntem avertizați că *"... unii se vor îndepărta de credință, dându-și mintea unor duhuri înșelătoare și unor învățături ale demonilor"*.

Cei grav demonizați

Relatarea trecerii lacului și slujirii pentru vindecarea demonizatului din Gherasa aduce speranță atât celor grav demonizați cât și celor ce au responsabilitatea îngrijirii lor.

Slujirea unor astfel de oameni nu este ușoară deoarece adesea țesătura demonică este strâns înfășurată în jurul duhului, sufletului și trupului lor.

Ceea ce am observat noi însă este că atunci când adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt aplicate sistematic în viețile zdrobite ale acestor oameni, se poate găsi un drum de ieșire din acea junglă demonică. Deseori va fi nevoie (înainte ca orice slujire să fie posibilă) de multă dragoste și răbdare pentru a câștiga încrederea persoanei. Dar efortul merită făcut.

Este ca și cum ai avea un imens ghem de capete de sfoară înodate între ele într-o încălceală din care nu se poate ieși. Dar dacă vei căuta capetele și vei găsi unde sunt ele legate, bucată cu bucată, atunci vei vedea cum ghemul se descurcă. Va fi luptă, demonii vor opune o puternică rezistență pentru a nu ti dislocați, dar, perseverând, vei învinge!

Am întâlnit mulți oameni care, de ani de zile, sufereau fără a bănuși că problemele lor ar putea avea o rădăcină demonică. Atunci când li se explică posibilitatea demonizării, primesc o rază de speranță pe care n-au avut-o niciodată înainte. În adâncul duhurilor noastre, știm când ni se spune adevărul despre viața noastră și aceasta este valabil și pentru cei cărora li se spune pentru prima oară că, după toate aparențele, Satan a găsit un mijloc de a-i controla din interior, prin duhurile rele.

Pentru mulți dintre ei, este cea mai bună veste pe care au auzit-o vreodată deoarece află acum că s-au luptat cu puteri pe care nu le puteau controla și că nu sunt nebuni, așa cum credea lumea. Departate de a-i face să se simtă vinovați, cunoașterea adevărului îi duce la o îndreptățită mânie în duhurile lor pentru ceea ce le-a făcut Satan, începând să lupte împreună cu tine împotriva puterilor întunericului. Înfruntarea unui asemenea adevăr înseamnă începutul libertății.

Dar atenție, slujba de eliberare nu trebuie niciodată considerată un înlocuitor al umblării curate cu Domnul, ascultării de El și răstignirii firii.

Demonii nu trebuie folosiți niciodată ca o scuză pentru o comportare păcătoasă, cum nu trebuie folosită ca scuză nici comportarea păcătoasă care rezultă în urma demonizării, presupunând că oricând după aceea poți fi eliberat! Asta înseamnă să-L ispitești pe Dumnezeu - păcatul la care Satan a încercat să-L împingă pe Isus în pustie.

Eu cred că slujirea a lui Isus pentru eliberarea demonizatului din Gherasa are o deosebită semnificație pentru biserică. El le-a arătat ucenicilor că trebuie să-i caute pe cei pierduți, fără speranță, respinși de societate, chiar dacă pentru a salva un astfel de om care aparent este fără nici o șansă, trebuie să te abați mult din drumul tău.

Consecințele vindecării fie și a unei singure astfel de persoane, care apoi să mărturisească puterea de mîntuire, vindecare și eliberare a lui Dumnezeu, sunt atât de mari încât Satan va face orice-i stă în putință pentru a obstrucționa o astfel de slujire, fie chiar prin a stîrni cea mai puternică furtună pe care ucenicii au văzut-o vreodată pe marea Galileei!

Deci, fiți pregătiți împotriva contra atacurilor vrășmașului, atât din exterior cât și din interior. Din proprie experiență știu că Satan îmi cunoaște bine slăbiciunile, și nu este neobișnuit să fiu puternic atacat în aceste puncte fie chiar înainte fie imediat după slujirile care sunt de o importanță strategică pentru împărăția lui Dumnezeu.

Nu în zadar Petru ne avertizează că dușmanul este ca "*... un leu care răcnește și caută pe cine să înghită*" (1 Petru 5:8). El experimentase răutatea atacurilor lui Satan în noaptea dinaintea morții lui Isus. Nu te descuraja, Isus nu l-a respins. El l-a confirmat pe Simon Petru ca pe un om uns de Dumnezeu pentru a lucra în împărăția Sa!

Fiica femeii siro-feniciene

(Matei 15:21-28, Marca 7:24-30)

Această slujire pentru eliberare are patru trăsături specifice, ce nu apar în nici una dintre vindecările prin eliberare făcute de Isus.

Mai întâi, avem aici de-a face cu ceea ce am numi azi o *proxi-elibera* (eliberare prin înlocuitor), mama fetei venind la Isus și cerându-I ajutor pentru fiica ei demonizată, care se afla acasă.

Apoi, este vorba de o slujire făcută cuiva care se afla, pe vremea aceea, în afara hotarelor slujirii de eliberare a lui Isus. Lucrarea Lui trebuia să înceapă la Casa lui Israel, iar femeia aceasta și fiica ei nu erau evreice, de aceea inițial El i-a spus că nu poate face nimic pentru ea.

În al treilea rând, Isus folosește această slujire particulară pentru a ilustra că eliberarea este o "slujire-pâine" (pâinea fiind o hrană de bază) pentru poporul lui Dumnezeu. Și, în fine, El ne arată prin această întâmplare că perseverența în a cere, ca rod al credinței, va fi răsplătită.

Eliberarea prin intermediere

Deseori am fost întrebați dacă ne putem ruga pentru eliberarea cuiva care nu este de față în timpul rugăciunii. Pentru a-i încuraja pe cei care pun această întrebare, le amintesc că Isus a tăcut acest lucru. Dar nu fac o regulă generală din aceasta. Nu este o metodă normală de slujire, aplicabilă în toate situațiile. Această eliberare este un caz izolat ce nu poate fi generalizat, el pîrînd mai degrabă a restrînge aria de-aplicabilitate a acestui gen de eliberare.

Fiica femeii care cerea slujirea era probabil încă un copil care se afla sub acoperirea spirituală legitimă a părinților ei. În experiența noastră practică am văzut că atunci când cineva se află sub acoperirea persoanei care cere rugăciune, slujirea este

legitimă și poate fi eficientă. Dar arunci când copii ajung la maturitate devenind adulți cu drepturi depline, ei ies de sub acoperirea spirituală a părinților lor, trebuind să decidă ei înșiși dacă vin sau nu la Isus pentru vindecare și eliberare. Copilul acestei femei se afla sub acoperirea sa spirituală. Evanghelia menționează că la sfârșitul conversației Isus a acceptat să se roage pentru fiica ei, care a fost vindecată chiar în clipa aceea. Noi am văzut asemenea cazuri de schimbare instantanee a stării unui copil, atunci când ne-am rugat, prin părinți, pentru eliberarea acestuia.

Am mai văzut ca această slujire este deosebit de eficientă atunci când ne confruntăm cu eliberarea generațională, demonii venind pe linie familială și trecând de la părinți la copii. Acțiunea demonică se manifestă în acest caz prin controlul demonic care încă operează în părinți, astfel încât uneori a trebuit să slujim pentru eliberare, simultan, atât părinților cât și copiilor!

În timp ce se producea eliberarea părinților, am poruncit demonului să ia cu el și demonii pe care-i plasase în copil. Efectul este considerabil. Deși în timpul unor astfel de slujiri nu am avut niciodată vreo problemă datorată prezenței copilului, am avut totuși grijă ca cineva să fie cu el sau în apropierea lui, slujirea având loc într-o altă cameră.

Uneori ni s-a cerut să ne rugăm în felul acesta pentru cineva care nu era sub acoperirea persoanei care cerea rugăciune. Deși sunt întotdeauna gata să mă rog pentru vindecare, numai rareori am slujit în acest fel pentru proximi- eliberarea cuiva care nu era copilul (sau soția, care este sub acoperirea soțului ei) persoanei care cerea ajutor.

Am făcut acest lucru cu inima împăcată numai atunci când acea persoană primise de la Domnul o însărcinare specială pentru cel demonizat, fiind gata să stea ca înlocuitor, cunoscând prețul luptei cu vrășmașul. Se pare că acest fel de slujire este eficientă numai atunci când între cei în cauză există o puternică legătură sufletească.

Slujind pentru eliberare în afara Israelului

Prima chemare a lui Isus a fost cea de Mesia al evreilor, poporul peste care mâna lui Dumnezeu a fost încă de la începutul vremurilor. Cea de-a doua chemare (hotărâtoare) a fost de a muri nu doar pentru păcatele poporului evreu ci ale întregii lumi, astfel încât neamurile să poată fi altoite în viță, moștenind toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis poporului ales de El. Numai după moartea și învierea Sa au putut avea loc dramaticele evenimente de la Rusalii.

Astfel că, atunci când acea femeie canaanita din afara frontierelor Israelului și-a strigat, în fața mulțimilor, revendicările, ea nu a fost, inițial, luată în seamă de către Isus. Dar ea a insistat, devenind, în felul în care-și susținea doleanțele, aproape zgomotoasă. Nemaissuportând comportarea ei, ucenicii I-au cerut lui Isus s-o îndepărteze. Deși El i-a explicat din ce motive nu-i putea sluji, femeia a continuat să-i ceară ajutor pentru fiica ei care era acasă într-o stare groaznică, bolnavă din cauză că avea un demon.

Trebuie să facem o atentă comparație între această întâmplare și cea din Matei 8:5-13 și Luca 7:1-10, unde ofițerul roman a insistat în a-l cere lui Isus vindecarea robului său. Nu era o situație diferită, dar atunci Isus nu a afirmat că era chemat numai *"la oile pierdute ale casei lui Israel"* ci a acceptat imediat cererea ofițerului, făcută prin câțiva dintre bătrânii evreilor, de a merge acasă la el pentru a-i vindeca robul.

Atât la sfârșitul acestei relatări cât și al celei despre femeia siro-feniciană, Isus le-a spus acelor oameni niște cuvinte asemănătoare, lăudându-le credința. Evident, El a fost impresionat să vadă că aceștia, deși nu aveau o descendență ebraică sau vreo tradiție religioasă, aveau totuși o asemenea credință încât să-l ceară vindecare, crezând că El avea puterea de a o da. Dar recțiile inițiale ale lui Isus, în cele două situații, au fost complet diferite: femeii i-a spus "Nu", iar bărbatului "Da"!

Eu nu cred că cele două răspunsuri date de Isus au fost motivate de vreo discriminare sexuală. Mai mult decât oricine din zilele Lui, Isus dorea să dea femeii locul pe care-l merita în societate și în familie. Atunci, de ce aceste răspunsuri atât de diferite? Să ti fost oare vorba de o diferență între tipurile de slujire cerute? Era oare Isus gata să vindece bolnavii din toate neamurile, dar nu vroia să se confrunte cu puterile demonice din neevrei (necredincioși) dacă aceștia nu doreau să se supună autorității Dumnezeului lui Israel?

Aceasta ar fi în deplină concordanță cu ceea ce Isus a spus cu o altă ocazie despre pericolul de a scoate un demon dintr-o persoană lăsând casa curată și împodobită, dar vulnerabilă la o eventuală rcinvazie. Acest pericol dispare dacă Duhul Sfânt umple locul, dar numai după înviere și Rusalii a devenit general posibil ca neamurile să fie umplute cu Duhul Sfânt.

Atunci, de ce a slujit Isus pentru eliberarea fiicei acelei femei? Eu cred că putem găsi cheia la această întrebare în răspunsul pe care ea îl dă la afirmația inițială prin care Isus îi spunea de ce nu-i poate sluji. El îi spune: *"Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței"*, iar replica ei este: *"Da, Doamne, dar și câțelei mănâncă din fărâmițările care cad de la masa stăpânilor lor"*.

Evident, cuvântul "câței" făcea referire la neevrei, așa cum era și acea femeie. Dar este clar că ea nu era orice fel de câine! Deși nu făcea parte dintre evrei, afirmația ei implica faptul că Dumnezeul evreilor era și stăpânul ei! Această afirmație l-a determinat pe Isus să o laude spunând: *"O, femeie, mare este credința ta!"*

Deși nu era născută evreică, ea era totuși, prin credința ei, un evreu! Astfel, fiica ei putea veni legitim sub protecția Dumnezeului evreilor, nefiind expusă nici unui pericol în urma eliberării. Femeia aceea era un echivalent Nou Testamental al lui Urie hetitul,

bărbatul care a jurat deplină credința Dumnezeului lui Israel (2 Samuel 11:11), sau al lui Rut, moabita care a arătat un atât de profund devotament Dumnezeului lui Israel încât în cele din urmă s-a măritat cu un evreu, devenind părtașă la linia ancestrală a lui Isus (Rut 4:13-22).

Isus a văzut că inima acelei femei era curată înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă în certificatul ei de naștere, cum ar fi spus cineva care s-ar fi legat de litera legii, scria altceva. Isus însă nu era fariseu, pentru El spiritul legii era mai important decât litera ei! Așa că, i-a vindecat fetița, iar Marcu ne spune că *"..ducându-se spre casă, ea a găsit pe fiica ei culcată în pat; și demonul ieșise din ea"* (Marcu 7:30).

Pâine pentru evrei

Pâinea este o hrană obișnuită. Ea nu este un aliment care se consumă la ocazii speciale, cum este somonul afumat! Isus a descris slujirea de care fiica acelei femei avea nevoie ca fiind *"pâinea copiilor"*. Eu cred că prin asta El a vrut să spună că slujba de eliberare este un ingredient esențial al hranei spirituale a copiilor lui Dumnezeu! Și Isus a mai adăugat că nu este *"drept"* să dai această slujire specială *"câțelor"*, adică neevreilor, pentru motivele care le-am arătat mai sus.

Ceea ce trebuie observat este că peste tot în slujirea lui Isus, de când a fost botezat în Iordan, vedem că El s-a confruntat cu puterile întunericului. Lucrarea de eliberare a făcut parte din prorocia lui Isaia despre Isus, și El nu a încetat să elibereze, zilnic, oamenii de lucrările vrășmașului. Isus a făcut din eliberare o parte a hranei obișnuite pe care a dat-o mulțimilor ce veneau să-L asculte.

Viața și lucrarea lui Isus trebuie să fie, înainte de orice, exemple pe care Biserica să le urmeze în căutarea ei de a asculta Marea Trinitate. Orice alt exemplu prejudiciază Biserica. Trebuie să

concluzionam, deci, că dacă vreun sector al Bisericii nu-L urmează pe Isus în a scoate demonii, atunci acel sector va avea de suferit. Situația reală, în lume, este că doar puține biserici îndeplinesc în mod serios această parte a Trimiterii. De aceea, nu este surprinzător că atât de multe biserici sunt muribunde sau încătușate de puternice tradiții sociale sau religioase. Atâta vreme cât Biserica nu se va întoarce la chemarea ei originară și nu va începe să dea poporului ci pâinea pe care a dat-o Isus, vom avea un trup (al lui Cristos) care suferă de o severă malnutriție și care va fi călcat în picioare de demoni!

Ca și creștinii, noi trebuie să luptăm pentru a avea biserica pe care ne-o dorim. Dacă alegem să dăm oamenilor pâinea pe care a oferit-o Isus, vom avea un trup care se va supune, indiferent de preț, cuvântului și lucrărilor lui Isus. Dacă optăm pentru o altă hrană, suntem în pericol de a intra într-un con de umbră spirituală dând multă căldură, dar nu lumină și mergând spre nicăieri! Pâinea este pentru copii - poporul lui Dumnezeu!

Binecuvântările stăruinței

Deseori Isus ne-a poruncit să stăruim în rugăciune atunci când îi cerem ceva lui Dumnezeu (Luca 11:5-8). Ni se mai poruncește însă și să stăm în credință și încredere, crezând că Dumnezeu va împlini nevoile noastre prin bogățiile Lui cerești (Filipierii 4:19). În adevărata umblare creștină trebuie să existe un echilibru divin între stăruința în a cere și credința.

Cele două poziții nu se exclud reciproc. Este interesant de observat că lui Avraam, care este în general considerat ca fund tatăl credincioșilor, a trebuit să i se amintească de cel puțin nouă ori promisiunea făcută de Dumnezeu, că va avea un fiu din Sara și că va fi tatăl multor neamuri. Se pare că până și el avea dificultăți în a crede!

Femeia canaaneancă a stăruit, și Isus a lăudat-o. Ceea ce trebuie reținut atunci când îi cerem ceva lui Dumnezeu este că,

dacă știm că ceea ce cerem ne aparține de drept, prin credință, atunci trebuie să avem și credința necesară pentru a stăruim. Însă dacă ceea ce-I cerem Lui Dumnezeu nu este, în mod evident, o parte din voia Lui pentru noi, atunci a continua să-I cerem acel lucru devine presupțiune și păcat.

Întrebarea cheie este: "L-ai auzit tu pe Dumnezeu?" Dacă da, continuă să ceri și El va fi bucuros să-ți răsplătească credința, chiar dacă cererea ta este, omenește vorbind, atât de deplasată încât numai Dumnezeu poate fi Cel care ți-a pus așa ceva în gând! Știu asta din proprie experiență, văzând cum Dumnezeu a adus la ființă Ellet Orange din nimic, împotriva opoziției multor sceptici. Dumnezeu mi-a vorbit de la început, așa că am putut rămâne în credința și cerc stăruitor lui Dumnezeu să-Și împlinească promisiunea. Creștinii care nu mi-au împărtășit viziunea nu m-au putut abate din dram deoarece eu știam ce-mi spusese Dumnezeu, iar ei nu. Dar am fost greu încercat!

Mulți dintre oamenii pe care i-am consiliat se confruntau de multă vreme cu probleme demonice. Eliberarea este "pâine pentru copii", așa că ei au dreptul de a cere stăruitor lui Dumnezeu să-i elibereze. De multe ori eliberarea se produce numai atunci când persoana și-a mărturisit unciile păcate, a iertat pe cineva, a primit o adâncă vindecare emoțională sau a fost înlăturat orice altceva a arătat Duhul Sfânt că ar putea fi un blocaj în calea, eliberării.

Uneori am văzut, retrospectiv, că dacă Dumnezeu ar fi eliberat pe unii oameni de toate legăturile demonice dintr-o dată, aceștia n-ar fi primit o vindecare definitivă. Asta, deoarece în viețile acelor oameni ar fi rămas multe slăbiciuni nevindecate, care ar fi putut duce la continuarea (și, posibil, agravarea) demonizării.

În harul Său, Dumnezeu ne aduce eliberarea numai atunci când suntem pregătiți să o primim și să păstrăm poziția cucerită. Spre exemplu, dacă cineva cere eliberarea de un duh de poftă

dar nu a ajuns încă să înțeleagă că trebuie să evite situațiile care pot hrăni pofta (cum ar fi citirea revistelor pornografice sau urmărirea filmelor erotice), atunci Dumnezeu nu va putea elibera acea persoană.

Pe bună dreptate, Iacov a scris : *"împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi"* (Iacov 4:7). Dacă prin comportarea noastră noi spunem demonilor că vrem să ne racordăm la conducta care le dă acces și le hrănește dorințele, atunci ei vor ști că li s-a dat drept de acces!

Cei demonizați trebuie să caute nu doar eliberarea, ci și ca Duhul Sfânt să le descopere tot ceea ce împiedică eliberarea . De exemplu, deseori am văzut că oamenii demonizați au nevoie, înainte de eliberarea propriu-zisă, de vindecarea emoțiilor. Atunci când s-a procedat astfel, slujirea a fost relativ ușoară și foarte eficientă.

Femeia cu duhul de neputință

(Luca 13:10-17)

Deși ultima dintre descrierile slujirilor de eliberare prezentate în Evanghelia, ea este una dintre cele mai importante. Numai Luca, medicul care a descris cu atâta atenție cazurile importante, a înregistrat aceasta slujire în Evanghelia sa. Fără îndoială, cazul femeii cu coloana vertebrală complet deformată, care a fost vindecată prin eliberare, a captat imaginația minții sale de medic.

Aceasta a fost una dintre multele vindecări pe care Isus le-a făcut în sabat, după ce dădea învățături. Conducătorii sinagogii au privit vindecarea femeii ca fiind o "lucrare", fiind mânioși pe Isus pentru că sfidase ceea ce ei credeau că este legea lui Dumnezeu dar care nu era, de fapt, decât legalismul unor minți religioase. Eu nu cred că femeia aceea s-a plâns pentru că a fost vindecată în sabat!

Punctul de intrare

Sunt mai multe aspecte semnificative în această vindecare, dar cel mai important este că dintre toate eliberările făcute de Isus (cele menționate în Evanghelii) aceasta este singura care arată clar că există un punct de intrare prin care duhurile rele pot avea acces. Relatarea lui Luca începe cu descrierea femeii care de 18 ani avea un duh iau și, ca urmare, avea spatele atât de încovoiat încât nu se putea îndrepta de loc - un grav caz de deformare a coloanei vertebrale.

Luca avea această importantă informație din dicuția pe care Isus a avut-o cu conducătorul sinagogii privitor la vindecarea făcută în zi de sabat. Isus i-a spus: *"Fățarnicilor, oare în .sabat nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle și-l duce să-l adape? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satan o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie. dezlegată de legătura aceasta în ziua sabbatului? "* (Luca 13:15-16).

Nu ni se spune ce anume s-a întâmplat în urmă cu optsprezece ani pentru a da demonului drept de intrare în femeie, dar printre cauzele posibile pot fi moartea unei rude apropiate de la care duhul de neputință s-a transferat, abuzul sexual sau păcatul sexual. Toate acestea sunt rădăcini foarte probabile prin care demonul a intrat dar orice ar fi fost, Isus a fost foarte clar în menționarea datei când demonizarea s-a produs. Intrarea demonului era strâns legată de un anumit eveniment petrecut într-un anumit moment din viața femeii.

Noi am slujit la sute de oameni care sufereau din cauza duhurilor de neputință ce se transferaseră asupra lor de la o rudă care murise cam în aceeași perioadă în care începuseră simptomele. În general, duhurile de infirmitate sunt specifice unei anumite boli și ele induc simptomele acestei boli și în generația următoare sau în cel care are neșansa de a primi demonul. Se

pare că aceasta este cea mai obișnuită cale de transfer a unui duh de neputință de la o persoană la alta. De obicei, transferul se face între oameni care au deja o legătură sufletească.

Citind aceste lucruri, unii cititori s-ar putea speria că pot "primi demoni" la moartea părinților, unchilor sau a mătușilor. Ceva mai târziu vom discuta acest subiect în detaliu. Pentru moment aș dori doar să-i asigur pe cei care citesc aceste rânduri că dacă umblă în curățenie înaintea lui Dumnezeu, ascultându-L și purtând armura spirituală împotriva atacurilor dușmanului, atunci nu au de ce să se teamă.

În Vechiul Testament ne este prezentat un ritual specific pentru curățire după ce ai venit în contact cu un mort, fapt ce arată că exista o perioadă de pericol potențial pentru cei rămași în viață (Numeri 19). Sub noul legământ noi suntem sub protecția și curățirea sângelui lui Isus dar pentru a fi eficientă, ea trebuie aplicată.

Credincioșii pot 11 demonizați!

Dacă credincioșii pot sau nu să tic demonizați, iată un vechi subiect de dispută - dar numai între cei care nu au slujit niciodată pentru eliberare și nu au văzut niciodată uimitorul vindecare pe care Dumnezeu o poate aduce în viețile creștinilor atunci când ei sunt eliberați de duhurile rele,

Isus S-a referit la femeia din episodul de mai sus ca fiind "o fiică a lui Avraam". Este o afirmație concludentă, ea arătând că acea femeie era nu doar o membră a poporului evreu, ci și o persoană care avea o adevărată relație cu Dumnezeu - adică, o credincioasă! Este un aspect foarte important al istorisirii deoarece Isus a atras atenția asupra acestei femei care, deși credincioasă, era demonizată.

Noi am slujit pentru eliberarea a sute de oameni care veneau din biserici în care nu se credea în lucrarea de eliberare și unde,

evident, nu se accepta nici ideea că un creștin poate fi demonizat. Rezultatul a fost că oamenii aceia au fost condamnați să îndure simptome care n-au dispărut nici la rugăciunea pentru vindecare și nici la medicamentație, și asta numai pentru că liderii bisericilor lor aveau o perspectivă teologică îngustă.

Nu spun asta pentru a-i critica sau condamna pe cei care încă gândesc în felul acesta deoarece, cândva, și cu am făcut parte dintre ei! Însă ar fi cu totul împotriva felului în care înțeleg acum Scriptura și a ceea ce am văzut demonstrat în practică, să nu menționez în această carte, fără echivoc: credincioșii creștini pot fi, și adesea sunt, demonizați. Dumnezeu a dat Bisericii lucrarea de eliberare pentru ca Trupul lui Cristos să poată fi liber de întăriturile demonice care vor să-l încătușeze.

În capitolul 12 se vor da mai multe detalii asupra acestui subiect, tratând și problema posibilității coexistenței într-o persoană, în același timp, a unui duh rău și a Duhului Sfânt.

Vindecarea spatelui

Slujirea femeii s-a făcut în două etape. Mai întâi, Isus a eliberat-o de infirmitatea ei spunând: "Femeie, ești dezlegată de neputința ta". În acel moment, demonul care-i cauza boala a fost îndepărtat din trupul ei. Dar ea a rămas încovoiată. Atunci, Isus a tratat cu simptomele fizice ale bolii, punându-și mâinile peste ea și vindecând-o. Ea s-a îndreptat imediat, laudându-L pe Dumnezeu.

Uneori, în asemenea cazuri de vindecare trebuie să ne amintim că este posibil ca după eliberare persoana să aibă nevoie și de rugăciune pentru vindecare. Sunt cazuri în care se pare că vindecarea și eliberarea se produc simultan (așa cum s-a întâmplat cu fiica femeii canaanence), dar alteori poate exista un interval între eliberare și vindecare.

Nu există reguli de urmat, în slujire trebuie să ascultăm cc ne spune Duhul Sfânt. Trebuie să învățăm să-L ascultăm!

În ultimii cinci ani am văzut mulți oameni vindecați de vechi infirmități prin slujirile pentru eliberare și vindecare. În multe din aceste cazuri este important să stabilești punctul de intrare, în special dacă demonul a căpătat acces printr-un anumit păcat. În aceste cazuri, mărturisirea și pocăința sunt pași vitali spre eliberare.

În volumul următor vom vedea, în detaliu, multiplele puncte de intrare pe care noi le-am întâlnit în slujire precum și modul în care se pot submina drepturile demonilor de a fi într-o persoană, pentru a-i putea scoate.

Alte referiri la lucrarea de eliberare în Evanghelii

În afara vindecărilor prin eliberare la care ne-am referit mai sus și care reprezintă mai mult de o treime din slujirile pentru vindecare descrise în Evanghelii, există numeroase relatări despre vindecările în masă făcute de Isus, vindecări în care slujirea pentru eliberare a fost parte integrantă:

Matei 4:24 : " **I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei care sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei posedați de demoni, pe cei lunatici și pe cei paralitici; și El îi vindeca. "**

Marcu 1:32-34 și Luca 4:40-41 (referințe similare): "**Și venind seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți cei ce sufereau și pe cei stăpâniți de demoni. Și toată cetatea era adunată la ușă. Și El a vindecat pe mulți care sufereau de felurite boli și a alungat mulți demoni"**

Marcu 1:39: "**Și predica în sinagogile lor prin toată Galileea. Și alunga demonii. "**

Marcu 3:11: " **Și duhurile necurate, când îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui și strigau: "Tu ești Fiul lui Dumnezeu. "**

Marcu 6:12-13: " **Ucenicii au plecat și au predicat oamenilor să se pocăiască. Și alungau mulți demoni și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau. "**

Luca 6:17-18: "**S-a coborât împreună cu ei și S-a oprit într-un loc șes, unde se aflau mulți ucenici de ai Lui și o mare mulțime de oameni care veniseră din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, ca să-L asculte și să fie vindecați de boli/e lor. Cei chinuți de duhuri necurate erau vindecați. "**

Luca 7:21: "**Chiar în ceasul acela Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele, și multor orbi le-a dăruit vederea. "**

Concluzie

A fost un capitol lung! Pentru unii cititori, această incursiune prin relatările Evangheliilor în care este prezentată lucrarea de eliberare a deschis, inevitabil, perspective noi. Nu aș vrea însă ca cineva să-și facă reproșuri pentru că n-a observat până acum aceste lucruri.

În zilele noastre. Dumnezeu restaurează acesta slujire în Biserică și eu mă bucur pentru toți cei care, tineri sau bătrâni, încep să pășească în credință și curaj, în plinătatea Scripturii, într-un până acum necunoscut teritoriu al puterii Duhului Sfânt.

Dacă citești cu sinceritate intelectuală relatările Evangheliei, nu se poate să nu fii impresionat de amploarea lucrării de eliberare a lui Isus, recunoscând că Dumnezeu ne-a dat puterea de a călca pe urmele Lui. Noi nu suntem singuri. El ne-a promis că va fi cu noi în Marea Trimitere, până la sfârșitul veacului (Matei 28:20).

întotdeauna Isus a slujit bolnavilor care au venit la El funcție de cauza-rădăcină a bolii, nu doar după simptomele pe care ei le prezentau, Atunci când cauza-rădăcină era o boală, El vindeca persoana. Când cauza-rădăcină era un demon, îl scotea afară. Când era vorba atât de demonizare cât și de boală. El elibera și vindeca. Slujirea era simplă, directă și eficientă, în deplin acord cu prorocia din Isaia 61:1, la care Isus s-a referit la începutul lucrării Sale în Nazaret.

Capitolul 9

Întâlniri cu demonicul în Faptele Apostolilor

În ziua de Rusalii, nici unul dintre cei care se aflau în camera de sus nu se aștepta la ceea ce avea să urmeze! Isus se întorsese în cer, iar ei se supuneau acum poruncii Lui de a rămâne în Ierusalim pentru a aștepta daniile promise de Tatăl (Fapte 1:4-5).

Unii dintre ei fuseseră prezenți atunci când, ieșind din Iordan, Isus a fost botezat cu Duhul Sfânt. Vor auzi oare din nou un glas din cer și vor vedea porumbei coborând ? Nimeni nu știa. Isus le spusese ceva despre o vorbire în niște limbi ciudate (Marcu 16:17), dar asta încă nu se întâmplase. Oare ce semn vor vedea? Cum vor ști că s-a întâmplat?

Nu aveau însă de ce să fie neliniștiți, căci *"în ziua Cincizecimii...deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde stăteau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat pe fiecare dintre ei. Și toți au j'ost umpluți cu Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească "*. (Fapte 2:1-4).

Nu mai era nici o îndoială că se întâmplase. Efectul a fost puternic și imediat, mulțimea adunată în jurul lor fiind uimită de ce se petrecea. Atunci Petru, sub ungerea Duhului Sfânt, a predicat mulțimii, trei mii de oameni crezând și fiind botezați. Reacția lumii demonice la ceea ce se întâmpla a fost, desigur, una de frică și teroare. Isus plecase, dar în locul Lui se ridica o armată de bărbați și femei care se comportau exact ca și El. Acești

ucenici erau împrăștiați în tot Ierusalimul și " *prin apostoli se făceau multe minuni și semne...și Domnul adaugă, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți*" (Fapte 2:43-47).

Întotdeauna când, sub ungerea Duhului Sfânt, se produce o mare trezire spirituală, Satan va reacționa. De data aceasta, reacția a venit prin autoritățile religioase care-L uraseră atât de mult pe Isus. Imediat, ele l-au adus pe Petru și pe Ioan înaintea sinedrului pentru că au vindecat un olog. De data aceasta însă mâinile sinedrului erau legate din cauza popularității celor doi, în urma celor întâmplute. Astfel, Petru și Ioan au scăpat doar cu amenințări și cu interdicția de a mai vorbi în Numele lui Isus (Fapte 4:18).

În toată această perioadă, puterile întinericului au bătut în retragere: " *Și de asemenea, mulțimea din cetățile dimprejur se aduna la Ierusalim, aducând pe cei bolnavi și pe cei chinuți de dureri necurate, și toți se vindeau*" (Fapte 5; 16). Creștinismul s-a răspândit fulgerător, predicarea, vindecarea și eliberarea fiind repede stabilite, ca metode normale de slujire în biserica primară. Ea urma însărcinarea ce-i fusese dată, învățând pe noii credincioși cum să devină ucenici.

Anania și Safira

(Fapte 5:36-5:11)

În ciuda entuziasmului fierbinte pe care biserica primară îl avea pentru Evanghelie, existau și unele probleme. Dacă nu poate opri o lucrare a lui Dumnezeu din afară, Satan va încerca să o oprească dinăuntru, folosind orice slăbiciune sau prezență demonică din membrii comunității.

Grupul acela de credincioși asigura nevoile tuturor prin darurile generoase ale celor convertiți. Proprietățile erau transformate în aur veșnic, oamenii vânzându-și pământurile și casele pentru ca lucrarea să poată continua neabătut și ca liderii să poată împărți banii obținuți după nevoi. Barnaba a fost și el unul dintre cei care

a vândut un teren și a dăruit banii.

Fără îndoială, el a fost lăudat și i s-a mulțumit pentru generozitatea de care a dat dovadă. Dar Satan pândea și probabil că a folosit un demon pentru a trimite o săgeată de gelozie spre un cuplu care-și dorea și el o astfel de apreciere. Și ei aveau un teren. Astfel, Anania și Safira și-au vândut terenul. Dar motivația lor era greșită. Ei nu doreau cu adevărat să dăruiască toți banii primiți, dar nici nu doreau să fie considerați bogați - doreau ca nimeni să nu știe cât au primit pe terenul acela. Așa că s-au înțeles să păstreze pentru ei o parte din bani.

Păcatul conceput în inimile lor a fost pus în practică. Eu cred că în acele momente, un demon a intrat în acțiune astfel încât atunci când Anania a adus darul apostolilor Petru, prin discernământul dat de Duhul Sfânt, a văzut nu doar darul din mâinile lui Anania, ci și înșelăciunea și demonul (pe care Luca îl descrie ca fiind Satan). Întrebarea lui a fost directă: "*Anania, pentru ce ți-ai umplut Satan inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?*" (Fapte 5:3).

Păcatul lui Anania nu a fost că a păstrat o parte din bani, ci că a vrut să-i facă pe oameni să creadă că a dat toți banii. A fost un păcat, spune Petru, nu împotriva oamenilor, ci împotriva lui Dumnezeu, Auzind acel înfricoșător adevăr, Anania s-a prăbușit mort. Când Safira a intrat, Petru i-a dat șansa de a se pocăi spunând adevărul, dar atunci când a repetat minciuna lui Anania, s-a prăbușit și ea moartă.

Deși nu cred că Petru anticipase consecințele confruntării lui Anania (Fapte 5:3) și Safira (Fapte 5:9) cu păcatul lor, mai târziu el scrie în epistola sa : " *Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru. Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită*" (1 Petru 5:8). Cred însă că el n-a uitat niciodată ce s-a întâmplat în acea zi și-mi imaginez că a folosit deseori acest exemplu în învățăturile și predicile lui.

Păcatul, așa cum îl descrie Petru, a fost de a *"ispiti pe Duhul Domnului"*. Era o repetare a ispitirii lui Isus în pustie. Isus o recunoscuse și-i răspunsese ferm dar Anania a căzut în ispita, crezând că putea scăpa de păcatul de a-L ispiti pe Dumnezeu. Biserica primară învață o devastatoare lecție despre sinceritatea spirituală.

Puțini sunt creștinii care pot citi această relatare fără a simți că *Îc* este frică de Dumnezeu. Căci ei știu în inimile lor că au fost destule situații în care l-au ispitit pe Dumnezeu prin comportarea lor păcătoasă. Undeva, în adâncul lor, un glas parcă le spune: "Dumnezeu nu se supăra cu adevărat dacă pacatuiești, El te va ierta întotdeauna": și mai încearcă încă odată, până când demonul din spatele păcatului este în control și ci devin prizonierii unui stil de viață păcătos, din care parcă nu mai este nici o ieșire. Ceea ce seamănă omul, aceea va culege.

Scriptura este clară și fără echivoc, și fie imediate (ca în cazul lui Anania și Satira), fie pe termen lung (cum a fost cu Samson, David și mulți alții) consecințele apar. Noi nu ne putem bate joc de ceea ce Dumnezeu poruncește inimilor noastre. Da, Dumnezeu este un Dumnezeu al îndurării și eu cred că datorită sângelui lui Isus, care a fost vărsat ca noi să putem fi eliberați de puterea, vinovăția și consecințele păcatului, Anania și Satira sunt în cer, dar lipsiți de toate comorile pe care le-ar fi putut acumula în viețile lor de creștini prin ascultarea de Dumnezeu. (Vezi învățătura lui Pavel din 1 Corinteni 3:10-15 despre lucrurile care pot fi zidite pe temelia care este Isus Cristos)

Nu este treaba noastră să-L întrebăm pe Dumnezeu de ce face anumite lucruri. Deși aparent moartea poate părea o pedeapsă prea aspră, El este suveran, cunoaște toate lucrurile, iar astfel de situații pot exista și în zilele noastre. Personal, am trecut printr-o

împrejurare în care un om, care nu era creștin, m-a atacat cu o asemenea violență încât viața îmi era amenințată iar afacerile în pericol de faliment. După ce m-a agresat timp de mai multe săptămâni, în cele din urmă m-a amenințat că în zece zile nu voi mai exista. Mi-a dat doar zece zile de trăit. În acele zece zile am devenit foarte conștient de prezența și puterea lui Dumnezeu. În dimineața celei de-a zecea zile, am primit un telefon prin care eram anunțat că omul acela tocmai murise. Dumnezeu tratase cu acel agresor într-un mod decisiv și lipsit de orice compromis.

Nu includ aici această întâmplare pentru a încerca să demonstrez că Dumnezeu acționează întotdeauna așa pentru a-Și apăra poporul Său, și nici nu prezint istoria lui Anania și Satira pentru a demonstra că numai așa judecă Dumnezeu. Dar nu trebuie să fim surprinși atunci când sub ungerea Duhului lui Dumnezeu, [^]sc întâmplă lucruri remarcabile. Eu cred că asemenea evenimente supranaturale sunt mai frecvente decât ne dăm noi seama. În Scriptură sunt înregistrate cazuri în care îngerii au fost însărcinați de Dumnezeu atât să slujească sfinților cât și să pedepsească cu moartea! (De exemplu, Fapte 12:23).

Filip în Samaria

(fapte 8:5-8:40)

În fața acuzatorilor săi, Ștefan a ținut cea mai lungă predică înregistrată în Scriptură. Când a terminat de vorbit, membrii sinedrului erau atât de furioși încât scrâșneau din dinți, răcneau și-l omorau cu pietre. Scriptura ne spune că **Ștefan** era plin de Duh Sfânt, punând astfel în contrast Duhul din Ștefan cu duhurile rele care au motivat acele autorități religioase împotriva ncânfricatului martir creștin.

Capitolul S din Faptele Apostolilor începe cu usturătoarea remarcă " *Saulse învoise la uciderea lui Ștefan* ". Era începutul crudei prigoane împotriva comunității creștine.

Saul a încercat să distrugă biserica; mergând din casă în casă el aresta credincioșii, bărbați și femei, aruncându-i în închisoare. Cei care scăpau fugeau din acea regiune, dar viața lui Cristos care era ascunsă în fiecare dintre ei nu putea fi distrusă și Filip, când a ajuns în Samaria, a început imediat să predice Evanghelia.

Luca menționează că a fost o mare bucurie în cetate, oamenii ascultând cu atenție ce spunea Filip, văzând minunile și semnele care le făcea și cum *"...din mulți ieșeau duhuri necurate, .scoțând mari țipete; mulți, paralitici și șchiopi erau vindecați"* (Fapte 8:7). Lucrarea de eliberare nu a rămas în Ierusalim, ea făcea parte din experiența Evanghelici oriunde era ca predicată.

A urmat o fascinantă și semnificativă întâlnire (din care avem multe de învățat) între Filip și Simon, un puternic vrăjitor samaritean care s-a întors la Cristos. Scriptura ne spune că Simon era cunoscut în regiune ca "marea putere a lui Dumnezeu", el însuși având pretenția de a fi o marcă personalitate.

Făcând o asemenea afirmație despre el însuși, este aproape sigur că Simon avea în el un duh conducător al cuiva care fusese mare și faimos, duh care înșela oamenii făcându-i să creadă că puterea lui Simon venea de la Dumnezeu. Simon învățase să folosească spre folosul său atât cunoștințele acestui demon cât și puterile pe care acesta le avea.

În slujirea pentru eliberare ne-am confruntat deseori cu duhurile conducătoare dintr-o persoană care murise de mult. Oamenii care cred în reîncarnare își descriu, uneori sub hipnoză, "viețile trecute". Ceea ce descriu ei de fapt nu sunt viețile lor trecute, ci viețile oamenilor în care demonii au trăit în trecut, dând impresia că persoana a trăit vieți anterioare.

Credința în reîncarnare este una dintre cele mai obișnuite înșelăciuni demonice, iar cei care sunt prizonieri ai acestei filozofii a religiei sunt orbi la ceea ce se întâmplă în realitate. Numai

lumina lui Cristos și apoi eliberarea îi pot scăpa din legăturile în care se află. Credința în reîncarnare este, de asemenea, una dintre înșelăciunile care pot sta la baza unei filozofii de viață vegetariană, iar vegetarianismul este parte integrantă a multor religii orientale.

Nu știm ce fel de demoni erau în Simon, dar știm că îi folosea pentru a câștiga reputație (și, fără îndoială, bani) în comunitatea samariteană. El se alia printre cei care au văzut slujirea lui Filip în Samaria și a rămas uimit de ceea ce făcea Dumnezeu prin el, recunoscând că acolo era vorba de o putere mult superioară puterii sale. Declarându-și credința în Isus, a fost botezat și *"nu se mai despărțea de Filip; și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau"* (Fapte 8:13).

Veștile despre misiunea din Samaria au ajuns la Ierusalim și Petru și Ioan au fost trimiși să facă cercetări. Când au ajuns acolo, ei au aflat că cei convertiți fuseseră botezați în Numele lui Isus, dar nu primiseră Duhul Sfânt (Fapte 8:14-17). A trecut, un timp (poate câteva săptămâni sau chiar luni) de la convertirea acelor oameni pînă când ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt.

Dacă intervalul acela a fost de o zi sau de un an, nu are importanță. Semnificativ este că acest incident introduce conceptul, împotriva căruia unii lupta din răputeri, că umplerea cu Duhul Sfânt se poate produce într-un moment ulterior convertirii. Noi am slujit la sute de oameni care erau creștini de mulți ani dar care, așa cum au aflat Petru și Ioan în Samaria, nu erau umpluți cu Duhul Sfânt.

Desigur, Simon a fost șocat să vadă cum oamenii erau umpluți cu Duhul Sfânt atunci când Petru și Ioan își puneau mâinile peste ei! Nu mai văzuse așa ceva vreodată. El era obișnuit cu lumea spirituală, dar împărțirea puterii lui Dumnezeu altora era ceva care depășea capacitatea sa de înțelegere, își dorea această putere: *".../c-rto/c;-i7 hani, zicând: "Dați-mi și mie puterea*

aceasta, pentru ca, peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duh Sfânt" (Fapte 8:18-19).

Scriptura nu ne spune dacă Simon se convertise sau nu cu adevărat atunci când a crezut pentru prima oară, dar ceea ce reiese clar din relatarea lui Luca este că nu era eliberat de toate duhurile rele care se aflau în el dinainte de convertire.

Simon este tipic pentru sute de oameni cărora noi le-am slujit și care înainte de a deveni creștini au fost implicați în practici oculte. Demonii rămân și produc, peste ani, o tristă recoltă demonică de boli, răzvrătire și împotrivire la lucrarea Duhului Sfânt. Cât de important este ca atunci când oamenii devin creștini, să fie eliberați de demonii care i-au controlat până atunci. Dacă nu se face acest lucru este foarte probabil că, mai târziu, vor avea (și vor face și altora!) multe probleme.

În cazul lui Simon, consecințele au fost imediate. Este clar că el nu s-a pocăit de tot trecutul său ocult, deoarece acum vedea în Duhul Sfânt doar o altă putere prin care ar fi putut câștiga mai multă reputație și, probabil, mai mulți bani. Răspunsul lui Petru a fost categoric : *"Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea obține cu bani. Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te deci de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință, căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărâdelegii"* (Fapte 8:20-23).

Cuvintele lui Petru arată că el a recunoscut puterea demonică care opera în viața lui Simon, în speța, un duh de invidie, dar, plin de înțelepciune, nu i-a slujit pentru eliberare, ci i-a cerut să se pocăiască. Pocăința este una din pietrele de temelie în vindecare și eliberare. O eventuală slujire pentru eliberarea lui Simon ar fi fost inefficientă atâta vreme cât el nu se pocăia cu adevărat și eu cred că, în cazul lui, trebuia ca timpul să-i dovedească pocăința.

Am învățat această lecție din slujirile dificile prin care am încercat să scoatem demonii din oameni care nu s-au pocăit în inimile lor de păcatul care dăduse demonilor drept de intrare. Acum îmi dau scama că nici nu trebuie încercată o astfel de eliberare (dacă demonii au intrat printr-un păcat cunoscut), până când nu este o adevărată pocăință și întoarcere de la păcat.

Pentru unii oameni, slujirea a fost inefficientă deoarece nu s-au pocăit cu adevărat. Atât ei cât și, deseori, cei care le-au slujit, au concluzionat greșit că nu este vorba de nici un demon și au închis subiectul dând demonilor drept de control absolut asupra acelei persoane, fără ca aceștia să se teamă că vor fi scoși deoarece dovediseră că "nu erau acolo"!

Din nefericire, la cealaltă extremă se află cei care slujesc pentru eliberare dar care exagerează atât de mult subiectul pocăinței încât slujirea lor devine neechilibrată. Ei spun că dacă un demon nu iese ușor, este întotdeauna pentru că persoana nu s-a pocăit de ceva. Desigur, acest lucru nu este adevărat. Sunt multe alte motive pentru care demonii nu ies cu ușurință și, deși lipsa pocăinței este unul dintre cele mai obișnuite, cei care slujesc trebuie să fie foarte atenți atunci când discern adevărata cauză care, dacă nu este cea reală, poate lăsa persoana într-o groaznică condamnare.

Nu știm ce s-a întâmplat cu Simon, dar cazul lui este un important și salutar avertisment pentru cei care doresc puterea Duhului Sfânt din motivații greșite. Personal, sunt uimit de modurile contrastante în care Dumnezeu a tratat cu Anania, Satira și cu Simon. Deși se pare că păcatele lor au fost la fel de mari, de ce pentru unii o judecată atât de sumară, iar pentru celălalt oportunitatea de a se pocăi?

Deși nu există un răspuns satisfăcător la această întrebare, eu totuși cred că am fi avut o biserică mai curată și mai puternică dacă am fi fost mai puțin concentrați asupra detaliilor și mai preocupați în a vedea biserica eliberată atât de înșelăciunea care i-a învins pe Anania și Satira cât și de motivațiile greșite, cum au fost invidia și lăcomia lui Simon. Poate că aceste două cazuri au fost lăsate ca un avertisment pentru generațiile viitoare, inclusiv pentru a noastră!

Vrăjitorul Elima

(Fapte 13:4-12)

După ce prezintă lucrarea lui Filip în Samaria, urmată de dramatica sa răpire la Gaza unde a fost folosit pentru convertirea fâmenului etiopian, Luca își continuă însemnările cu și mai dramaticul eveniment petrecut pe drumul Damascului.

Saul *"sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului"* (Fapte 9:1), dar în timp ce mergea spre Damasc pentru a-i persecuta pe creștinii de acolo, Domnul însuși l-a ieșit în cale și Saul a fost aruncat la pământ, orbit și apoi dus de mână la Damasc unde un alt Anania i-a slujit, fiind vindecat (și eliberat?), umplut cu Duhul Sfânt și apoi botezat. A fost cea mai dramatică convertire din istoria bisericii.

Când ajungem în Fapte 13 vedem că Saul însuși, acum persecutat pentru predicarea Evangheliei, pentru a-și salva viața a trebuit să fugă pentru o vreme la Tars (Fapte 9:30).

II găsim apoi în Antiohia, evident integrat în grupul de credincioși de acolo, când Duhul Sfânt l-a pus deoparte pe el și pe Bamaba pentru lucrarea misionară care va începe cu o călătorie spre Cipru. Ajunși acolo, guvernatorul insulei, Sergius Paulus, a dorit să audă Cuvântul lui Dumnezeu predicat de cei doi. Dar el avea un prieten, Bar-Isus, un evreu care pretindea a fi proroc dar care era de fapt un magician local care-și luase numele grecesc

de Elima. Demonii-care-l controlau pe Elima s-au pus imediat în mișcare creând opoziție la predicarea Evangheliei, Elima încercând să-l abată de la credință pe Sergius Paulus.

Cei care sunt sau au fost implicați în ocultism, au în ei demoni care nu pot rezista adevărului lui Isus. Acestor demoni nu le pasă de religie și nici de activitățile creștine care nu amenință lucrarea lui Satan sau împărăția lui. Ei însă sunt invariabil expuși în fața creștinilor unși cu Duhul Sfânt. Mulți dintre oamenii care au vizitat Elie Grange nici măcar nu bănuiau că problemele lor ar putea avea o origine demonică, cu toate că se rugaseră, postiseră sau li se slujise pentru vindecare. Atunci când au fost însă confrunțați cu realitatea spirituală și modul lor anterior de a înțelege lucrurile a fost corectat, demonul fiind obligat să iasă la suprafață, eliberarea și vindecarea au devenit posibile.

Recent, a fost transmis un program de televiziune care a prezentat lucrarea de eliberare de la Elie Grange. Deși în comentariile ce au urmat acestei emisiuni nu s-a simțit o opoziție deosebită față de ideea eliberării, au fost totuși câțiva oameni care m-au admonestat pentru că am afirmat că Isus este calea, adevărul și viața și că nimeni nu vine la Tatăl decât prin El! Acest adevăr (oponenții creștinismului îl numesc exclusivism) este o amenințare pentru demoni, deoarece numai în Numele Lui ei pot fi izgoniți din întăriturile pe care le au în viețile oamenilor.

Adevărul predicat de Saul era o amenințare pentru Elima, în special dacă guvernatorul Sergius Paulus s-ar fi convertit. Era nevoie de o acțiune în forță! Dar Elima nu avea discernământul pe care-l avea Saul acum. El, *"plin de Duh Sfânt, s-a uitat țintă la ei și a zis: "Om plin de. toată violența și de toată răutatea, jiu al Diavolului, vrășmaș al oricărei dreptăți, nu mai încetezi iu să strâmbi căile drepte, ale Domnului? Acum, iată, mâna Domnului este asupra ta: vei fi orb și nu vei vedea soarele până la un timp"* (Fapte 13:9-11).

Deseori când slujesc pentru eliberare, mă uit direct în ochii persoanei - exact așa cum s-a uitat Saul la Elima. Se pare că prin ochi se poate intra în contact direct cu demonul, pentru a-l ataca. Saul n-a lăcut nici o încercare de a-l elibera pe Elima, ci și-a exercitat autoritatea asupra demonului și a pronunțat o pedeapsă, orbirea temporară a lui Elima pentru păcatul său: *"/udatei a căzut, peste el ceata și întuneric și căuta, bîjbîind, niște oameni care să-l ducă de mină"* (Fapte 13:11). Judecata exercitată de Saul era identică cu orbirea temporară suferită de el pe drumul Damascului.

Faptul că Saul n-a încercat să-l elibereze pe Elima este încă o importantă dovadă din istoria bisericii primare că slujirea pentru eliberare se aplică, în mod normal, numai celor care s-au întors la Isus. Dacă Duhul Sfânt nu poate "umple casa", persoana nu poate fi nicicum apărută de o ulterioară și, probabil, mai gravă demonizare.

Nu ni se spune dacă Elima, în urma celor întâmplate, s-a convertit, dar știm că guvernatorul a fost *"uimit de învățătura Domnului"*. De multe ori atunci când vrășmașul atacă în acest fel, Domnul poate întoarce atacul acela spre înaintarea Evangheliei. Pavel a putut apoi afirma, din proprie experiență, ca *"toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu"* (Romani 8:28).

Dumnezeu ne cere să ne încredem fără încetare în El, chiar și în mijlocul încercărilor, și să nu ne abatem de la ceea ce Duhul Sfânt a pus în inimile noastre. Dacă alegem să ne abatem de la planul pe care Dumnezeu îl are pentru noi, ne vom lipsi de uncie dintre cele mai uimitoare binecuvântări pe care El ni le va da atunci când va schimba circumstanțele. Ascultarea necurmată, în mijlocul opoziției, produce cele mai uimitoare roade, așa cum demonstrează și următorul incident din viața lui Saul, pe care-l vom analiza în continuare. Împrejurările au făcut ca în Cipru Saul să-și piardă numele său original, de arunci fiind cunoscut ca Pavel.

Șerpi în Filipi!

(Fapte 16:16-24)

Creștinii presupun, în general, că ascultarea de Duhul Sfânt conduce la vremuri de mari binecuvântări. Au dreptate, dar dacă își imaginează că marile binecuvântări pe care le anticipează nu vor perturba pacea și serenitatea circumstanțelor imediate sau nu le vor crea nici un fel de probleme, atunci ei sunt în căutarea a ceva ce nu-și are suport în Scripturi, ignorând războiul spiritual despre care acestea vorbesc. -

Ascultarea lui Moise a condus la un chin de 40 de ani în fruntea unui popor răzvrătit care nu vroia să meargă acolo unde Dumnezeu vroia să-l ducă. Ascultarea lui Isus a făcut ca popularitatea de la începutul lucrării Sale publice să se sfârșească cu agonia de pe cruce, în 2 Corinteni 11:23-29 Pavel arată doar câteva dintre suferințele pe care le-a îndurat în lucrarea sa, inclusiv dese încarcerări, dintre care una la prima sa vizită în Filipi.

Înainte de a pleca spre Filipi, el a stat înaintea Domnului pentru a fi călăuzit unde să meargă pentru a predica Evanghelia. El știa că Duhul Sfânt nu-l lăsa să meargă oriunde și atunci când a văzut vedenia unui om din Macedonia care îi cerea ajutor, a știut că aceasta era voia lui Dumnezeu. Împreună cu Sila a plecat imediat spre Napolis, de unde s-a îndreptat spre *"Filipi, care este cea dintâi cetate din acel ținut al Macedoniei"* (Fapte 16:6-12).

Acolo ci s-au întâlnit, pe malul unui râu, cu un grup de evrei printre care se afla și o vânzătoare de purpură convertită, pe nume Lidia. Ea și cei din casa ei au fost botezați și astfel s-a format nucleul bisericii din Filipi. Se pare că politica lui Pavel era de a sta cu fiecare grup de credincioși nou format atât cât era necesar pentru a-i vedea înrădăcinați în credință și umblând cu Dumnezeu. Astfel, el și Sila au rămas la Lidia și au continuat lucrarea pe care Dumnezeu o începuse ca răspuns la ascultarea lor de a părăsi Asia și de a aduce, pentru prima oară, Evanghelia

în Europa. Duhurile conducătoare din acea zona nu erau în necunoștiință de ceea ce se întâmpla! Teritoriul lor era invadat de o persoană ce era o reală amenințare pentru întăriturile pe care ele le zidiseră în viețile localnicilor. Pentru a treia oară în Faptele Apostolilor, vedem cum Satan se folosește de un ocultist local. Primul a fost Simon în Samaria, apoi Elima în Cipru iar acum, în Filipi, o sclavă care aducea câștig stăpânilor ei folosind un duh rău din ca pentru a prezice viitorul.

Astfel de oameni pot fi ușor manipulați de Satan deoarece el a câștigat deja lupta spirituală prin care le poate controla viețile. De aceea nu trebuie să fim surprinși dacă vom întâlni oameni, chiar și în bisericile locale, care au un trecut ocult sau ai căror părinți au fost implicați în ocultism, și care se opun din răspuțeri la lucrarea Duhului Sfânt. Satan îi va folosi întotdeauna pe cei în care are deja astfel de întărituri demonice, pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu.

Demonul din sclava aceea a recunoscut Duhul Sfânt din Pavel și a început să strige *"Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea înalt și ei vă vestesc calea mântuirii"* (Fapte 16:17). Lui Pavel i s-a întâmplat același lucru ca și lui Isus. Demonii proclamaseră adevărul asupra identității lui Isus, iar acum ei proclamau adevărul despre slujirea lui Pavel. Dar ei nu o făceau într-un fel care să ajute lucrarea Evangheliei. Pentru Pavel, nu era de nici un ajutor ca cineva care era cunoscut pentru implicarea în ocultism să facă comentarii asupra lucrării sale! El nu avea nevoie de asemenea comentarii laudative. În Filipi, toată lumea știa cine era fata aceea și ce făcea. Faptul că ea lauda lucrarea lui Pavel nu făcea decât să o eticheteze, automat, ca fiind de natură ocultă!

Pavel a rămas o perioadă mai lungă în Filipi și desigur că el a format acolo un grup de credincioși pe care i-a ucenicizat. Dar femeia aceea era în fiecare zi în preajma lor strigând și

perturbându-le lucrarea. Este semnificativ faptul că Pavel, deși a recunoscut sursa demonică a comportamentului ei încă de la prima lor întâlnire, a decis să nu facă nimic pentru a o opri. El i-a lăsat destul timp pentru a răspunde predicății și pentru a-l primi și ea pe Isus.

Eu cred că Pavel era perfect conștient de pericolul la care o expunea eliberând-o înainte ca ea să-l accepte pe Isus ca Domn. El știa ce a spus Isus despre posibilitatea ca șapte demoni, mai răi decât primul, să se întoarcă în ea. Nu dorea să facă o greșeală. A așteptat, căutând călăuzirea Duhului Sfânt și sperând, fără îndoială, că poate și ea va răspunde predicării.

Numai după mai multe zile (Fapte 16:18), Pavel a decis că lucrurile au mers prea departe. Devenise evident că ea nu vroia să răspundă Evangheliei, iar perturbarea pe care o aducea lucrării era atât de gravă încât trebuia să o oprească, altfel acțiunile ei puteau împiedica pe alții să intre în împărăția lui Dumnezeu. Deci, a acționat decisiv, confruntând demonul, scoțându-l afară și eliberând fata. Scriptura nu ne spune dacă după aceasta ea a răspuns mesajului Evangheliei dar evenimentele s-au derulat, din acel moment, cu o mare rapiditate!

Mai întâi, stăpânii fetei și-au dat seama că Pavel i-a lipsit de sursa lor ocultă de venit. Apoi, ei i-au dus pe Pavel și pe Sila în fața autorităților acuzându-i că dădeau învățături contrare obiceiurilor locale. *"Justiția"* locală a fost imediat aplicată. Pavel și Sila au fost bătuiți și aruncați în închisoare. Temnicerul i-a încarcerat și le-a pus picioarele în butuci. Dar Dumnezeu, care cunoaștea încă de la început sfârșitul întâmplării, nu era de loc alarmat de ceea ce se petrecea cu ei și, se pare, nici Pavel și nici Sila nu erau căci în miez de noapte, cântau cântări de laudă!

Rezultatul a fost devastator! Un puternic cutremur de pământ și convertirea temnicherului și a familiei lui, Evanghelia pătrunzând astfel în familia unui ofițer roman care în toată perioadă cât a mai slujit în armata romană a dus Evanghelia peste tot în Imperiu! Tacticile folosite de Satan pentru a distruge lucrarea oamenilor lui Dumnezeu erau încă odată dejucate. Dumnezeu fiind și mai mult glorificat. A doua zi ei au fost eliberați din închisoare și s-au întors în casa Lidiei, înainte de a-și continua călătoria spre următorul oraș!

Din această întâlnire cu demonicul vedem că nu este înțelept să slujim pentru eliberare celor care nu au venit la Cristos. O putem face numai dacă avem o ungere specială din partea Domnului, așa cum a făcut Pavel în această situație. Domnul avea planuri mai mari decât bănuiau Pavel și Sila, și ascultarea lor a eliberat, în închisoare, puterea lui Dumnezeu.

Totuși, nu trebuie să presupunem că deoarece Domnul a folosit în acea ocazie trecerea lui Pavel și Sila prin închisoare într-un mod atât de extraordinar, El ne va binecuvânta la fel dacă vom ieși din practica normală de slujire fără a avea o ungere specială. Pot fi ocazii în care Domnul să ne spună să încalcăm-"regulile", dar aceste ocazii sunt excepționale. Acest incident este singular în Noul Testament, cineva fiind eliberat fără a veni personal la Isus pentru a cere ajutor sau fără a răspunde Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu trebuie să trecem din credință în prezumpții acționând ca și cum Dumnezeu trebuie să ne acopere toate greșelile, chiar și atunci când suntem conștienți că le facem! El ne va acoperi greșelile, atunci când nu sunt deliberate. Numai ceea ce nu vine din credință este păcat (Romani 14:23). Atunci când știm că un lucru nu este bun, dar totuși îl facem, el nu vine, cu siguranță, din credință și este, de aceea, păcat.

Acțiunile prezumtive nu vor aduce binecuvântarea lui Dumnezeu, indiferent cât de buna ar părea ideea care le motivează!

Sunt comentatori care spun că Pavel și Sila au făcut o greșală, învățând din această experiență că nu trebuie slujit pentru eliberare celor ce nu doresc să accepte domnia lui Isus, și că pedepsirea lor și tot ceea ce a urmat nu au fost în planul pe care Dumnezeu îl avea cu ei în Filipi. Dar, pentru că au acționat în credință, Dumnezeu i-a binecuvântat în cele din urmă printr-un extraordinar miracol, folosind chiar și greșala lor spre slava Sa. Cert este că nu-l vom mai întâlni pe Pavel, sau pe altcineva, slujind în felul acesta!

Cele mai multe traduceri ale Scripturii arată că femeia din Fapte 16:16 avea un duh de ghicire, sau de prezicere a viitorului. Sensul literal al cuvântului grecesc folosit aici este "duh al lui Python", cuvânt care descrie duhul de ghicire. Acest lucru este în perfectă concordanță cu învățătura lui Isus din Luca 10:19, unde El spune ucenicilor că le-a dat autoritate *"peste șerpi și peste scorpii și peste totită puterea vrășmașului"*.

Este evident că Isus se aștepta ca oamenii să se confrunte cu demonii care se manifestă ca șerpilor. De multe ori noi am văzut oamenii târându-se pe jos cu mișcări de șarpe, atunci când demonii s-au manifestat și au ieșit afară din ei. Acești demoni au fost deseori asociați cu practicile oculte. Slujirea lui Pavel din Fapte 16 este o confirmare directă a învățăturii lui Isus.

în Efes și fii lui Sceva

(Fapte 19)

În lucrarea sa misionară Pavel a călătorit foarte mult, făcând opriri mai lungi sau mai scurte pentru a predica Evanghelia și pentru a face ucenici. Durata șederilor sale a variat enorm, de la câteva zile la trei ani, așa cum a fost cazul șederii în

Efes (Fapte 20:31) unde, spune el în finalul unei cuvântări către prezbiterii bisericii de acolo, *"am învățat pe fiecare dintre voi, timp de trei ani, cu multe lacrimi, zi și noapte."*

Fără îndoială, Efes era cel mai important oraș din Asia Minor, un prosper centru comercial și religios cu o populație ce depășea 300 000 de locuitori. Dar Efes era și unul dintre cele mai mari centre oculte din lume, păzitor al templului Dianei în care se afla statuia făcută, se pare, dintr-un meteorit, a acestei zeițe care se pretindea că venise din "cer".

Diana este echivalentul roman al numelui grecesc al zeiței Artcmis, ambele nume descriind aceeași zeitate demonică. În mitologiile greacă și romană, aceste zeițe erau asociate atât cu Luna cât și cu vânătoarea. Aluzia făcută în Scripmră, că Artemis sau Diana era o zeitate venerată în toată lumea este, desigur, adevărată, deoarece s-au descoperit reprezentări ale ei în multe culturi, la mari distanțe de Efes. De câteva ori în slujirea noastră, ne-am confruntat cu "duhuri ale Dianei" ale căror caracter și origine corespund cu descrierea mitologică a naturii și puterilor ei.

Alegând să petreacă trei ani în acest oraș, Pavel a ales să slujească adevărul lui Isus într-un centru populat care se afla chiar inima împărăției oculte (pământești) a lui Satan! Nu este de aceea surprinzător că în Efes a întâmpinat o atât de puternică opoziție la lucrarea sa.

La început el a dat învățături în sinagogă, și au fost oameni care au primit credința, dar opoziția celor care nu au crezut a fost atât de puternică încât pentru a-și continua învățăturile zilnice a trebuit să se mute în școala lui Tiranus unde, timp de doi ani, el a învățat și a slujit (Fapte 19:8-10).

Deși Pavel a fost cel mai educat dintre apostoli, slujirea lui nu a fost doar una academică. El a avut o slujire modelată după slujirea lui Isus, îmbinând învățăturile cu vindecarea, ca pietre

de temelie ale lucrării sale. Rezultatul a fost că *"...Dumnezeu făcea minuni extraordinare prin mâinile lui Pavel, pînă acolo că peste cei bolnavi se puneau ștergare și șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăseau bolile și ieșeau afară, din ci duhurile rele"* (Fapte 19:11-120).

Este clar că vindecarea și eliberarea oamenilor făceau parte din lucrarea lui Pavel, acest aspect al slujirii lui extinzându-se chiar și la cei care nu puteau participa la întâlniri, prin batistele care erau atinse de el și puse apoi peste bolnavi. Pavel slujea pentru eliberare în Numele Domnului Isus și unii, văzând că duhurile rele plecau atunci când el le poruncea, au crezut că pot folosi cuvintele sale ca pe o formulă prin care să facă ceva asemănător (Fapte 19:13).

Noi am văzut însă că oamenii nu trebuie învățați niciodată că vindecarea și eliberarea sunt niște tehnici ce pot fi aplicate de oricine și care trebuie să aducă aceleași rezultate pentru toată lumea! Slujirea în puterea Duhului Sfânt depinde de felul în care Dumnezeu se folosește de un vas uns, prin darurile Duhului Sfânt, pentru a lucra direct în viețile oamenilor. O persoană care nu este umplută cu Duhul Sfânt este un vas care nu este uns pentru slujire și oamenii vor alia repede, uneori pe pielea lor, că Isus nu poate fi manipulat să facă ceea ce vor ei!

Sceva era un mare preot iudeu al cărui șapte fii erau exorciști, ei călătorind prin regiune și încercând să scoată duhurile rele din oameni (Fapte 19:13-14). Dar eficiența acestor exorciști era foarte limitată și, când l-au văzut pe Pavel slujind, au fost impresionați de puterea și autoritatea lui. Când au văzut că oamenii erau vindecați și eliberați în Numele lui Isus, ei și-au notat cu atenție tot ceea ce Pavel spunea și făcea. Apoi au încercat o "formulă magică", crezând că știau ce au de făcut!

Ei au încercat să elibereze un om adresându-se duhurilor rele din el în Numele lui Isus "...pe care-Lpredică Pavel" (Fapte 19:13). Dar în loc de a vedea că această formulă funcționează, s-au văzut imediat provocați de demonul care le-a răspuns "*Pe Isus îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sunteți?*" (versetul 15).

Demonii sunt ființe spirituale și ei pot vedea în supranatural. Ei pot vedea dacă Duhul Sfânt este sau nu într-o persoană știind că dacă întâlnesc prezența Duhului Sfânt în cel care slujește pentru eliberare, au de-a face cu Isus însuși și trebuie să-și plece genunchii în fața celui care le poruncește să iasă afară.

Dar demonii din omul acela nu au văzut în fiii lui Sceva nimic din Duhul Sfânt sau din Isus și au răspuns în consecință, împingând omul la o asemenea violență încât i-a biruit, le-a rupt hainele și i-a făcut să fugă dezbrăcați și răniți! Mă îndoiesc că ei au mai încercat vreodată să exorcizeze pe cineva în Numele lui Isus. Ei au aflat că pentru a avea autoritate în Numele lui Isus trebuie să și fii în slujba lui Isus și să faci parte din împărăția Lui.

Acest incident a contribuit, în cele din urmă, la glorificarea lui Dumnezeu, deoarece oamenii din Efes și-au dat seama că puterea și autoritatea cu care slujea Pavel veneau de la Isus însuși și că demonii erau reali și periculoși. Din text rezultă că omul acela era, foarte probabil, un închinător al Dianei iar oamenii și-au dat seama că el a trecut printr-o criză atât de violentă datorită implicării sale oculte. Ei au fost cuprinși de o asemenea spaimă încât cei convertiți, care fuseseră anterior închinători la Diana (sau implicați în alte activități oculte), au îndepărtat din casele lor orice lucru care a fost obiect al adorației lor anterioare.

Un munte de cărți oculte a fost ars în public (Fapte 19:19), cărți a căror valoare era estimată la cincizeci de mii de arginți! Aceasta este adevărată pocăință. Pocăința nu înseamnă doar să renunți la activitatea ocultă, ci și să îndepărtezi orice artefact

său literatură asociate cu ea. A proceda altfel înseamnă a cădea în păcatul lui Acan, care a păstrat pentru el aurul și arginții pe care Dumnezeu le dăduse spre nimicire (Iosua 7).

Pentru Israel, urmarea a fost eșecul cuceririi Ai-ului (după strălucita biruință de la Ierihon) iar pentru Acan și familia lui, moartea. Pocăința de activitatea oculta implică nu doar renunțarea la activitatea propriu-zisă, ci și distrugerea urmelor trecutului - obiecte blestemate care, dacă sunt păstrate, vor menține blestemul generațional. Unele dintre ele pot deveni bijuterii de familie care, purtate, duc blestemul în generațiile următoare.

Implicațiile acestui pasaj sunt evidente, de exemplu, pentru foștii masoni liberi. Pocăința trebuie să implice atât renunțarea la toate legămintele și practicile masoneriei libere, cât și distrugerea tuturor obiectelor care au fost folosite în ritualurile masonice. Pentru unii este greu, dar dacă nu o fac, nu vor fi niciodată liberi de blestemul masoneriei care este pus peste ei sau peste linia lor familială. De multe ori am văzut cum obiectele de cult masonic care au fost păstrate ca "amintiri" de la tată sau de la un unchi au adus cu ele un devastator blestem, în special asupra familiilor de creștini născuți din nou care au denunțat masoneria liberă ca venind de la vrășmaș.

Efes. centrul mondial al închinării oculte, nu mai văzuse niciodată un asemenea rug. El era o puternică mărturie pentru locuitorii orașului. Tânărul despre care am vorbit în capitolul 6, care devenise grav demonizat ascultând muzică heavy metal, după ce a fost eliberat am văzut cum și-a spart cu un ciocan toate discurile și casetele. Casetele cu muzică heavy metal, care poartă mesaje ale violenței și perversiunii sexuale (iar uneori, chiar ale satanismului), l-au expus la o puternică demonizare.

După eliberare, pocăința lui a fost viu demonstrată prin distrugerea tuturor acelor discuri și casete. Dacă le-ar fi păstrat, el ar fi rămas vulnerabil la influența lor.

Roadele deciziei lui s-au reflectat într-o viață complet schimbată după eliberare. A fost botezat iar acum urmează cursurile unui Colegiu Biblic, pregătindu-se să devină evanghelist!

Acțiuni similare se cer din partea celor care au fost prinși în gheraele pornografici. Nimeni nu va fi eliberat de demonii care intră în oameni prin privirea fotografiilor și filmelor sau prin practicarea plastic-sex-ului, dacă nu se pocăiește distrugând fiecare bucățică din materialul pornografic pe care îl deține. Apoi trebuie depuse eforturi susținute pentru a evita orice situație care te poate face vulnerabil. Sfatul lui Iacov de a rezista diavolului astfel încât el să fugă de la noi rămâne valabil și azi, multe eliberări producându-se prin simpla pocăință.

Numărul celor din Efes care au răspuns învățăturilor lui Pavel distrugându-și obiectele oculte și ne mai cumpărând altele, a fost atât de mare încât veniturile artizanilor care fabricau acești zei oculte au fost grav afectate, lucrătorii în argint ai lui Dimitrie fiind în pericol de a rămâne fără lucru! Duhul conducător al Dianei, care era peste oraș, era însă la lucru și curând s-a stârnit o puternică mișcare în favoarea lui Dimitrie și împotriva lui Pavel și alor lui. Atunci când buzunarele oamenilor sunt afectate de predicarea Evangheliei, poți fi sigur că se vor naște acțiuni adverse!

Merită să redăm aici întregul discurs ținut de Dimitrie în fața efesenilor : *"Bărbați, știți că din acest câștig ne este traiul; si vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut o mare mulțime, și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei. Primejdia care vine din acest fapt nu este numai că meseria noastră cade în dispreț, dar și că templul marei zeițe Diana este socotit ca o nimica și chiar măreția aceleia care este cinstită în toată Asia și în toată lumea este nimicită"* (Fapte 19:25-27). Nu-ți trebuie prea multă imaginație pentru a-ți da seama cine era autorul discursului lui Dimitrie!

În spatele întregii șarade se afla duhul conducător al Dianei, iar influența lui a agitat mulțimea care s-a *"umplut de mânie și a început să strige "Mare este Diana efesenilor!"* Doi dintre însoțitorii lui Pavel au fost târați până la teatru, marele auditorium care, se știe, avea cincizeci de mii de locuri.

Mai-marelui orașului, Alexandru, care era evreu, i-au trebuit două orce pentru a potoli strigătele de *"Mare este Diana efesenilor"* și pentru a liniști lucrurile, îndepărtând pericolul și împrăștiind mulțimea. A fost, fără îndoială, o experiență înspăimântătoare pentru Pavel și pentru cei care lucrau cu el. Ei s-au confruntat cu furiosul duh conducător al cetății care a stârnit mânia oamenilor împotriva lor, folosind ca motivație a tulburărilor pierderea profitului comercial.

Întregul episod este o amplă evidență, de care trebuie să fim conștienți și în zilele noastre, că ocultul este puternic și periculos și că poporul lui Dumnezeu nu poate face compromisuri cu lucrurile lui Satan, trebuind să aibe o inimă total dedicată lui Isus Cristos. Aș vrea să-i îndemn pe toți cei care citesc această carte să-I ceară Domnului să le arate orice lucru din casele lor care ține de ocult și care trebuie distrus. Poate părea un preț prea mare, în special când este vorba de vechi și valoroase bijuterii de familie, dar prețul neascultării poate fi incalculabil.

Pentru mulți dintre oamenii cărora le-am slujit, aceasta a fost cheia vindecării lor și a eliberării întregii lor linii familiale. Obiectele blestемate poartă cu ele un potențial ascuns, eliberând o putere demonică în casă și în familie. Păstrarea unor asemenea obiecte în locuri ascunse, cum ar fi în pod, nu diminuează potențialul lor malefic.

Obiectele de cult masonic, inelele speciale, bijuteriile, amintirile exotice care au fost folosite în ritualuri oculte.

amintirile de vacanță care pot purta blestemul unor religii false, etc, toate trebuie îndepărtate. Eu cred că liderii din Trupul lui Cristos au marea răspundere da a-și învăța congregațiile despre aceste lucruri, astfel încât ele să nu fie înșelate de dușman.

Concluzie

Am auzit pe unii oameni afirmând ca în unele slujiri se pune un accent exagerat pe problema ocultului. Ei spun că dacă privim în Evanghelii, nu vom găsi în lucrarea lui Isus nimic care să sugereze că cei pe care El i-a vindecat sau eliberat ar fi fost implicați în ocultism. Dar nu trebuie să ne bazăm teologia doar pe o parte a Scripturii!

Căci dacă privim în Faptele Apostolilor, descoperim că, incident după incident, sunt legate toate de ocultism și că rezultatul implicării în ocultism este demonizarea. Evangheliile ne dau multe informații despre scoaterea demonilor iar din Fapte putem învăța multe despre punctele de intrare a demonicului și despre puterea care se află în spatele ocultului, putere care se opune lucrării lui Dumnezeu.

Nu ne putem permite să ignorăm importante lecții spirituale din Fapte. Dacă o facem, lucrarea noastră va avea o eficiență redusă și noi ne facem vinovați de a lăsa mii de oameni fără ajutorul de care au o disperată nevoie și pe care Isus L-a pregătit pentru echiparea bisericii în vederea eliberării celor încătușați.

Capitolul 10

Învățăturile lui Isus privind eliberarea

Deși aparent învățăturile despre vindecare și eliberare din Evanghelii par a nu fi prea numeroase, ele sunt în realitate, mai ales cele despre eliberare, mai bogate decât ne putem imagina, fiecare având prin consecințele ei profunde implicații în slujire.

Aceste pasaje din Scriptură sunt trecute ușor cu vederea și sunt golite de semnificație atunci când sunt comparate cu celelalte învățături ale lui Isus asupra unor subiecte mai cunoscute! Din experiență am învățat că dacă alegem din Scriptură pasajele care ne plac și pe care le înțelegem și le excludem pe cele cu care trebuie să ne luptăm puțin pentru a le înțelege, atunci creșterea noastră spirituală va fi neechilibrată iar eficiența în lucrare sever diminuată.

De exemplu, majoritatea bisericilor resping lucrarea de eliberare a lui Isus și învățăturile despre ea spunând că este irelevantă pentru zilele noastre, când "nu mai credem în demoni". Se afirmă că doar Isus vorbea despre demoni deoarece, ca "om al veacului său", El era limitat în cunoașterea și înțelegerea problemelor medicale! El nu ar fi folosit o astfel de terminologie dacă ar fi avut o educație psihiatrică și dacă ar fi slujit în acești ultimi ani de secol douăzeci și nu în Palestina primului secol!

Evelin Frost, ale cărei cercetări asupra lucrării de vindecare și eliberare în biserica primară sunt de apreciat blochează, din păcate, acest subiect teologic atunci când își începe studiul

demonologie din cartea sa *"Vindecarea creștină"*, cu următoarele cuvinte: *"Practica lui Cristos de a exorciza a fost asociată credinței în existența demonilor, care circula în acea vreme. Cercetările științifice au alungat aceste umbre ale întunericului și ignoranței, fantomele dispărând"*. Din nefericire, asemenea erori tipărite, care vin din partea unei autorități în materie, au avut o enormă influență asupra minților care au vrut să le creadă sau, posibil, asupra minților care erau deja influențate demonic de necredință!

Un alt sector al bisericii, acceptă în totalitate Scripturile, crezând că Isus a eliberat într-adevăr oamenii de demoni. Dar, deoarece nu cred că adevărații creștini pot fi demonizați, resping și ei lucrarea de eliberare a lui Isus spunând că este irelevantă pentru biserica secolului douăzeci. Rezultatul este, din nou, o teologie distorsionată și neechilibrată, care critică vehement lucrarea de eliberare. Astfel, creștinii se luptă cu ineficiența și osândirea, neputând să-și rezolve problemele. Dimensiunea demonică este omisă.

Perspectivile teologice mai sus prezentate formează opinia majorității bisericilor care nu sunt implicate în lucrarea de eliberare. Ele nu-și dau seama că înșelăciunea le controlează gândirea și comportamentul fiind, de aceea, vulnerabile la demonic. Una dintre cele mai importante reguli ale războiului este "Cunoaște-ți dușmanul". O maximă deseori neglijată în bisericile noastre de azi.

Dușmanul se bucură atunci când presupunem că el nu există sau când atitudinile cu privire la el sunt atât de naive încât oamenii cred că nu poate avea vreo influență în viețile sau bisericile lor. Ignorarea dușmanului și a tacticilor lui a fost cauza pierderii multor bătălii!

În acest capitol vom aborda unele dintre cele mai importante aspecte ale învățăturilor lui Isus din pasajele care au o relevanță directă pentru problematica eliberării.

Sindromul Beelzebul

(Mutei 12:22-30, Marcu 3:20-27 și Luca 11:14-23)

Se pare că ori de câte ori Isus își exercita autoritatea asupra puterilor întunericului, apăreau controverse. Lucrurile nu s-au schimbat! Întotdeauna când se produce o slujire eficientă pentru eliberare, apare controversa și opoziția (adesea îmbrăcate în aparențele unor bune intenții) din partea unor creștini îngrijorați de a nu vedea "deviată" credința. Aceasta este una dintre tactici le cel mai des folosite de Satan pentru a bloca o lucrare a lui Dumnezeu care reprezintă o reală amenințare pentru întăriturile sale demonice.

Astfel, aceste controverse apar și se dezvoltă cu o intensitate și amploare emoțională care, uneori, te șochează. Ele acoperă o mulțime de aspecte, de la fundamentele teologiei eliberării până la dacă cineva poate scoate un demon lăru permisiunea episcopului (o întrebare serioasă, în special pentru anglicani, care se află sub autoritatea episcopului lor. Deși nu este o regulă, în majoritatea diocezelor din Anglia trebuie ca înainte oricărei slujiri pentru eliberare să fie consultat fie episcopul, fie consilierul lui).

Lui Satan nu-i pasă care este obiectul controversei deoarece atâtă vreme cât există o controversă, cei care sunt implicați în eliberare vor trebui să-și petreacă o parte (sau, dacă se poate, toată) din timpul și energia necesare slujirii, în justificări. Aceasta este o mare biruință pentru Satan deoarece lucrarea trebuie oprită, iar creștinii (fără îndoială, influențați demonic) lucrează în favoarea lui!

Cuvintele pe care Isus le-a spus fariseilor sunt un avertisment salutar pentru cei care, în poziții de conducere fiind, deși ar trebui să învețe și să aplice adevărul despre vindecare și eliberare, refuza cu încăpățănare să se supună Cuvântului lui Dumnezeu:

"Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați luat cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei care intrau, i-ați

împiedicat." (Luca 11:52).

Eu numesc această opoziție împotriva celor care se dedică evanghelizării, vindecării și eliberării, "sindromul Beelzebul", deoarece liderii religioși din zilele lui Isus, fariseii, atunci când au auzit că El a redat unui om vederea și glasul, s-au împotrivit și au încercat să discrediteze lucrarea lui Isus. Ei au pus la îndoială autoritatea cu care a fost scos demonul. Când mulțimile i-au întrebat: *"Nu cumva este Acesta Fiul lui David?"*, ei au răspuns: *"Omul acesta nu scoate demonii decât cu Beelzebul, domnul demonilor!"* (Matei 12:24). Ceea ce vroiau, cu alte cuvinte, să spună era că Isus nu putea fi Mesia deoarece venea de la cel rău. Azi, cei care se opun în biserici lucrării de eliberare nu sugerează că Isus este de la diavol, dar am auzit cum cei care scot demonii sunt acuzați că folosesc puteri oculte. Eu cred că majoritatea celor care se opun lucrării de eliberare, o fac deoarece n-au luat niciodată parte la ea! Ei nu au văzut niciodată o asemenea slujire și, de aceea, nu pot aprecia puterea pe care Isus o dă ucenicilor Săi în ziua de azi. Apoi, ei se tem de urmările implicării în lucrarea de eliberare. Se pare că, asemenea fariseilor, și ei îi invidiază pe cei care slujesc într-o zonă în care lor le este teamă să se implice.

Marcu ne spune că acele controverse nu au fost doar cu liderii religioși. Ele s-au extins până și în familia lui Isus. Când El a intrat într-o casă pentru a mânea, probabil în aceeași zi în care a vindecat omul orb și mut, mulțimea care s-a adunat în fața ușii era atât de numeroasă încât Isus n-a mai avut timp să mănânce. În acest episod vedem cum familia Sa încearcă să-I oprească lucrarea, spunând că *"... Și-a ieșit din minți"*. Mama și frații Lui I-au trimis, în casă, un mesaj în care-I spuneau că trebuie să-I vorbească.

Dar Isus știa exact ce se întâmplase, cum fuseseră ei manipulați pentru a încerca să-L oprească de la lucrarea de vindecare și eliberare la care fusese chemat: *"Apoi, aruncându-Și privirile peste cei care stăteau împrejurul Lui, a zis: "Iată mama Mea și frații Mei: căci oricine va face voia lui Dumnezeu, acela îmi este frate, soră și mamă "* (Marcu 3:35).

Isus nu vroia să spună cu aceasta că familia nu este importantă, ci punea ascultarea de Dumnezeu înaintea dorințelor familiei Sale. Și în acel context, cea mai înaltă prioritate era slujirea pentru vindecare și eliberare. Implicația este că cei care slujesc în acest fel celor în nevoie sunt cu adevărat mama, frații și surorile lui Isus!

Probabil că în acea împrejurare Isus S-a gândit la cuvintele pe care Domnul le spunea persecutatului proroc Ieremia: *"Căci chiar frații tăi și casa tatălui tău le vând"* (Ieremia 12:6). Într-o altă împrejurare Isus i-a avertizat pe cei care-L urmau că trebuie să evalueze prețul uceniciei, spunându-le: *"Și omul va avea ca vrășmași chiar pe cei din casa lui"* (Matei 10:36).

Desigur, de multe ori Isus a fost rănit emoțional de împotrivirea cu care era întâmpinat, dar niciodată așa ca atunci când a fost acuzat că folosește puterea diavolului pentru a scoate demonii.

Fariseii nu fuseseră cu El în pustie în timpul celor patruzeci de zile de luptă cu Satan, nu puteau discerne duhurile pentru a simți puterile demonice care-i motivau și nici nu vedeau demonii care tremurau de lirica Lui. Isus cunoștea nu doar ceea ce se petrecea în lumea demonică, ci și ce gândeau fariseii (Matei 12:25). Într-un alt pasaj (Ioan 2:25) ni se spune că *"...n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre om, fiindcă El însuși știa ce era în*

om". Ceea ce a urmat, este unul dintre cele mai severe avertismente pe care Isus Le-a dat vreodată liderilor religioși. El a răspuns acuzatorilor Săi cu un argument extrem de simplu, numind zona de control a lui Satan "împărăție", expresie care descrie exact stăpânirea pe care acesta o are ca "dumnezeu al lumii acesteia" (2 Corinteni 4:4) și ca stăpânitor al îngerilor căzuți și al puterilor demonice. Dar, spune Isus, dacă Eu am scos demoni cu Beelzebul, înseamnă că în împărăția lui există facțiuni rivale care luptă una împotriva alteia, fiind imposibil ca această împărăție să dăinuie într-o asemenea stare de anarhic (Luca 11:17-18).

Privind dincolo de această discuție, în veșnicie, Isus și Tatăl Său vedeau cum, de mii de ani, împărăția lui Satan își exercita puterea și controlul pe pământ. Ei văzuseră că această împărăție era bine organizată și că nu era nici un pericol ca ea să intre în colaps printr-o eventuală lovitură de palat! Dacă acel pericol într-adevăr ar fi existat, atunci n-ar mai fi fost nevoie ca Isus să vină pe pământ, crucea n-ar mai fi fost necesară și omenirea n-ar mai fi fost victimă a controlului lui Satan, deoarece împărăția lui s-ar fi dezintegrat de mult.

Simplul fapt că Isus pășise pe pământ, dovedea clar că împărăția lui Satan nu era dezbinată împotriva ei însăși! Dar mințile celor care-L ascultau, și în special ale fariseilor, nu puteau înțelege acest lucru. Ei aveau nevoie de o ilustrare mai pământească a acestui adevăr, așa că Isus S-a întors spre exorciștii iudei cu care, este cunoscut, fariseii lucrau. Exorciștii încercau să elibereze oamenii de duhurile rele folosind ritualurile religioase.

Isus nu a afirmat că ei n-au putut scoate duhurile rele, ci a confirmat lucrarea lor și S-a folosit de faptul că ei au scos demonii pentru a replica fariseilor că dacă El scotea demonii iar ei credeau că folosea puterea lui Beelzebul, atunci trebuiau să aplice un raționament similar și pentru oamenii lor, care făceau aceeași lucrare! Ceea ce însemna în ultimă instanță că dacă Isus era de la Satan (Beelzebul), atunci și fariseii erau.

Încă odată, Isus întorcea argumentele fariseilor (care, vezi Luca 11:53-54, nu erau puține) împotriva lor, folosindu-lc pentru a se apăra de atacurile acestora. Scenariul acesta nu era probabil mult diferit de cel în care fariseii aduseseră la Isus femeia prinsă în adulter. Dar, într-un mod asemănător, Isus le folosea întrebările pentru a-i dezarma! **"Cine dintre voi este jar ă păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea"** (Ioan 8:7). a fost răspunsul Lui, și nimeni n-a îndrăznit să-I răspundă la provocare,

Isus a încheiat discuția cu fariseii spunând : **"...dacă Eu scot afară demonii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci într-adevăr împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi"** (Matei 12:28). Isus a început să slujească în putere pentru eliberare numai după ce Duhul Sfânt S-a coborât peste El, când a ieșit din apa Iordanului. De atunci, El a început să provoace și să îndepărteze stăpânirea exercitată demonic de Satan în viețile oamenilor.

Sindromul Beelzebul nu a dispărut. Unii creștini fariseici continua să submineze adevărul lucrării lui Dumnezeu punând la îndoială lucrarea de eliberare, fapt ce distrage atenția de la propria lor lipsă de înțelegere și eșec în a trăi acest adevăr al Evangheliei. Dacă ei ar face, într-adevăr, lucrările pe care Isus le-a poruncit să le facă, este puțin probabil că ar mai avea timp să monitorizeze oitodoxia altora! Spre ușile lor s-ar bătători atâtea poteci (de către cei în nevoie) încât, asemenea lui Isus, ar

mai avea puțin timp pentru a mânea și a bea! Reciproc, nu aş vrea ca cineva care citeşte această carte să presupună că eu afirm că adevărata credinţă creştină nu mai contează şi că dacă faci lucrările lui Isus (vindecarea bolnavilor şi scoaterea demonilor), poţi crede şi poţi face tot ce vrei. Aceasta este o erezie la fel de condamnată ca şi acuzarea celor care fac lucrările lui Isus. Deşi Isus a fost, fără îndoială, carismatic în exercitarea darurilor Duhului Sfânt, El a fost de asemenea foarte ortodox în credinţa Sa, până acolo încât să afirme că nu a venit ca să adauge sau să scoată vreo iotă din lege (Matei 5:17).

Dacă aceea, problema constă nu atât în ortodoxia noastră cât în supunerea faţă de acea mărturie interioară a Duhului Sfânt, care ne va confirma că slujirea noastră vine de la Dumnezeu. Această mărturie trebuie verificată cu Scriptura şi cu mărturia generală a comunităţii de credincioşi în care Dumnezeu ne-a aşezat, şi pentru care suntem răspunzători în faţa Lui.

Pentru unii, ascultarea va conduce la o radicală schimbare de direcţie faţă de lucrarea pe care alţii o fac azi, dar asta nu înseamnă că schimbare nu este ortodoxă în ceea ce priveşte voia şi scopurile lui Dumnezeu pentru vieţile lor. Alţii, găsesc obositor faptul că Dumnezeu nu se limitează la tradiţia omenească! Scripturile sunt "însă pline de relatări despre bărbaţi şi femei care au fost gata să facă ceea ce le-a cerut Dumnezeu, indiferent cât i-a costat.

Isus a demonstrat acest lucru culegând spice şi vindecând în sabbat, în ciuda obiecţiilor evreilor religioşi care afirmau că datorita unei atât de grave nesupuneri. El nu mai era un drept-credincios (ortodox)! Şi Simon Petru a avut ceva probleme când a trebuit să-l explice fraţilor săi creştini din Ierusalim că Evanghelia nu era doar pentru evrei! Capitolele 10 şi 11 din Faptele Apostolilor ne arată că ortodoxia călăuzirii Duhului Sfânt era cu mult mai minunată decât limitata perspectivă a restrângerii Evangheliei numai la evrei!

Exorciştii iudei

Când este analizat acest pasaj biblic, o problemă foarte controversată este cea a exorciştilor iudei. Dacă ei nu erau umpluţi cu Duhul Sfânt, cum au putut scoate demoni? O asemenea întrebare presupune că Duhul Sfânt nu a fost deloc la lucru înainte de Rusalii sau înainte de botezul lui Isus. Dar dacă privim în Vechiul Testament ne vom da repede seama că o asemenea presupunere este neadeverată, deoarece istoria poporului evreu este cea a unor bărbaţi ai lui Dumnezeu care au răspuns călăuzirii Duhului Sfânt.

Sub Vechiul Legământ, pentru ascultare erau promise anumite binecuvântări. Eu nu am nici o îndoială că atunci când cei cu o inimă curată îl căutau pe Dumnezeu pentru a fi eliberaţi, prin oameni care îi puteau învăţa ce înseamnă să-L ascuţi pe Dumnezeu, o parte din puterea vrăşmaşului era înfrântă.

Dar când Isus Şi-a început lucrarea de eliberare El nu a predicat doar o formă de disciplinare şi supunere religioasă prin care puterile duşmanului să poată fi indirect înfrânte, ci a vorbit direct demonilor, dându-le porunci la care au trebuit să se supună. Era un lucru nemaiauzit! Această spontaneitate şi autoritate l-au singularizat pe Isus de orice altă persoană care încercase anterior să elibereze pe cineva de puterile întinericului.

Pot demonii să scoată demoni?

O altă problemă care trebuie abordată în contextul sindromului Beelzebul este: ce se întâmplă când oamenii merg la un vindecător ocult şi sunt, aparent, vindecaţi sau eliberaţi de un duh rău? Dacă lucrul acesta se întâmpla cu adevărat (şi sunt o mulţime de "mărturisiri" care par a confirma această ipoteză), nu înseamnă asta că Beelzebul scoate demonii? Totuşi, în acest pasaj din Scriptură, Isus le spune fariseilor că un asemenea lucru nu este cu putinţă deoarece atunci împărăţia lui Satan s-ar fărâmiţa,

fiind dezbinată împotriva ei însăși!

Pentru a înțelege această aparenta dilemă, trebuie să ținem scama de următoarele lucruri: Isus a eliberat omul de demon și i-a vindecat orbirea și muțenia. Acel om a fost complet eliberat de legăturile în care se afla, rămânând într-o stare evident mai bună decât cea dinainte de slujire. Dacă Isus a fost Cel care l-a vindecat, atunci în slujirea aceea nu s-a putut strecura nici o înșelătorie religioasă, deoarece El era iară păcat și incapabil să înșele. Isus a slujit omului în întregul lui (duh, suflet și trup) și nu era cu puțință ca prin slujirea Lui să fie tratate doar simptomele, starea persoanei devenind mai rea decât înainte de slujire.

Dacă privim la vindecarea și eliberarea bazate pe ocultism vom vedea ca ele sunt întotdeauna orientate spre simptome; aici, însă, se află potențialul pentru marea înșelare, căci Scriptura ne spune că în zilele de pe urmă Satan însuși va face așa-zise minuni încât până și cei aleși să poată fi înșelați! (Matei 24:24). Dacă printre aceste minuni făcute de Satan, se află și eliberările (așa cum s-ar părea), atunci trebuie să existe o explicație, altfel afirmațiile din Matei 24 le-ar contrazice pe cele din Matei 12!

În accepție creștină, îndepărtarea simptomelor nu este în mod necesar același lucru cu vindecarea. Da, cel par a fi același lucru și, iară îndoială, oamenii pot fi ușurați de bolile care-i afectează, dar înseamnă asta oare că sunt vindecați? Dacă ei sunt cu adevărat vindecați atunci, conform relatărilor din Evanghелиi, starea lor generală va fi mai bună după "vindecare" decât a fost înainte. Acum, dacă cineva este înșelat, apreciind vindecarea printr-o simplă observare a simptomelor, nefiind interesat în a observa nici o altă dimensiune care poate fi operantă, atunci omul acela se află într-un mare pericol.

Satan este un maestru al înșelăciunii iar demonii lui sunt bine antrenați și ascultători, astfel încât dacă primesc o instrucțiune din partea unei autorități superioare, se vor supune, deoarece acea

instrucțiune va fi, întotdeauna, în avantajul lui Satan. Haideți să mergem pentru o clipă la un vindecător ocult și să vedem cum este o persoană "eliberată" de un duh rău, și ce se poate întâmpla în supranatural.

Jane (o persoană imaginară) are un simptom fizic care o îngrijorează. Este un simptom cauzat de un duh rău (fără ca ea să știe acest lucru), în termeni scripturali, ea este bolnavă pentru că are un demon. În slujirea noastră am întâlnit mulți, foarte mulți oameni într-o astfel de situație Jane merge la un vindecător ocult, un medium spiritualist. Un medium de succes este o persoană grav demonizată, aflată aproape total sub controlul unor demoni foarte puternici.

Jane a dus o viață relativ inocentă. În atâra acestei probleme fizice, în viața ei nu există alte probleme majore și nici întârituri demonice. Ea merge deseori la biserică și se implică în activitatea acesteia, dar biserica ei nu are servicii de vindecare așa că ea caută în ziarele locale și găsește un anunț despre o "biserică" care are astfel de servicii. În cele din urmă, ia legătura cu vindecătorul spiritual al Bisericii "Creștine" Spiritualiste.

Când Jane intră în cabinetul lui, demonii acestui medium privesc, prin el, la Jane, și evaluează situația. Ei văd duhul de infirmitate, văd cât este Jane de îngrijorată, dar și de vulnerabilă. Medium-ul nu va face nimic care ar putea deranja această primă întâlnire: el se roagă doar câteva rugăciuni plăcute, și Jane este vindecată de simptome. Ea este încântată și, încet-încet, își pierde interesul pentru biserica ei. Din când în când merge la biserica spiritualistă dar acum, fiind vindecată, nu o mai interesează prea mult nici această "biserică". Jane și familia ei încep să ducă o viață de rutină păgână.

Ce s-a întâmplat? În primul rând, trebuie să ne aducem aminte că pentru Satan întotdeauna obiectivele majore vor prevala asupra celor mai puțin importante. Satan a folosit duhul de înfinnitate (care a venit, probabil, pe linie familială atunci când mama ei a murit cu șase luni în urmă) pentru a o determina pe Jane să

meargă la un medium. Ajunsă acolo, se produce un schimb demonic nesesizat nici de Janc și nici de medium.

Puternicul duh conducător al medium-ului dă, probabil, o instrucțiune de genul: *"Duh de infirmitate din Janc, încetează pentru moment acțiunile tale, astfel încât ea să fie vindecata; duh de înșelare, intră în mintea ei și începe-ți lucrarea de îndepărtare de Dumnezeu".* Astfel, în loc de vindecare, are loc o și mai puternică demonizare! S-a produs un schimb (pierderea simptomelor contra unei alte demonizări) care o lasă pe Janc într-o stare mai rea decât înainte, deși ea este mulțumită că nu mai are simptomele bolii, fără să-și dea seama că în tranzacția făcută ea era cea care pierduse.

Ea plecase din cabinetul medium-ului mai rău decât venise, micul duh de neputință care ar fi putut fi scos în biserică ci printr-o slujire obișnuită deschizând ușa unui duh de înșelare care a dus-o într-o adâncă încătușare spirituală. Jane a dat drept de intrare duhului de înșelare prin păcatul ei de a consulta un medium și cu toate că pentru moment era "vindecată" de simptome, Satan își atinsese scopul.

Curând, duhul de înșelare a convins-o pe Janc că dacă continua să meargă duminica dimineața la biserică, viața ei de familie ar putea fi distrusă și, desigur, Isus nu dorea ca familia ei să sufere! Astfel, Jane și familia ei au început să meargă ocazional la biserică -ca toată lumea, la Paști și la Crăciun! Duhul de înșelare era acum bine instalat și veghea, fiind oricând gata să acționeze dacă în acea familie ar fi apărut pericolul unei treziri spirituale, în clipa în care s-ar fi întâmplat așa ceva, duhul ar fi provocat tot felul de probleme în Jane și în familia ei, până când "pericolul" ar fi fost îndepărtat!

Povestea de mai sus nu este o simplă ficțiune, ca fiind alcătuită din constatările noastre privind modul cum au acționat duhurile în sute de vieți. Îmi amintesc cazul unei femei care consultase

un vindecător spiritualist, pe când avea douăzeci de ani.

Ca și Jane, și ea a fost vindecată de simptome. În schimb, a primit pentru tot restul vieții o puternică și inexplicabilă durere. La fiecare operație (și nu au fost puține), chirurgii nu găseau nimic. Ea era, de asemenea, înșelată spiritual, fiind unul din acei oameni din biserică care avea întotdeauna idei "bune" dar care erau totuși direct opuse la ceea ce făcea Duhul Sfânt în viața bisericii ei! Este un caz tipic pentru cei în care intră un duh de blestem. Încătușând demonic duhul omului.

În cazul Janei, deși aparent un demon (duhul de infirmitate) a fost scos de alt demon (duhul conducător al medium-ului), în realitate nu a fost decât o acțiune prin care ierarhia demonică și-a schimbat planul pentru viața Janei. Ea a fost înșelată, intrând într-o încătușare spirituală din care era mult mai greu să iasă ulterior, dacă s-ar fi întors la Domnul pentru eliberare.

Mulți oameni caută, și sunt mulțumiți de acest gen de vindecare simptomatică. Bisericile care abandonează slujirea dată de Isus în domeniul supranatural al eliberării, nu au nici un fel de răspunsuri la această problemă. Eu cred că am fi văzut o mult mai eficientă evanghelizare personală dacă Jane-clc acestei lumi ar fi fost vindecate prin eliberarea dată de puterea lui Dumnezeu! Familiile, prietenii și vecinii lor ar fi auzit ce s-a întâmplat și gloria pentru vindecarea lor ar fi fost a lui Isus și nu a unui vindecător spiritualist.

Am cunoscut și cazuri în care, printr-un ocultist, s-au produs adevărate eliberări de demoni. Dar astfel de eliberări au făcut întotdeauna parte dintr-o strategie demonică prin care prezența unui demon inferior (care avea anumite caracteristici) era înlocuită cu prezența unuia care aducea în viața persoanei alte influențe, mult mai periculoase.

Mai întâi, leagă omul tare!

(Maicii 2:29, Marcu 3:27 și Luca 11:21-220)

Din controversa lui Isus eu fariseii putem trage însă chiar mai multe concluzii decât am văzut mai sus, când am vorbit despre sindromul Beelzebul. Matei, Marcu și Luca includ, ca parte a învățăturilor care se desprind din acest incident, instrucțiunile lui Isus pentru jefuirea unei case. Din fericire, aceste sfaturi se găsesc în mijlocul unei discuții despre slujirea pentru eliberare, altfel, intențiile Lui ar fi putut fi interpretate greșit!

Ce spune Isus, este că dacă vrei să intri în casa unui om puternic și să-l jefuiești, mai întâi trebuie să legi omul acela puternic. Apoi îi poți lua tot ce are, inclusiv, spune Luca, armele cu care s-a apărât!

Este un sfat practic de importanță fundamentală pentru înțelegerea mecanicii spirituale din lucrarea de eliberare. Dacă exista un om tare care ocupă casa, trebuie să fie și niște oameni mai slabi în subordinea lui. Astfel, Isus spune că împărăția demonică care operează într-o persoană demonizată este ierarhizată într-un sistem de putere și control și că, dacă vrei să eliberezi acea persoană de toți demonii inferiori trebuie să anihilezi puterea omului tare, astfel încât acesta să nu-și mai poată apăra "posesiunile"- demonii carc-i are în control.

Îmi amintesc de seara în care Domnul ne-a arătat acest adevăr scriprural, la începutul lucrării noastre la Ellet Grange. Ne luptam să eliberăm un om de un demon care se manifesta clar în fața noastră dar care nu pleca și era foarte sigur de întăritura pe care o avea în viața acelei persoane. Am făcut tot ce-am știut pentru a submina puterea demonului prin iertare, pocăință, etc.

Uneori, Duhul Sfânt te călăuzește să pui întrebări strategice pentru eliberare. Așa cum a fost călăuzit Isus

atunci când l-a provocat pe Legiune. Întrebarea pe care i-am pus-o demonului nu a fost despre nume, ci: "Cine este stăpînul tău?" Tăcerea care a urmat întrebării a confirmat acuratețea ei, așa că am insistat și, în cele din urmă, demonul ne-a spus numele demonului superior lui în ierarhie, în fața căruia era răspunzător. A fost evident că imediat ce a făcut acest lucru a fost pedepsit pentru că a dat o informație atât de importantă, care ne-a dat posibilitatea de a provoca pe nume demonul superior. Acesta a ieșit la suprafață, iar eu m-am putut adresa "omului tare", spunându-i: "Te leg în Numele lui Isus și prin puterea sângelui Său îți interzic să-ți mai ții demonii sub control!" Apoi, m-am întors la demonul care ne-a provocat la început și am putut elibera persoana nu doar de acel demon, ci și de toți ceilalți (și erau mulți) care se aflau în subordinea "omului tare". După aceea, am putut scoate afara "omul tare", care își pierduse toți demonii pe care-i avea în stăpînire (ceea ce Luca numește "armele în care se încredea"), iar noi am văzut că el nu mai era un "om tare", ci un demon ca oricare altul!

Uneori, deși știam că trebuie să legăm "omul tare" care controla demonii dintr-o persoană, nu făceam nici un progres în eliberarea efectivă. În acele situații Domnul ne-a arătat că "omul tare" cu care aveam de-a face nu se afla în persoana pentru care ne rugam ci era un duh conducător al văzduhului, care avea control direct asupra demonilor din persoana respectivă. Domnul ne-a arătat că Satan are duhuri conducătoare care au sarcini "specifice peste națiuni și regiuni, în unele slujiri trebuind să separăm demonul din persoană de demonul conducător care se află în afara ei.

Această descoperire dată de Duhul Sfânt ne-a permis să slujim mult mai eficient unor anumite categorii de oameni (de exemplu, celor care au fost victime ale abuzului sexual ritual).

Uneori, acești oameni au trebuit eliberați de un duh conducător al văzduhului care acționa ca un stăpân de sclavi, ținându-și toate aceste victime într-o înlănțuire a puterii satanice.

O altă localizare a "omului tare", de unde poate controla demonul de care tu încerci să eliberezi persoana, este interiorul altei persoane! De obicei, acest lucru se întâmplă atunci când între cele două persoane implicate exista o strânsă legătură sufletească (în volumul următor vom vorbi mai mult despre legăturile sufletești), cum ar fi cele dintre membrii unei familii, partenerii sexuali, prietenii apropiați, etc. Se pare că aceasta legătură sufletească acționează ca un "tub demonic" prin care demonii se pot mișca sau își pot exercita puterea și controlul.

Aceasta este explicația devastatorului control manipulator pe care-l pot avea unii oameni asupra altora. Până când nu se rup legăturile sufletești, lucru care, prin harul lui Dumnezeu poate fi ușor făcut prin rugăciune, ne confruntăm cu o putere demonică care se află complet în afara controlului persoanei pe care încercăm să o ajutăm. Am constatat că slujirea este foarte profundă atunci când avem de-a face cu puteri demonice care au fost exercitate prin parteneri sexuali din trecut cu care, așa cum spune Scriptura (1 Corinteni 6:15-17), oamenii au devenit un singur trup. În aceste cazuri, când este ruptă legătura sufletească, eliberarea se poate produce instantaneu.

Din experiență știm că sfatul lui Isus de a lega "omul tare" este foarte practic și că adesea este o procedură necesară în cursul slujirii pentru eliberare. Dar ea nu garantează un succes imediat, fiind doar o procedură de slujire de care trebuie să ținem seama. Sunt multe alte motive pentru care unele eliberări pot fi dificile, și despre ele vom vorbi în volumul următor.

A aduna sau a nu aduna, aceasta-i întrebarea!

(Matei 12:30 și Luca 11:23)

Există o mare tentație: aceea de a scoate pasajele biblice din context, în special dacă aceasta convine perspectivei noastre teologice! Deseori am auzit cuvintele din Matei 12:30 citate în așa fel încât să dea o "lovitură" evanghelică : *"Cine nu este cu Mine este împotriva Mea !"* Amenințarea că în ziua judecății finale vei fi considerat ca unul dintre cei care au fost împotriva lui Isus, este o arma spirituală ce sprijină apelul Ia a-L urma!

Iarăși, vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Eu cred că dacă cineva nu este pentru Isus, atunci omul acela este, într-adevăr, împotriva Sa și că în ziua judecății cei care sunt cu adevărat cu El vor fi cei care vor intra în cer pe calea cea strâmtă care duce la viață. Dar nu acesta este contextul în care scriitorii Evangheliilor au înregistrat rostirea acestor cuvinte.

Ele apar, aproape identic, spre sfârșitul Evangheliilor lui Matei și Luca unde se prezintă controversa referitoare la Beelzebul. Deși omise din Evanghelia după Marcu, aceasta include totuși o discuție (la care ne-am referit deja) despre cei care-L urmează pe Isus, pe care El îi numește mama, fratele și sora Sa, un pasaj care, în contextul controverselor despre Beelzebul, are exact aceeași semnificație.

Deci, care este relevanța și contextul acestei foarte importante afirmații făcute de Isus? Relevanța este că ea concluzionează discuțiile despre eliberare, discuții care au urmat atacului lansat de farisei împotriva Sa pentru că a vindecat și eliberat omul orb și mut. Isus explică cum scoate demonii cu puterea Duhului lui Dumnezeu și că legarea "omului tare" este o parte a unei posibile proceduri de slujire, pentru a submina întăriturile lui Satan.

Numai după aceea El spune *"Cine nu este cu Mine..."*. Ceea ce vrea să spună Isus aici este că oricine nu este cu El în

lucrarea de eliberare, care era tema discuției ce va urma, este împotriva Lui! Contextul nu este cel al unei afirmații generale despre urmarea Lui Isus (subiect la care, de-a lungul Evangheliilor, se fac multe referiri), ci al unui aspect foarte specific a ceea ce înseamnă să-L urmezi pe Isus - sprijinirea și implicarea în lucrarea de eliberare.

În privința aceasta, multe biserici ar trebui să roșească atât datorită exegezei istoriciste pe care o fac acestui verset cât și răspunsului dat implicațiilor pe care aceasta interpretare le arc în slujirea lor! Căci, iată ce vrea să spună aici Isus, într-o interpretare amplificată și contextualizată:

"Cine nu este cu Mine în lucrarea de eliberare la care M-a chemat Tatăl Meu, ca parte a Evangheliei depline a evanghelizării, vindecării și eliberării, este împotriva Mea deoarece se opune, direct sau indirect, unei părți vitale din lucrarea care Mi-a fost dată de Duhul Sfânt și care dovedește că împărăția lui Dumnezeu a venit".

Dar asta nu e tot. Fraza lui Isus încă nu s-a terminat. Nu există un final blând, de care să te poți agăța, folosindu-l ca o scuză pentru a evita implicațiile a ceea ce Isus spune în continuare!

Din nou, într-o versiune amplificată și contextualizată:

"Cine nu Mă ajută să strâng recolta (turma) eliberând oamenii de puterile întunericului, la fel cum Eu am eliberat azi omul acesta orb și mut, nu numai că nu aduce în turmă ci, dejapt, risipește forma".

Implicațiile acestor cuvinte sunt mult mai adânci decât modul superficial în care sunt ele uneori folosite în evanghelizări sau în încercarea de a determina oamenii să sprijine ceea ce poate fi, foarte bine, o lucrare a lui Dumnezeu, dar care este ruptă complet de contextul scriptural. Semnificația lor este uimitoare.

Pe scurt, Isus afirmă că cei care nu sprijină lucrarea de eliberare se împotrivesc lui Cristos și că acei lideri care nu se implică în slujirea pentru eliberare de fapt, risipesc turma!

Deseori am văzut cum cei care ar trebui să se bucure de această biruință a crucii, se opun la ceea ce este, evident, lucrarea Duhului Sfânt (eliberarea oamenilor de puterile întunericului). Și printre cei care resping acest adevăr se afla și unii oameni care se mândresc cu o slujire fundamentată biblic. Oricât de mândri am fi de tradiția noastră biblică, dacă nu sprijinim și nu practicăm lucrarea de eliberare, ne opunem Evanghelici.

Chiar mai radical este adevărul că oamenii foarte religioși în dedicarea lor creștină, pot risipi turma. Cum este posibil așa ceva? Constatările mele în această privință poate că-i vor ajuta pe cei care nu pot înțelege acest lucru.

O slujire care-L prezintă pe Cristos ca răspuns la toate problemele vieții, este foarte atractivă pentru cei care au multe probleme. Acești oameni, auzind Evanghelia, se convertesc. Biserica pretinde că și-a îndeplinit misiunea, dar ea îl lasă pe bietul convertit (să-l numim Chris) să se zbată într-un nou mod de viață, pentru care el nu este pregătit. El are nevoie de ajutor. La acest început, mulți au nevoie nu doar să cunoască fundamentele adevărului creștin (sarcină care, uneori, este bine îndeplinită), ci și de o slujire personală care să-i ajute să învingă toate problemele ce rezultă din tot ceea ce a invadat ființa lor în anii cât au fost păgâni. Majoritatea bisericilor nu acorda acest ajutor.

Peste un an, nimeni nu-l mai vede pe Chris. Biserica nu era răspunsul la problemele lui și el s-a întors la prietenii lui din lume care, cel puțin, își fac timp să discute cu el despre alte aspecte ale vieții. El nu-L neaga complet pe Dumnezeu dar îl pune pentru totdeauna într-un sertar, ca ceva irelevant pentru el și familia lui. Este improbabil ca el să se mai întoarcă vreodată într-o biserică și probabil că-i va descuraja pe cei care trec prin greutăți și care

cred că biserica i-ar putea ajuta.

Unde s-a greșit? Ce s-a întâmplat cu Chris? Cei din biserica lui au făcut una dintre cele mai obișnuite greșeli care se fac în evanghelizare. Ei au presupus că, odată ce Chris ajuns la "adăpost", Dumnezeu se va ocupa de toate celelalte iar ei nu mai aveau nimic de făcut! Ce greșeală! Oamenii care vin la Cristos poartă, de obicei, o grea povară, iar o parte din ea pot fi demonii care au intrat pe diverse căi, inclusiv prin păcatele unui mod de viață nedumnezeiesc sau prin contaminare generațională. Pentru Chris, momentul convertirii ar trebui să fie începutul și nu sfârșitul slujirii.

În acel moment el este mai deschis ca niciodată pentru a pruni tot ajutorul de care are nevoie pentru a deveni un membru dinamic și stabil în Trupul lui Cristos. S-ar putea ca el să aibă nevoie și de eliberare, iar dacă nu primește slujirea pentru vindecare și eliberare, demonii pe care-i are și care au trecut printr-un șoc la convertirea lui, se vor regropa și își vor restabili întăriturile, continuând să-l chinuiască cu toate vechile probleme pe care le avea înainte de a deveni creștin.

Într-adevăr, acum demonii își vor intensifica eforturile pentru a-i arăta lui Chris cât de multe probleme are! Iar el va concluziona (pe bună dreptate) că, la urma urmelor, nu s-au schimbat prea multe în viața lui de când a devenit creștin. Astfel, Chris a încercat, sincer, să vadă cum e creștinismul, dar a văzut că lui nu i se potrivește și a sfârșit prin a respinge biserica, împacându-se cu înfrângerea suferită și descurajându-i și pe alții. Tristă poveste! Turma a fost risipită iar avertismentul dat de Isus celor care nici nu sprijină și nici nu practică eliberarea, confirmat.

Povestea lui Chris nu este singulară. Nu toți cei ca el sfârșesc prin a părăsi biserica, dar mulți dintre cei care rămân în ea, își poartă mai departe rănilor și durerile. Ei au atât de multe probleme

nerezolvate, care aproape că ies la suprafață, încât, dacă nu vor fi ajutați așa cum Isus ne-a spus s-o facem, vor rămâne slabi și disperați. Mulți dintre oamenii care au fost la EUel Grange purtau niște măști ale normalității în timp ce sub ele erau zdrobiți de greutatea rănilor, osândirii și subaprecierii.

În biserici, acești oameni îi epuizează atât pe lideri cât și resursele comunității iar în afara bisericii, nu sunt o atracție pentru cei din lume. Din nou, eșecul în a elibera de demoni are ca rezultat risipirea și nu adunarea turmei.

Păcatul împotriva Duhului Sfânt

Implicațiile acestui subiect sunt greu de înțeles dacă nu cunoști învățătura pe care Isus a dat-o imediat după aceea. În Matei 12:31 și 32 Isus continuă discuția arătând că risipirea turmei în felul acesta este legată de păcatul împotriva Duhului Sfânt, care "nu va fi iertat niciodată". Vom fi iertați pentru orice păcat, chiar și împotriva Fiului lui Dumnezeu, dar nu vom fi iertați pentru păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Despre "păcatul de neiertat" s-a scris mult, iar eu nu intenționez să aprofundez aici acest subiect. Desigur, este vorba despre un avertisment salutar iar biserica trebuie să ia în serios contextul în care Isus a spus aceste cuvinte. Fariseii îl acuzau spunând că lucrarea pe care o face Duhul Sfânt prin El (în cazul acela, lucrarea de eliberare) era de fapt lucrarea lui Satan. De aceea trebuie să fim foarte atenți atunci când este vorba de a critica o lucrare care include eliberarea, pentru a nu face aceeași greșeală și a păcătui împotriva Duhului Sfânt, împotrivindu-ne la ceea ce Dumnezeu însuși face pentru a elibera oamenii. Asta nu înseamnă că cei care lucrează în eliberare sunt, din acest motiv, deasupra oricărei

critici și nu trebuie să dea socoteală de ceea ce spun sau fac în Numele "lui Isus. Noi toți suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce zidim pe temelia care este Isus Cristos, El însuși avertizându-ne că vor fi oameni care au scos demoni dar care nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu (Matei 7:22-23).

Trebuie, de aceea, să ne auto-examinăm în această privință și să lăsăm ca Duhul Sfânt să lucreze adevărul în inimile noastre. Dacă nu-L înălțăm pe Domnul Isus Cristos, preluând autoritate asupra puterilor întunericului (demonii), acestea vor pângări Trupului Său (cauzând boli și durere), iar noi nu vom asculta una dintre poruncile fundamentale pe care El le-a dat ucenicilor Săi și bisericii. Într-adevăr, stând împotriva celor care practică lucrarea de eliberare, subminăm unul dintre scopurile esențiale pentru care Isus a murit (înfrângerea lui Satan și a puterilor întunericului). Isus însuși ne-a avertizat să nu-[^]uđecăm pe alții! (Matei 7:1 -2).

Șapte duhuri mai rele decât cel dinții

(Matei 12:43-45 și Luca 11:24-26)

Cele mai obișnuite întrebări care se pun celor implicați în lucrarea de eliberare sunt: *"Unde pleacă demonii când sunt scoși afară?"* sau *"// trimiteți într-un loc anume?"* sau *"Cum îi opriți să nu intre în altcineva?"* Scriptura păstrează tăcere asupra acestor lucruri!

În Evanghelii există doar trei comentarii care pot da oarecare lămuriri asupra acestor subiecte. Primul se află în relatarea lui Marcu despre vindecarea băiatului eplieptic, unde Isus a poruncit demonului să plece din copil, și *"să nu mai intri în el"* (Marcu 9:25). Al doilea îl găsim în discuția cu demonii care se aflau în demonizatul din Ghadara, când aceștia îl roagă pe Isus să nu-i trimită în Adânc, în cele din urmă El lăsându-i să intre (la cererea lor) în porci.

Cel de-al treilea, care este și prima dintre referirile la acest subiect, se află în cele câteva versete din Evangheliile lui Matei și Luca care avertizează asupra pericolului întoarcerii, nu numai a demonului care a plecat ci chiar a unei și mai rele colonii de puteri satanice!

Apărent, această afirmație pare a contrazice prima referire din Marcu, căci dacă Isus a poruncit fiecărui demon pe care L-a scos să nu se mai întoarcă niciodată în acea persoană, atunci nu poate exista nici pericolul ca omul acela să fie și mai puternic demonizat de către același demon! Evident, trebuie să examinăm puțin aceste două versete și să îndepărtăm acest conflict care este, fără îndoială, doar aparent!

Atunci când Isus a poruncit ucenicilor să meargă și să predice Evanghelia, să vindece bolnavii și să scoată demonii, El le-a trasat linia de conduită generală, fără a intra în detalii. Le-a dat putere și autoritate să scoată demonii, dar nu le-a spus unde să-i trimită! (Luca 9:1-2). De aceea, eu privesc cu suspiciune orice învățătură care dă niște șabloane în această privință, deoarece acestea par a fi niște instrucțiuni fără suport biblic, existând pericolul ca ele să devină tehnici ce pot degenera în fire, opuse lucrării sub ungerea Duhului lui Dumnezeu. Scriptura nu dă întotdeauna detalii asupra fiecărui aspect din lucrarea de vindecare și eliberare, de aceea trebuie să ne folosim atât de bunul simț care vine de la Dumnezeu cât și, uneori, de dorința de a acționa sub o anumită ungere a Duhului.

Atunci când L-au întâlnit, unii demoni au strigat către Isus: *"Ai venit aici să ne chiniești înainte de vreme?"* (Matei 8:29). Imediat ce L-au recunoscut pe Isus, ei au știut că-L aveau față pe Cel care, într-o zi, la vremea hotărâtă, îi va arunca, împreună cu Satan, în iazul de foc, împlinind judecata care le-a fost pregătită. Atunci, ei se vor întâlni cu acei îngeri care sunt deja

păstrați *"pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric"*. Aceștia sunt îngerii din Adânc, deja pedepsiți pentru că *"nu și-au păstrat starea de la început"* (Iuda 6).

Isus nu a trimis niciodată vreun demon în Adânc, deși aceștia au recunoscut clar că El avea puterea să o facă (Luca 8:31). El nu i-a trimis nici în iazul de foc, în întunericul de afară, în focul veșnic sau în vreunul din multele locuri în care, în entuziasmul lor, îi auzi pe oameni că trimit demonii! Eu nu cred că Dumnezeu ne va pedepsi în vreun fel pentru entuziasmul nostru exagerat din lupta cu vrășmașul, dar cred că este important să operăm în limitele autorității scripturale!

Cei care îi condamná pe entuziaști pentru limbajul plastic pe carc-1 folosesc în lucrarea de eliberare, dar care stau deoparte, nefăcând nimic, se află într-un mare pericol și trebuie să-și aducă aminte de avertismentul pe care Isus L-a dat în parabola oilor și a caprelor, unde a ilustrat judecata finală. Isus vorbește acolo de cei care erau *"în închisoare"* și *"nu v-apăsas de ei"*, afirmând că celor care au refuzat să-i ajute le va spune : *"Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în jocul cel veșnic, pregătit Diavolului și îngerilor lui"* (Matei 25:41). Când Isus spune că El a venit să-i elibereze pe cei închiși, nu se referă la cei care se aflau literalmente în spatele gratiilor, de aceea nici noi nu putem afirma că acest pasaj se referă strict la vizitarea unor încarcerări și că nu are nici o relevanță pentru lucrarea de eliberare.

Dc asemenea, trebuie să sesizăm aici dispensațiile planului etern al lui Dumnezeu și să ne dăm scama că noi putem opera doar în limitele acestor dispensații (perioade de timp). Din nefericire, Satan a folosit teologia dispensaționalistă greșită ca pe o puternică armă, nu doar pentru a opri lucrarea de eliberare, ci și pentru a împiedica operarea darurilor Duhului Sfânt în plinătatea lor! Există o școală a gândirii dispensaționaliste care

încă mai are un enorm impact și influență în biserici. Ea limitează operarea darurilor spirituale la perioada apostolică, argumentând că Isus a lucrat cu darurile Duhului Sfânt și a dat apostolilor puteri similare pentru a stabili credința că El este Fiul lui Dumnezeu. Dar odată ce acest lucru s-a realizat, am trecut într-o altă dispensație, în care singurul dar de care avem nevoie pe pământ este credința. Când murim, mergem în slavă, dar până atunci trebuie să ne trăim viețile în ascultare de ceea ce Scriptura ne spune să facem pe pământ, nemaivând nevoie de supranatural deoarece nu mai suntem în dispensația în care acesta este permis sau cerut de la noi.

Astfel, dispensaționaliștii au adus argumente teologice pentru a spiritualiza lecțiile de supranatural din Noul Teasament și pentru a ne convinge că nu trebuie să facem ceva pentru a le pune în practică. Cât trebuie să se fi bucurat Satan văzând că înșelăciunile lui sunt atât de eficiente încât o atât de puternică școală de teologie creștină a lucrat, de fapt, în favoarea lui! Căci, concluzia clară la care ajunge acest gen de teologie dispensaționalistă este că, datorită faptului că folosirea darurilor spirituale nu este permisă, toți cei care le folosesc trebuie să fie de la vrășmaș, înșelați, sau chiar ocultiști! Acest fel de gândire pare a da dispensaționaliștilor posibilitatea de a-și ascunde propria lipsă de putere, acuzând restul trupului lui Cristos că operează în erezie și înșelare.

Eu cred că temelia acestei teologii este frica. Isus a spus că în zilele de pe urmă Satan va face tot felul de minuni, astfel încât chiar și cei aleși să poată fi înșelați. Deci, dacă Satan poate face asemenea lucruri uimitoare existând posibilitatea ca oamenii să fie înșelați, atunci, argumentează ei, "este mai bine să nu riscăm nimic, decât să ne implicăm în ceva ce poate fi greșit!"

Din nefericire, ei uită parabola talanților (Matei 25:14-30) în care Isus îi laudă pe robii care-și folosesc cu înțelepciune talanții dar pe robul care de frică să nu facă vreo greșeală își îngroapă talantul, pierzând tot ce avea, El îl numește *"robul acela nefolositor"*, poruncind ca el să fie aruncat *"în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților"* (Matei 25:30). Nimic nu indică în parabola aceasta că cei care-și folosesc, chiar fără succes, talanții, ar fi osândiți. Osândirea este doar pentru cei care au refuzat să-i folosească!

Dispensațiile în care a fost împărțită istoria omenirii, și care sunt clar arătate în Scriptură, sunt următoarele:

1. De la creație și imediata cădere a omului până la întruparea Domnului Isus Cristos.
2. De la întrupare până la Rusalii.
3. Perioada Rusaliilor, în care trăim acum.

Următoarea dispensație va începe odată cu a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos. Nu-mi propun însă să intru în discuții escatologice și dispensaționaliste în această carte, care se dorește a fi folositoare sfinților în prezenta dispensație!

În ceea ce privește eliberarea și destinația demonilor după eliberare, este important să știm că în prezenta dispensație încă nu a venit vremea ca ei să se alăture îngerilor care deja sunt în lanțuri, în focul judecății lui Dumnezeu, care este *"pregătit Diavolului și îngerilor lui"* (Matei 25:41). De aceea, în momentul de față noi nu avem nici un drept de a face altfel decât a făcut Isus și, din aceleași motive, trebuie pur și simplu să scoatem demonii din teritoriul pe care-l ocupă și să le interzicem să se întoarcă.

Totuși, aici se ridică o problemă. Dacă le-am interzis demonilor să se întoarcă, așa cum se pare că a făcut și Isus, atunci de ce a mai trebuit să fim avertizați de posibilitatea întoarcerii demonului, de data aceasta cu alți șapte demoni mai răi decât el, astfel

încât starea aceluia ora să ajungă mai rea decât la început? Am arătat anterior că demonii sunt legaliști. Ei își cunosc drepturile și vor merge oriunde aceste drepturi le sunt legal acordate. Deci trebuie să vedem dacă nu cumva, după eliberare, demonii n-ar putea simți că au un drept legal de a se întoarce. Există două principale motive pentru care acest lucru se poate întâmpla.

Eșecul în a-L face pe Isus Domn

Primul motiv este legat de Domnia lui Isus Cristos în viața noastră și de nevoia de a fi umplut cu Duhul Sfânt. Atunci când o persoană este eliberată de un duh rău, în acea persoană rămâne un vacuum spiritual. Cu ce va fi umplut acel vacuum spiritual pentru ca acea persoană să fie în siguranță? Singurul duh care ne pune în siguranță, dacă ne umple, și pecarc Scriptura ne îndeamnă să-L căutăm, este Duhul Sfânt. Pavel ne spune să fim mereu plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5:18). Dacă dorim să fim vase pentru revărsarea Duhului Sfânt în viețile altora prin slujire, atunci avem nevoie să fim continuu reumpluți cu puterea lui Dumnezeu.

Când femeia cu scurgere de sânge L-a atins, Isus a știut că o putere a ieșit din El (Luca 8:46). Dacă Isus a experimentat acest lucru, atunci și noi trebuie să ne dăm seama că ceea ce Dumnezeu ne-a dat la convertire sau atunci când am fost umpluți (botezați) cu Duhul Sfânt, nu este suficient pentru tot restul vieții noastre. Noi trebuie să scoatem în continuu apa vieții care izvorăște din fântâna din lăuntrul nostru.

Dar nu putem fi umpluți cu Duhul Sfânt dacă Isus nu este Domn al vieților noastre. Duhul Sfânt este un Duh SFÂNT. Singurul mod în care noi, ca păcătoși, putem fi sfințiți, este ca păcatul nostru să fie acoperit de sângele lui Isus. Astfel, putem purta o haină a neprihănirii care nu poate fi câștigată printr-o practică religioasă, ea fiind un dar din partea lui Dumnezeu. Numai atunci când Isus totc instaurat ca Domn în viețile noastre,

Duhul Sfânt are libertatea de a ne umple. Dacă un duh rău este scos dintr-un om care nu l-a cerut lui Isus să fie Domn al vieții lui, Duhul Sfânt nu poate veni să umple vacuumul spiritual creat. De aceea, este esențial ca persoana să fie adusă la Isus și să se nască din nou din Duhul Lui Dumnezeu. Eu n-am slujit decât în împrejurări excepționale pentru eliberarea cuiva care nu este în împărăția lui Dumnezeu, deoarece în aceste cazuri pericolul este evident.

Satan nu are nici un respect pentru oameni și pentru a se împotrivi lucrării Duhului Sfânt el va face tot ce-i stă în putință pentru a submina adevărata lucrare de eliberare, atacându-i pe cei care au fost eliberați. Dacă demonii își dau seama că au vreun drept legal de a se reîntoarce deoarece în acea zonă a vieții persoanei nu a fost stabilită domnia lui Isus Cristos, Satan va trimite acolo alți șapte demoni mai răi decât primul. Starea finală a persoanei ajungând mai rea decât la început, Satan va încerca să exploateze această situație pentru a discredita singura slujire care poate îndepărta demonii din întăriturile pe care le dețin în viețile oamenilor!

În ultimii ani am auzit de mai multe ori relatat faptul că pentru unii oameni lucrurile au mers mult mai rău, îngrozitor chiar, după slujirea pentru eliberare. Se pare că majoritatea acestor relatări sunt legate de slujiri pentru eliberare efectuate în mod neadecvat unor oameni care nu erau sau nu doreau să devină creștini și să accepte domnia lui Isus Cristos în viețile lor.

În Noul Testament găsim doar o singură relatare despre eliberarea unei persoane care nu a venit în prealabil la Isus. În Fapte 16 ni se arată cum femeia cu duh de ghicire s-a ridicat timp de mai multe zile împotriva lui Pavel, cu toate că demonii din ea spuneau adevărul despre Isus. În cele din urmă, Pavel nu a mai suportat perturbarea lucrării sale de evanghelizare și a preluat autoritate asupra demonului, eliberând femeia. Dar reacția de împotrivire a stăpânilor ei a fost atât de puternică încât Pavel și

Sila au fost aruncați în temniță. Consecințele acelei eliberări au fost neplăcute, chiar și pentru Pavel! Trebuie să fim foarte atenți pentru a nu ieși din liniile generale de slujire pe care Dumnezeu ni le-a trasat, iar dacă o facem, să fim convinși că L-am auzit pe El spunându-ne să o facem, acțiunea noastră fiind sub ungerea Sa. Altfel, consecințele asupra persoanei, care poate deveni și mai grav demonizată, precum și atacurile asupra slujirii, vor aduce mari prejudicii lucrării la care Dumnezeu ne-a chemat.

Deci, avertismentul lui Isus despre o posibilă agravare a demonizării în urma eliberării este o puternică motivație de a nu sluji oamenilor care nu doresc să vină sub domnia Sa și care nu pot, de aceea, fi umpluți cu Duhul Sfânt.

Există și un al doilea aspect al acestui avertisment pe care trebuie să-l luăm în considerare și care este subliniat de Petru în a doua sa epistolă. Acolo, el vorbește despre cineva care a scăpat de puterile coruptive ale lumii (o foarte sugestivă descriere a eliberării de duhurile rele), și care apoi este din nou prins și cucerit de ele.

Petru este drastic în condamnarea unor astfel de oameni, spunând : *"Căci, dacă, după ce au scăpat de stricăciunea lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune proverbid adevărat: "Câinele s-a întors la ce vărsase și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă"* (2 Petru 2:20-22).

Petru ne avertizează aici că noi suntem oricând vulnerabili în acele zone din viețile noastre în care am avut slăbiciuni. Dacă am fost eliberați de duhuri rele, trebuie să fim precauți și să umblăm în curățenie înaintea lui Dumnezeu, în special în acele lucruri în

care am fost curățați, altfel vom fi în pericol de a fi din nou biruți de vrășmaș. El își va exercita un drept legal, pe care noi i-l dăm prin păcat, și va recupera teritoriul pe care l-a pierdut aducând cu el puteri demonice chiar mai puternice decât el.

Acest pasaj din Scriptură ne arată care este diferența dintre lume, fire și diavol, trei surse de influență pe care unii oameni cu greu le disting. Lumea este acea sursă generală de influență care este controlată de Satan și care oferă tentații opuse voinței perfecte a lui Dumnezeu. Ispitițiile oferite de lume sunt atractive pentru fire deoarece par a împlini dorințele de bază ale naturii noastre căzute, cum ar fi lăcomia, pofta, egoismul, etc, etc. Viața pe care o trăim în trup poate fi însă consacrată în întregime slujirii lui Dumnezeu fiind pusă astfel deoparte și cu toate că rămânem vulnerabili la atacurile dușmanului, putem fi înconjurați de un zid de apărare.

Însă atunci când, de bună voie, noi alegem să permitem dorințelor firii să-și găsească împlinirea într-un mod care este contrar călăuzirii Duhului Sfânt, suntem în pericol de a fi demonizați prin practicarea păcatului. Din clipa în care demonizarea s-a produs, persoana nu are de luptat doar cu ispitirile din afară ci și cu o voce interioară care grăbește capitularea în fața ispitelor, adesea prin hrânirea minții cu motive care să justifice păcatul.

Păcatul este încurajat atât de demonicul din interior cât și de ispitirea din afară. Fără eliberare, creștinul va fi permanent controlat de vrășmaș. Mulți creștini se luptă în felul acesta și deoarece nu li s-a vorbit niciodată de posibilitatea de a fi eliberați de sub puterea demonică prin slujirea pentru eliberare trăiesc, în anumite zone ale vieților lor, într-o nesfârșită sclavie satanică.

Echipa noastră a slujit în mod confidențial multor lideri creștini care căutau cu disperare un ajutor. Unii ajunseseră să creadă că nu erau creștini, atât erau de extinse întăriturile demonice în mințile și firea lor. Mulți sufereau de adânci probleme sexuale, fiind chinuți de dorințe păcătoase pe care nu îndrăzniseră niciodată să le mărturisească în bisericile lor de teamă că onestitatea față de superiori le-ar fi distrus carierele și familiile. Ani de zile trăiseră în chinuri, crezând că nimeni nu-i putea ajuta și că slujirea pentru eliberare i-ar putea ajuta poate pe alții, dar nu pe ei.

Unii dintre ei au fost adânc șocați de amploarea demonizării sub care se aflau, de josnicia și violența manifestate atunci când demonii, în cele din urmă, au ieșit la suprafață. Mulți s-au întors în bisericile lor complet schimbați, cu o ură Sfântă împotriva vrășmașului și o extraordinară dorință de a începe slujirea de eliberare. Pentru unii, robia legalismului învățăturilor dispensaționaliste a dispărut imediat ce lumina eliberatoare a lui Isus, ca vindecător și eliberator, a venit în viețile lor.

Nu este de mirare că Satan dorește să țină bisericile în necunoștință de nevoia lor de slujirea pentru eliberare, făcând tot ce poate pentru a-i discredita în ochii celorlalte biserici pe cei care sunt puternic implicați în această lucrare. El nu dorește să vadă că Biserica este curată și puternică. Trebuie să știm că, așa cum ne-au avertizat Isus și Petru, dușmanul nu-și va înceta atacurile și va încerca din răputeri să recâștige terenul pierdut prin câștigarea unui drept legal asupra noastră.

Înainte de a încheia acest capitol, trebuie să notăm observația lui Isus că atunci când un duh rău iese dintr-un om, el merge în "locuri pustii și fără apă", căutând un loc de odihnă. De ce ar alege un duh rău să meargă într-un loc atât de arid? Singurul

răspuns care are un suport teologic derivă din referirea din Efesceni 5:26 cu privire la spălarea Bisericii cu apă, pentru a fi prezentată lui Dumnezeu curată și fără vină, fără pată sau zbârcitură.

Este aceasta o referire la lucrarea de eliberare? Este, dar una indirectă, deoarece pentru ca Biserica să fie curățită și pură, trebuie desigur ca orice demon să fie scos din ea. Se pare că apa are o semnificație specială și de aceea demonii, inevitabil, se tem de ea. Eu nu provin dintr-o familie care să fi respectat sacramentele, dar am învățat că în lucrarea de eliberare nu trebuie evitată nici o practică scripturală care ar putea fi folosită sacramental ca parte a slujirii pentru vindecare și eliberare.

De multe ori am consacrat apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și apoi am stropit persoana, am făcut semnul crucii pe frunte sau, în cazurile extreme, am folosit bazinul de înot. Toate, cu efecte considerabile! Demonii urăsc apa consacrată. Deseori i-am auzit strigând *"Nit asta, arde!"*, sau lucruri asemănătoare. Putem înțelege deci că, clacă apa are o asemenea putere asupra demonilor, aceștia, atunci când ies din oameni vor alege cu siguranță un loc fără apă!

Acest lucru poate arunca o nouă lumină și asupra botezului în apă. Deseori am folosit piscina noastră pentru a boteza prin scufundare, mulți dintre cei astfel botezați fiind eliberați de duhurile rele care au fost scoase din ascunzișurile lor prin acest botez sacramental, efectuat în scopul eliberării. Este interesant de observat că ritualul romano-catolic pentru botezul copiilor a inclus întotdeauna și o rugăciune pentru eliberarea copilului de puterile demonice care au venit asupra lui pe linia generațională a părinților.

În ultimii ani, disputa cu privire la botezul infantil și cel la vârstă adultă a creat multe disensiuni. Puțini, poate nici unul, dintre susținătorii vreuneia dintre cele două practici au luat serios în considerare aspectul eliberării prin curățirea în botez. (Într-un

context vom analiza capitolul 19 din Numeri, care vorbește pe larg despre folosirea, sub lege, a apei pentru curățire)..

Ceremonia dedicării și prezentării copiilor de creștini în țâța lui Dumnezeu este pe deplin scripturală, la fel cum este și folosirea acestei ceremonii pentru eliberarea copilului la începutul vieții lui. (Din experiență știm că demonii pleacă foarte ușor din copii. Demonizarea generațională se fortifică numai atunci când copilul, maturizându-se, prin comportarea sa păcătoasă dă demonilor anumite drepturi).

Putem avea o nouă perspectivă asupra vindecărilor de la scăldătoarea Bethesda dacă luăm în considerare puterea apei consacrate care era "tulburată" sau "amestecată", probabil de un înger (Ioan 5:1 -9). Prima persoană care intra în bazin era vindecată. Se întâmpla oare acest lucru datorită unei ungeri speciale a Duhului Sfânt asupra apei, astfel încât atunci când cineva intra în ea duhul de infirmitate care afecta bolnavul era scos, oamenii fiind vindecați?

Practic, noi am folosit deseori apa consacrată (prefer acest termen celui, mult mai comun, de "apă sfințită" deoarece această ultimă denumire are un iz de superstiție divină), și am văzut câtă importanță are ea în lucrarea de eliberare. Am folosit-o în diverse moduri, după cum ne-a călăuzit de fiecare dată Duhul Sfânt. În ultimii ani Leanne Payne a vorbit și ea pe larg despre puterea apei consacrate în lucrarea de eliberare.

Știind că demonii, atunci când pleacă dintr-o persoană, aleg să meargă în locuri pustii și fără apă, am folosit uneori această frază pentru a accentua poruncile pe care le-am dat demonilor de a pleca din oameni: "Pleacă în locuri pustii și fără apă". Este foarte probabil că dacă se va porunci demonilor să plece într-un loc în care vor să plece, vor pleca mai repede și fără a răni sau afecta persoana.

Probabil că Isus a permis demonilor să intre în porci tocmai pentru a-l proteja pe om, în acea împrejurare El întorcând situația împotriva lor, căci mă îndoiesc că vreunul dintre ei a bănuțit că porcii se vor arunca în marea Galileei!

Tatăl vostru, Diavolul!

(Ioan 8:31-47)

Deși Evanghelia lui Ioan acordă relativ puțin spațiu lucrării de vindecare și eliberare a lui Isus, profundele Sale învățături asupra unor teme majore înregistrate de Ioan aruncă o lumină unică asupra vieții și lucrării Domnului. Ioan ne spune (făcând probabil referire la alte scrieri despre Isus) că *"Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viața în Numele Lui"* (Ioan 20:30-31).

Ioan a urmărit, deci, în primul rând evanghelizarea, pentru ca oamenii să poată înțelege cu adevărat cine este Isus. De aceea multe din învățăturile redată de el nu se regăsesc în celelalte Evanghelii iar unele dintre ele se găsesc oarecum dispersat, în discuțiile pe care Isus le-a avut cu un grup de credincioși, oameni care nu erau doar niște evrei care credeau în Dumnezeu, ci, ne spune Ioan, adevărați creștini (v. 31).

Acestor credincioși evrei, Isus le spune un lucru pe care ei l-au considerat jignitor: *"Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi"* (v.32). Acei oameni nu puteau accepta ideea că ei, copiii lui Avraam, care nu au fost vreodată sclavii cuiva, ar avea nevoie să fie eliberați de ceva sau din robia cuiva (uitaseră, desigur, anii de exil pe care poporul lui Dumnezeu îi petrecuse în robia babiloniană!).

Este greu să se dea un sens explicațiilor pe care Isus le dă acestor credincioși, dacă nu acceptăm ideea că El vorbește aici de nevoia slujbei de eliberare. Mai întâi, spune El, *"...oricine trăiește în păcat este rob al păcatului"* dar *"...dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi"* (v.34-36). Acest verset este deseori folosit de cei care se opun lucrării de eliberare pentru a demonstra că nu este cu puțință ca un creștin să aibă nevoie de eliberare, deoarece "Fiul ne-a făcut liberi". De obicei versetul acesta este citat în afara contextului, deoarece aici Isus pare a sugera că acei credincioși erau sub controlul lui Satan!

El spune în continuare: *"Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu"* (v. 37). Despre cine vorbea, de fapt, Isus, aici? Era vorba de un grup de oameni care credeau în El dar pe care, totuși, El îi acuza că nu primeau învățăturile Lui. Deși recunoaște că ei sunt credincioși, Isus le spune că încearcă să-L ucidă. Aparent, o afirmație fără sens.

Dar Isus continuă: *"Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru"* (v.38). Cele mai multe traduceri folosesc „T” pentru prima folosire a cuvântului Tată și „t” pentru cea de-a doua. Evident, Ioan și-a dat seama că Isus vorbea despre doi tați diferiți. Și iată că afirmațiile lui Isus capătă sens. El vorbește despre fidelitatea pe care, răspunzând demonicului, oamenii aceia i-o arătau lui Satan, încercând să-L omoare. Este limpede că ei nu-și dădeau seama de ce se petrece deoarece protestează, afirmând că tatăl lor (cu „t”) este Avraam și că singurul Tată (cu „T”) pe care l-au avut vreodată este Dumnezeu însuși (v.39-41).

Calm, Isus face loc argumentului cu care acei oameni vor trebui să se confrunte: adevărul că, în ciuda faptului că erau credincioși, exista în ei „ceva” care dorea să-L ucidă. Isus știa cât de nestatornice erau acele mulțimi și că oamenii aceia care-I juraseră

credință în vremurile bune, îi vor cere sângele și eliberarea lui Baraba. Peste numai câteva minute, după ce El a afirmat: "...*înainte de a fi fost Avraam, Eu* .«<«f "(v.58), aceeași oameni "*au luat deci pietre ca să arunce în El*" (v59).

În versetul 44, Isus este și mai specific asupra naturii tatălui cu ;,t". El le spune deschis "*Voi aveți de tală pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș...* ". Ceea ce vrea Isus, într-un limbaj inconfundabil, să spună acelor oameni este că deși ei pretindeau că sunt copiii lui Avraam și că nu aveau nevoie să fie eliberați din robia cuiva, exista în ei ceva care, în mod natural, accepta pe Satan ca tată, căutând să i se supună.

Satan a căutat întotdeauna să-L distrugă pe Isus, iar acum avea o nouă ocazie. Dacă reușea să-i determine pe acei oameni să se întoarcă împotriva Lui, răspunzând ideilor pe care le puneau în mințile lor prin demonii din ei care, evident, îl aveau pe el ca tată, atunci dorințele lui se împlineau. Uciideți-L!

Isus, care avea o perfectă pătrundere a gândurilor și intențiilor inimilor celor cu care venea în contact, a văzut tot ce se petrecea. Nu-i de mirare că le-a spus acelor oameni că se aflau în robie, că aveau nevoie de eliberare (căci, prin control demonic, erau manipulați de Satan însuși) și că numai El putea elibera pe cineva de sub puterea vrășmașului.

Acesta este un important pasaj din Scriptură, care ne arată cât de extinsă este influența demonică în viețile multor credincioși. Sunt anumite zone din viețile oamenilor în care aceștia îl au ca tată mai degrabă pe Diavol decât pe Dumnezeu lui Avraam. Deși nu-și dau seama de acest lucru, adânc în viețile lor pot exista râuri de otrăvă care prin influența pe care o au îi determină să răspundă în fire glasului tatălui lor (Satan), ai cărui demoni, din spatele scenei, își exercită puterea.

Unii dintre acești oameni își dau seama de existența acestor puteri deoarece ci se luptă zilnic cu ele, în minte și în duh. Alții însă, sunt în totală necunoștință de amploarea cu care Satan îi folosește la realizarea planurilor sale, motiv pentru care Isus le-a și spus unor astfel de oameni "*Tatăl vostru este Diavolul*". Cât de multă nevoie avem să ne păzim de atacurile furioase ale demonilor și să-i pregătim pe cei de lângă noi pentru libertatea pe care numai Isus poate să o aducă! Într-adevăr, doar Fiul poate aduce o deplină eliberare de puterile întunericului!

O altă importantă concluzie care rezulta din versemn 3< are ca bază cele două timpuri folosite de Isus când afirmă : "*Dacă Fiul vă face liberi (la prezent), atunci veți fi liberi (la viitor)*". Isus face o diferență clară între cele două aspecte ale mântuirii la care putem ajunge prin credința în El. Primul, cred eu, se referă la faptul că atunci când intrăm în împărăția lui Dumnezeu prin credință, într-adevăr, Fiul ne-a eliberat din ghearele păcatului și ale morții veșnice, iar numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții (Apocal ipsa 20:15). Aceasta este dimensiunea veșnică a mântuirii noastre. Vom intra în cer și vom scăpa de pedeapsa iadului.

Mai există însă și o dimensiune temporală a mântuirii noastre, care se desăvârșește în anii care se scurg între convertire și moartea fizică și care nu este complet împlinită la convertire, rămânând o experiență viitoare. Teologii numesc acest proces sfințire. Numai prin Isus noi putem fi eliberați de tot ceea ce inhibă relația noastră cu Dumnezeu, dar acest proces cere disciplină spirituală și dorința de colaborare din partea noastră.

Nu există nici un curent teologic care să susțină că un om este complet sfințit din chiar momentul în care devine creștin, nemaivând nici un fel de probleme de sănătate sau de bunăstare, într-adevăr, de multe ori oamenii mărturisesc că problemele lor

se înmulțesc după convertire! De aceea, întrebarea nu este dacă creștinii pot sau nu să aibă probleme după convertire, ci dacă aceste probleme au sau nu o cauză demonică.

Oamenii nu pot fi eliberați de puterile demonice care există în ei de dinainte de convertire decât atunci când devin creștini, deoarece fără Cristos omul nu are putere asupra vrășmașului. Slujind pentru eliberarea multor mii de oameni, am aflat că demonii nu-și fac bagajele și nu pleacă imediat ce o persoană se convertește.

Sunt unii oameni care nu pot accepta acest adevăr, dar toți cei care adoptă ca punct de vedere teologic o poziție de pe care spun că un creștin nu poate fi demonizat, trebuie să concluzioneze și că orice persoană care a fost eliberată de demoni și care pretinde că înainte de eliberare era creștin, se înșală și nu poate fi un adevărat credincios. Problema teologiilor greșite este că ele pot părea corecte în cadrul unor discuții teologice de birou, dar devin deseori ridicole atunci când sunt confruntate cu situațiile reale. Pentru a ti credibilă, teologia trebuie să fie adevărată atât în piețele publice cât și în camera de dezbateri.

învățăturile și lucrarea lui Isus s-au produs, în general, în locuri publice și au fost manifestate prin vindecarea și eliberarea a mii de oameni care au crezut în El. Este interesant de observat că mulți dintre cei la a căror vindecare și eliberare am avut privilegiul să participăm, prin slujba de eliberare, anterior crezuseră că un creștin nu poate fi demonizat; epuizând toate posibilitățile de vindecare, ajunși la capătul puterilor și dorind să-I dea și lui Dumnezeu o șansă de a se manifesta, s-au detașat de acele credințe care-L împiedicaseră pe Dumnezeul să se implice în viețile lor.

Așteptarea mișcării Duhului Sfânt conduce la schimbarea percepției asupra situațiilor. Eu cred că implicația cuvintelor lui Isus *"...veți fi liberi"* este mult mai marc decât presupun oamenii în mod obișnuit. Nu cred că Isus a vrut să afirme că atunci când un om crede în El, intră imediat într-o deplină libertate de prezența oricăror puteri ale întunericului care au operat până atunci în viața sa. Dar în viața celui credincios poate intra libertatea, Duhul Sfânt aducând lumina care poate împrăști întunericul.

Marea trimitere

(Matei 28:16-20)

Înainte de a se înălța la cer, Isus a rezumat cu grijă însărcinarea pe care o lăsa Bisericii spre îndeplinire până când El se va întoarce în putere pe pământ ca Domn al Domnilor și Rege al Regilor. În acea zi măreață Isus se va întoarce pentru o mireasă, Biserica Sa, care va fi gata să-L întâmpine și care va împlini prorocia că Evanghelia trebuie vestită tuturor națiunilor (Marcu 13:10).

În așteptarea acelei zile, Biserica este în război cu puterile întunericului. Noi trebuie să îndeplinim poruncile care ne-au fost date, parabola fecioarelor înțelepte și a celor nechibzuite trebuind să fie un permanent avertisment pentru întreaga Biserică - acela de a fi gata pentru venirea Sa. Trebuie să ascultăm ultimele cuvinte pe care Mirele ni le-a spus înainte de a pleca să pregătească ospățul nunții Mielului.

Dacă nu vom face lucrurile pe care El ni le-a poruncit să le facem la venirea Sa, ne vom asemana cu fecioarele nechibzuite care au alergat să caute ulei (încercând să îndeplinească prea târziu poruncile, dar nemaiputând să se ferească de mânia care vine), răspunsul Mirelui la rugămintile lor fiind *"Nu vă cunosc!"*

Și Isus încheie parabola cu acest avertisment: *"Vegheați, deci, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului"* (Matei 25:12-13). Este deci imperios necesar să luăm în serios ceea ce ne-a spus Isus înainte de a se întoarce în cer. Aceste ultime versete de la sfârșitul Evangheliei după Matei au devenit cunoscute ca Marca Trimitere și au fost acceptate de către toate marile denominațiuni creștine ca temelie a misiunii de evanghelizare. Aceste cuvinte i-au dus pe creștini până la marginile pământului încă din ziua în care ele au fost rostite pentru prima dată.

Din nefericire Biserica, după înființarea ei, a început să creadă că această Trimitere este doar pentru cei cu chemare misionară sau evanghelistică, restul Bisericii trebuind să aștepte moartea sau venirea lui Isus. Aceasta este o erezie și un păcat care demonstrează o gravă lipsă de înțelegere a vieții și lucrării lui Isus.

Să vedem ce a spus, de fapt. Isus. El a făcut o declarație, a dat o poruncă (cu două semnificații ce sunt de maximă importanță pentru cartea de față) și a făcut o minunată promisiune. Le vom analiza pe rând.

Declarația făcută de isus

"Vi-am dat toată puterea în cer și pe pământ". Ce declarație! Ucenicii se aflau pe un deal lângă Ierusalim și nu știau ce va urma. Trei ani fuseseră cu Isus, îl urmaseră prin situații de criză și prin încercări și totuși, prin ceea ce făcea și spunea, Isus rămânea un mister pentru ei. După înviere El li se arătase, deja, de câteva ori, iar ei se întrebau ce se va întâmpla acum, când se îndreptau spre locul de întâlnire.

Când Isus a apărut, prima lor reacție a fost de a se închina. Apoi, El S-a apropiat și a început să le spună ultimele Lui cuvinte. Probabil că mințile lor s-au întors în urmă cu doi ani, la acea uimitoare zi când El îi adunase împreună. Atunci erau doisprezece, iar acum doar unsprezece. Isus a început prin a le da puterea și autoritatea Sa, spunându-le să meargă și să facă aceleași lucruri pe care le făcuse și El : predicarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor. Toate acestea erau lucruri noi pentru ei. Cum ar fi putut ei face asemenea lucruri? Dar, când au plecat și au făcut ceea ce le spusese El, lucrurile s-au întâmplat. Uimitor!

A fost o lecție de supunere. Întotdeauna când Isus le-a spus să facă ceva, ei aveau de ales. Dacă făceau ce le spunea, întotdeauna era o binecuvântare, chiar dacă părea a fi cel mai nebunesc lucru din lume. Nici unul dintre ei nu uitase cât de stupid se simțise când, având cele cinci pâini și doi pești, El le spusese *"...dați-le voi să mănânce "*. Și cât de rușinați se simțiseră că s-au îndoit, atunci când au strâns cele douăsprezece coșuri de firimituri (Luca 9:10-17).

Învățaseră să-l înțeleagă fiecare privire. Îi văzuseră durerea de pe chip atunci când mulțimea L-a renegat; I-au văzut bucuria când copilașii au crezut în El; I-au simțit emoția când oamenii care erau de ani de zile în robia bolilor, au fost eliberați; I-au împărtășit bucuria pușinelor clipe de intimitate petrecute împreună; au simțit durerea trădării lui Iuda; I-au văzut durerea de pe drumul spre Calvar; I-au simțit durerea cuielei; s-au bucurat cu El când S-a întors din moarte. Nu puteau uita acele zile și nimeni nu putea scoate din memoria acestor unsprezece oameni acei trei ani incredibili.

Dar acum, ce se va întâmpla? Isus apărea și dispărea mereu. Ei erau buimăciți, dar și emoționați. Iar acum, El le vorbea din nou despre puterea și autoritatea Sa.

Ultima oara când le vorbise în felul acesta, El le dăduse putere și autoritate asupra demonilor și bolilor (Luca 9:12). Acum, le vorbea despre autoritatea pe care o avea în cer și pe pământ. Anterior, când Ic vorbise despre autoritatea Sa, El le dăduse o însărcinare: îi trimisese să predice împărăția lui Dumnezeu, să vindece bolnavii și să scoată demonii. Ce le va spune El acum? Știau că indiferent ce le-ar spune, era vorba de ceva foarte important: stăteau în fața Celui care-Și demonstrase puterea pe pământ, iar acum le vorbea despre autoritatea și puterea pe care le avea în cer și pe pământ. Nu puteau ignora ceea ce urma să se spună. El demonstrase, într-adevăr, că avea putere și autoritate chiar și asupra morții. Cine mai putea pune la îndoială fie și un singur cuvânt al Său?

Trimiterea

"Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!" (Matei 28:19-20). Două fraze care au dat creștinilor, timp de 2000 de ani, o putere care a schimbat, într-adevăr, lumea.

Pe un îndepărtat deal din Palestina, unsprezece oameni primeau o însărcinare simplă și directă, dar, de data aceasta nu mai aveau prezența fizică a lui Isus pentru a-i încuraja și sprijini în încercările prin care urmau să treacă! Relatând acest incredibil moment, Luca ne arată că Isus le spune ucenicilor că Duhul Sfânt, care se coborâse peste El când fusese botezat, urma să vină și asupra lor. Doar ei, ucenicii Lui, care au fost martori ai acestui eveniment din viața Sa, puteau avea o idee despre ce putea să însemne acel lucru.

Ce sarcină, să meargă în puterea Duhului Sfânt și să facă ucenici pentru învățătorul lor! Deși părea imposibilă, Isus o poruncise, și, dacă El le spusese *"Duceți-vă..."*,

știau că trebuie să o facă. Nu era vorba de un "Mergeți și vedeți ce puteți face..." ci de un "Mergeți, pentru că Eu am toată autoritatea în cer și pe pământ și de aceea puteți avea încredere că Eu voi împlini, prin voi, ceea ce vă cer să faceți".

Desigur, nu era vorba ca acești unsprezece oameni să meargă ei înșiși peste tot, la toți oamenii. Secretul era că ei vor face ucenici care li se vor alătura. Nu convertiți, ci ucenici. Isus văzuse că și convertiții (Ioan 8:31-59) puteau li nestatornici și, într-o clipă, se puteau transforma din aderenți fervenți în detractori agresivi. Cei unsprezece trebuiau să adune înjunii lor oameni care să fie mai mult decât niște convertiți, să fie niște oameni complet dedicați în a-L urma, ucenici adevărați.

Știind că era relativ ușor, dar periculos, ca acești unsprezece ucenici să se înconjoare cu oameni care nu erau bine înrădăcinați în credința lor, Isus le-a dat câteva repere care trebuiau respectate pentru ca noii credincioși să poată deveni ucenici. El le-a arătat ca există două lucruri de maximă importanță: botezul și ascultarea.

1. Botezul

Dacă cei care cred vor cu adevărat să se alăture celorlalți ucenici în zidirea Bisericii, atunci trebuie ca în viețile lor să vină un moment în care să declare lumii că s-au dedicat lui Isus Cristos. Prima acțiune publică din slujirea lui Isus Cristos a fost botezul Său. Botezul lui Isus a reprezentat un punct de separare între cei treizeci de ani de pregătire și cei trei ani de prezentare publică a lucrării lui Dumnezeu. Nu vreau să afirm că nu există și alte căi de declarare publică a dedicării cuiva pentru Isus Cristos, dar aceasta este calea pe care Isus a recomandat-o primilor ucenici.

Botezul este întotdeauna un punct de despărțire, el reprezintă o moarte și o înviere. Moartea față de tot ceea ce a fost înainte de convertire și învierea, din apă, la o nouă viață în Cristos.

El este o declarație publică a uceniciei, nu doar a credinței în Isus. Există milioane de oameni care "cred" în Isus, în sensul că ei cred că El a fost un om bun, care a suferit acum două mii de ani o moarte crudă. Dar numai o mică parte din acești oameni cred într-o asemenea măsură încât să-și încredințeze fără rezerve viețile lui Isus. Etiopianul pe care Filip l-a întâlnit pe drumul Găzei a primit Vestea Bună și a dorit să fie imediat botezat. Au oprit carul, și Filip l-a botezat (Fapte 8:38). Temnicerul din Filipi l-a întrebat pe Pavel ce trebuie să facă pentru a li mântui, iar Pavel i-a răspuns "*crede în Domnul Isus*" și, în miez de noapte, el și toată familia lui au fost botezați (Fapte 16:33). Credința a fost urmată de irevocabilul act al botezului.

Primii ucenici i-au învățat pe noii convertiți ce trebuie să facă și iată-i, în zilele formării bisericii primare, făcând exact ceea ce le-a spus Isus să facă, adică botezând. Mulți dintre cei care au venit la El Grangc în situații foarte dificile, nu erau botezați. Când au înțeles ce înseamnă să-L urmezi cu adevărat pe Isus, mulți dintre ei și-au exprimat dorința de a fi imediat botezați, pentru a îndepărta orice blocaj din calea slujirii pentru ei.

Aceste botezuri s-au dovedit uneori strategice pentru eliberarea lor. Botezând acei oameni, noi nu am încercat să creăm impresia că, prin botez, am administra un ritual de inițiere al vreunei biserici. Eu nu cred că botezul ar menirea de a face parte din vreo inițiere denominațională, el fiind un act de supunere afectivă față de Domnul Isus Cristos. Includerea botezului public într-un serviciu denominațional nu poate fi decât benefică atât individului cât și respectivei biserici, dar această cerință nu trebuie să devină niciodată o barieră în calea răspunsului imediat pe care o persoană ar vrea să-l dea chemării lui Isus, atunci când ea vrea să treacă de la starea de credincios la primii pași pe calea adevăratei ucenicii.

Pentru mulți dintre acei oameni, botezul nu a fost doar un act de supunere ci el a avut și un efect anti-demonic. Nu a fost neobișnuit să vedem oamenii trecând printr-o eliberare spontană atunci când au ieșit din apă. Demonii nu pot rezista atunci când creștinii care știu exact ce fac se încredințază fără rezerve, în acest fel, lui Isus.

De asemenea, am văzut de multe ori cum demonii au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica persoana să se boteze, mergând până la a încerca să o rănească fizic. Uneori a fost nevoie ca patru dintre membrii echipei de slujire să ducă persoana spre apă, pentru a învinge rezistența fizică a demonilor.

Înainte fiecărui botez am consacrat apa, și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru mărturisirile celor care au fost curățați, vindecați și eliberați prin acest simplu act de supunere. De ce ne mirăm oare de ceea ce face Dumnezeu atunci când oamenii se supun cuvântului Său? În fond, Pavel s-a referit la curățirea Bisericii prin spălarea în apă! (Efeseni 5:26).

Este cu neputință să atingi subiectul botezului iară a stârni reacția anumitor sectoare ale Bisericii, care se îngrozesc la gândul că unii oameni care au fost "botezați" ca și copii, ar putea fi rebotezați. Pentru unii, acest lucru este de neacceptat deoarece pare a veni împotriva a tot ceea ce crede și practica denominația lor.

Eu cred că atât ceremonia infantilă cât și botezul la vîrstă adultă sunt importante, însă din rațiuni diferite. Ceremonia infantilă este un act de consacrare a copilului pentru Dumnezeu, un echivalent creștin al ceremoniei circumciziei care marca intrarea în lume a copiilor evrei. Ea este de asemenea o importantă ocazie de a prelua autoritate asupra oricărei puteri demonice generațională care ar fi putut veni pe linie, familială.

Această ceremonie este și un moment special prin care părinții creștini vin înaintea lui Dumnezeu ccrându-I acoperire spirituală pentru copil până când acesta, ajungând la vârstă matură, va putea lua el însuși decizii. Personal, cred că este greu să punem de acord practicile bisericii primare, așa cum le găsim în Noul Testament, eu o astfel de ceremonie infantilă, afirmând că aceasta este învățătura pe care Biblia o dă asupra botezului! Din vScriptură, botezul apare ca un act care întotdeauna urmează pocăinței de păcate și convertirii. Este o evidență a faptului că oamenii, printr-un act al voinței lor, se încredințează lui Isus Cristos.

Știu că pentru mulți acest subiect este deosebit de delicat, dar, deși această carte are ca subiect vindecarea prin eliberare, aș fi un ipocrit dacă nu aș menționa aici că în slujirea pentru eliberarea multor oameni demonizați, botezul a fost de maximă importanță. Nu pot susține că atunci când unii oameni au fost botezați, nimic nu s-a întâmplat. S-a întâmplat, și Dumnezeu a binecuvântat într-un mod uimitor aceste servicii de botez. întreaga noastră echipă a putut vedea manifestările puterii lui Dumnezeu și binecuvântarea care s-a revărsat peste bazinul de înot al centrului nostru! Și nici cei cărora le-am slujit nu pot uita ce s-a întâmplat când au fost botezați. Iar noi am înțeles și mai bine de ce Isus a inclus botezul în porunca ucenicizării.

Este interesant de observat că în timp ce Matei ne prezintă o formulă Trinitariană pentru botez, Luca se referă, în Faptele Apostolilor, la botezul în Numele lui Isus. Unii au încercat să facă o diferențiere teologică între aceste două referiri. Eu cred că este lipsit de sens. Personal, folosesc pasajul din Matei deoarece cred că este bine să i se reamintească persoanei botezate că Dumnezeu îi este Tată, că Isus a murit pentru ea pe cruce și că a înviat din morți, iar Duhul Sfânt este Cel care o va umple în fiecare zi cu înțelepciunea, puterea și călăuzirea Sa.

De multe ori am văzut cum oamenii au fost botezați cu Duhul Sfânt, atunci când au ieșit din apă. Unii au fost atât de plini de puterea lui Dumnezeu încât au plutit pe apă, bucurându-se de prezența Domnului! Alții, au început imediat să vorbească în limbi. Pentru alții, binecuvântarea pe care a adus-o botezul a fost vindecarea fizică. Avem un Dumnezeu al surprizelor, dar de cele mai multe ori nu ne putem bucura de aceste surprize decât atunci când ascultăm de ceea ce Dumnezeu ne-a spus să facem. Pentru cei care au fost botezați ca și copii și care doresc, ca un act de supunere la ceea ce le cere Duhul Sfânt, să confirme scufundarea în apă făcută anterior, pot folosi cuvinte prin care să reafirme validitatea legământului de botez care a fost făcut în numele lor de către părinții lor trupești sau spirituali.

2. Ascultarea

Atunci când este separată de poruncile care ne sunt date, ascultarea este doar o teorie. Isus nu a fost doar un teoretician .sau, cum am spune azi, un teolog al turnului de fildeș. El a fost un om esențialmente practic, care cunoștea perfect atât principiile spirituale cât și voia Tatălui Său, având o foarte practică înțelegere a modului în care trebuie materializată voia lui Dumnezeu.

Atunci când i-a învățat pe ucenici cum să facă ucenici El l-a spus ca mai întâi să-i boteze, iar apoi să-i învețe să păzească "tot ce Vi-am poruncit eu vouă?". Este un sfat dezarmant de simplu care, fără îndoială, i-a pus pe gânduri pe primii ucenici. Poate că aceste instrucțiuni, atât de simple, au fost cele care, în cele din urmă, i-au încurajat pe Petru, Iacov, Ioan și Matei să înceapă scrierea a ceea ce mai târziu a intrat în canonul Noului Testament.

Dacă stăm să ne gândim, nici nu puteau fi alte instrucțiuni pe care Isus să le dea. După cei trei ani petrecuți cu cei doisprezece ucenici, am în care îi învățase tot ceea ce trebuiau să știe, nu mai rămânea decât să li se spună ca trebuie să vorbească altora! Astfel, Marea Trimitere încredințată bisericilor, care a rămas peste veacuri, se reduce la o simplă problemă de ascultare a ceea ce s-a spus primilor ucenici.

Iată cum sintetizează Luca însărcinarea pe care Isus a dat-o ucenicilor: *"Apoi i-a trimis să vestească împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi"* (Luca 9:2). În versetul anterior ni se spune că Isus le dăduse ucenicilor puterea și autoritatea de a vindeca bolnavii care fie erau demonizați, fie aveau o afecțiune, fie ambele. Deci, Trimiterea era redusă la trei lucruri: predicați, vindecați, eliberați.

Marcu adaugă acestui episod (Marcu 6:7-13) câteva detalii practice, cum ar fi cel că Isus nu i-a trimis singuri, ci doi câte doi. Un detaliu, într-adevăr, foarte important și care, dacă este ignorat în special în lucrarea de eliberare, poate duce la necazuri. Isus le spune să nu-și ia vreun bagaj în călătoriile lor și să rămână la cei care-i vor primi cu bucurie, dar să plece imediat, scuturându-și praful de pe picioare, de la cei care nu vor asculta ce le spun.

Cu alte cuvinte, comportarea noastră ca și evangheliști și lucratori ai Evangheliei trebuie să fie simplă, evitând să pierdem prea mult timp sau eforturi într-o lucrare neroditoare, deoarece altundeva există oameni doritori să audă ce avem de spus.

Prin Duhul Sfânt, fiecare dintre noi trebuie să disceamă dacă lucrarea în care suntem implicați este roditoare sau nu. Au existat multe lucrări izolate și aparent lipsite de succes, care au dat doar o mână de convertiți, dar printre care s-au aflat oameni-cheie, ale căror lucrări au zguduit lumea.

Numai Dumnezeu poate judeca dacă am fost sau nu ascultători. În final, Matei adaugă instrucțiunea (care îi face pe cei mai mulți dintre predicatorii care doresc să evite acest subiect, să opteze pentru versiunea lui Luca!) - învierii morților. Versiunea lui Luca, care omite stânjenitorul detaliu, este mult mai confortabilă. Dar Matei menționează această instrucțiune, deci Isus a dat-o.

Cei mai mulți dintre predicatorii care au curajul să prezinte versiunea lui Matei spiritualizează această frază și vorbesc despre învierea celor morți spiritual, la viața și sănătate spirituală! Matei mai adaugă și cazurile de vindecare a unor groaznice boli de piele, subiect de asemenea evitat datorită temerilor că o eventuală slujire ar putea duce la contaminare!

Tema învierii morților nu este deloc un subiect facil. Și pe vremea lui Isus existau cimitire, dar El nu s-a dus niciodată acolo pentru a învia o întreagă congregație din generațiile trecute! (Deși trebuie reținută remarca lui Matei că atunci când perdeaua din templu s-a rupt în două, din cimitire au înviat mulți dintre oamenii lui Dumnezeu - Matei 27:52:53). Nu trebuie însă să-L ispitim pe Dumnezeu punându-L la încercare cu ceva ce știm că nu va face. Ecclsiastul ne spune că *"este o vreme pentru moarte"* (Ecclsiastul 3:2), așa că nu trebuie să ne îngrijorăm pentru fiecare om care moare, deoarece cei mai mulți dintre ei au ajuns la vremea când trebuie să moară.

Eu cred, de aceea, că Isus a vorbit numai despre situațiile excepționale, în care moartea a venit înainte de vremea hotărâtă, în astfel de situații numai Dumnezeu Tatăl dă, prin Duhul Sfânt, o ungere specială pentru slujire. Există multe relatări bine documentate despre învierea din morți a unor persoane, în timpurile moderne. Cazurile relatate în Scriptură nu sunt singulare.

Deși personal nu am fost (încă) niciodată implicat într-o asemenea slujire., cunosc mărturia de încredere a unor oameni care au văzut cum Dumnezeu a readus viața într-un trup mort. Ca și în cazul lucrării de vindecare (miracolul aducerii la viață a unui mort este, de fapt, vindecarea unei persoane foarte grav bolnave), temelia pentru slujire trebuie să fie ascultarea glasului lui Dumnezeu și discernerea a ceea ce este în inima Tatălui.

Concluzia a ceea ce am prezentat mai sus este că dacă Biserica de azi vrea să îndeplinească Marca Trinitară, atunci ea trebuie să fie implicată în:

1. Predicarea împărăției lui Dumnezeu.
2. Vindecarea bolnavilor (inclusiv a celor bolnavi de boli contagioase).
3. Scoaterea demonilor.
4. În cazuri excepționale, învierea morților.

Aceasta este modalitatea de a verifica scriptural dacă o lucrare este sau nu în concordanță cu cuvântul lui Dumnezeu și dacă ea îndeplinește instrucțiunile pe care Isus le-a lăsat, prin ucenicii Săi, tuturor generațiilor de creștini, până în ziua de azi. De aceea, subiectul acestei cărți, lucrarea de eliberare, ar trebui să fie în centrul atenției tuturor marilor denominații creștine. În caz contrar, Trupul lui Cristos va suferi, oamenii vor fi lipsiți de "pâinea" ce li se cuvine iar noi vom da socoteală într-o zi, în fața Tatălui, pentru că nu am făcut ceea ce Isus ne-a spus să facem.

Promisiunea făcută de Isus

"Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului"

Întotdeauna, promisiunile Scripturii sunt condiționate. Aceste cuvinte (ultimele din Evanghelia după Matei) sunt aproape înr-;dcauna citate într-un sens necondiționat și, de aceea, în afara contextului. Condiția care se aplică îndeplinirii acestei

învățăturile lui Isus privind eliberarea

promisiuni este că Isus va fi cu toți cei care, ca și ucenici, ascultă Marea Trinitate, până la sfârșitul veacului, când Isus se va întoarce în putere și glorie (în Ioan 14:15 Isus le spusese deja ucenicilor *"Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele"*, iar în versetul 16 El adăugase *"El vă va da un alt Mângâietor, care să fie cu voi pentru totdeauna"*).

Această promisiune nu poate fi despărțită de restul Trinității, pretinzând ea ea implică faptul că deoarece Dumnezeu este cu noi, El ne va binecuvânta indiferent de ce vom face în numele Bisericii. Nimic nu este mai departe de adevăr. Această promisiune este aplicabilă doar în contextul îndeplinirii Marii Trinități.

Toate traducerile includ condiționalul "și" care leagă partea principală a poruncii de promisiune. Înțelegerea acestui adevăr este salutară deoarece puțini sunt cei care să nu fi fost, din când în când, consolati de aceste minunate cuvinte. Și totuși, avem noi oare cu adevărat dreptul de a primi o asemenea consolare dacă nu suntem activ implicați în îndeplinirea condițiilor? Este o problemă pe care fiecare dintre noi trebuie să o rezolve înaintea lui Dumnezeu și, dacă este nevoie, să se întoarcă în pocăință și să o ia de la capăt. Este o minunată promisiune, ale cărei binecuvântări pot fi veni peste întreaga Biserică prin ascultarea poruncilor primite: predicare, vindecare și eliberare!

Concluzie

Evangheliile conțin mult mai multe învățături despre lucrarea de eliberare, decât s-ar părea la prima vedere. Este evident faptul că Isus a considerat eliberarea ca fiind o lucrare de maximă importanță pentru Biserica în formare, și nu găsim niciunde în Scriptură vreo indicație că această slujire ar fi abandonată în favoarea vreunei alte practici sau că ar exista vreo altă dispensație (înainte de revenirea lui Isus) în care ea să nu mai fie necesară. Lucrarea de eliberare este pentru ziua de azi!

Capitolul 11

Câteva importante învățăături din epistole cu privire la demonic

Datorită sărăciei sau lipsei de instrucțiuni privind modul în care se face vindecarea sau eliberarea de demoni (în epistolele lui Pavel și în celelalte scrieri) unii comentatori au tras concluzia că lucrarea de eliberare nu ar mai face parte din viața bisericii. În mod greșit, ei au tras concluzia că darurile spirituale au murit imediat după înălțarea lui Isus și că ele nu mai pot fi practicate în actuala dispensație.

Este un punct de vedere extrem de naiv, care demonstrează o totală ignorare a istoriei bisericii primare în care eliberarea celor ce dintr-o lume păgână veneau la Cristos, era o procedură esențială înainte de botez. Se pare că procedura normală prin care oamenii deveneau membri ai bisericii primare includea și ceea ce, pe atunci, se numea exorcism.

Un raport al celui de-al Șaptelea Conciliu din Cartagina din anul 276 d.C., întocmit de Crescens din Cirta, afirma că *"toți ereticii sau schismaticii care doresc să intre în Biserica Catolică, nu vor fi admiși înainte de a fi exorcizați și botezați."* De la același Conciliu, Vincent din Tiberis raportează că *"mai întâi prin punerea mâinilor pentru exorcizare și apoi prin botez, ei pot veni pe urmă la făgăduința lui Cristos."*

În cartea ei *"Vindecarea creștină"*, Evelyn Frost prezintă practicile bisericii primare spunând "Viața creștină începea odată cu botezul, de obicei precedat de exorcizare, (italicele autorului) prin care vechea viață a celui ce a făcut parte dintr-o rasă căzută

era înlocuită de o nouă viață, ce venea din învierea lui Cristos."

Departat de a fi omisă de autorii epistolelor datorită irelevanței ei pentru trupul lui Cristos, eu cred că slujirea pentru eliberare făcea parte integrantă din practica Bisericii. Atât luarea lui Isus cât și pei :uia bi int atc învățăături privind eliberarea (dacă ar fi existat vreo slujire pe care Biserica, dintr-un motiv oarecare nu trebuia să o practice, atunci cu siguranță că epistolele ar fi inclus avertismente clare privind acest lucru).

Epistolele nu conțin nici o instrucțiune de predicare a Evangheliei, dar nu am auzit pe nimeni afirmând (în mod serios) că această omisiune ar putea fi folosită ca argument pentru a nu mai proclama împărăția lui Dumnezeu! Pentru biserica primară, porunca lui Isus de a predica Evanghelia era la fel de actuală ca și cea de a vindeca bolnavii și de a scoate demonii. Deși nu se dau nici un fel de detalii practice, epistolele conțin totuși câteva importante învățăături despre demonic!

Cuvântarea către corinteni

(1 Corinteni 10)

Întreg capitolul 10 din prima epistolă către corinteni tratează problema idolatriei. În Lege (Exod 20) ni se spune să nu avem nici un idol în viețile noastre, deoarece Domnul Dumnezeu nostru nu acceptă rivali. Suntem preveniți de faptul că idolatria aduce cu sine un blestem prin care nelegiuirea părinților va fi pedepsită în copii până la a treia și a patra generație. Noi am văzut cum acest blestem s-a reflectat pe plan social în viețile a sute de oameni, ca o consecință a felului de viață nedumnezeiesc, demonic, printr-un duh de blestem care se poate transfera la concepție, moarte, sau într-un stadiu intermediar, de la părinți la copii (sau nepoți), aducând cu el un duh care are sarcina de a împlini

blestemul în viețile copiilor. De exemplu, a trebuit să eliberăm mulți copii (atât băieți cât și tete) de duhurile de masonerie liberă (deși ei înșiși nu au fost niciodată implicați în ea), deoarece erau descendenți ai unor masoni liberi. Am văzut cum religiile false ale generațiilor anterioare fac ca oamenii să fie controlați de puteri spirituale nedumnezeiești și chiar cum duhurile de religiozitate se pot asocia cu tradițiile creștine care sunt în afara adevărului credinței în Isus. Aceste religii devin factori de control pe linie generațională, făcând din descendenți potențiali oponenți ai vieții și închinării creștine centrate pe Duhul Sfânt.

De aceea, idolatria este un păcat grav, cu incalculabile consecințe, care pot conduce mulți creștini în legături demonice. În prima parte a capitolului 10 din 1 Corinteni, Pavel prezintă păcatele poporului Israel atunci când l-au urmat pe Moise din Egipt. Ei menționează imoralitatea sexuală, prin care Domnul este ispitit, prezentând exemple scripturale ale roadelor pe care idolatria le poate aduce în viețile noastre (1 Corinteni 10:6-11). Pavel ne spune că ele sunt un avertisment și concluzionează: "*De aceea, iubiții mei, fugiți-le idolatrie*" (1 Corinteni 10:14).

În acest pasaj, Pavel deschide subiectul idolatriei ca practicare a tot ceea ce vine să-L înlocuiască pe Dumnezeu Cel viu în viețile noastre, arătând ce efect devastator poate avea (în aceste condiții) împărtășirea cu sângele și trupul Domnului prin participarea la cina Lui. Pavel spune că ceea ce este jertfit pe altare păgâne este oferit demonilor și nu lui Dumnezeu, fapt ce presupune că dacă noi suntem implicați, de exemplu, în lucruri cum ar fi imoralitatea sexuală, ispitind pe Domnul, ne închinăm de fapt demonilor care se află în spatele acestor lucruri. Și, conchide el "... eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii".

Implicația este că atunci când oamenii își trăiesc viețile fără pocăință, practicând lucruri ca cele menționate de Pavel, ei sunt

în părtășie cu demonii! Părtășia este, din punct de vedere legal, o unire a partenerilor printr-un contract care nu poate fi desfăcut decât printr-un alt document legal care dizolvă respectivul parteneriat.

Practicând păcatul, oamenii se închină demonilor care se afla în spatele păcatului (idolatrie) și Pavel arată foarte clar că, în cazul acesta, noi ne aflăm în părtășie cu demonii! Aceasta înseamnă că atunci când un astfel de păcat se află în viețile oamenilor, acolo este stabilită o părtășie legală cu demonii și pentru ca persoana să fie eliberată trebuie ca parteneriatul să fie dizolvat. Dar orice parteneriat legal constituit nu poate fi dizolvat decât printr-un alt act legal și, așa cum am văzut în capitolul 6, demonii sunt foarte legaliști! Dacă li s-a dat un drept legal de a intra prin păcat, ei nu vor pleca decât atunci când acel drept fi legal îndepărtat.

Trebuie făcute două lucruri. În primul rând, pocăința de păcatul care a dat demonului drept de intrare; apoi, trebuie aplicat remediul legal. La cruce, toate cerințele legii au fost împlinite și acolo a fost plătit și prețul pentru toate păcatele lumii când Isus, Fiul lui Dumnezeu, Și-a vărsat sângele pentru fiecare dintre noi. Sângele lui Isus este remediul legal pe deplin suficient.

Dar, ca oricare alt remediu, pentru a deveni eficient el trebuie aplicat personal în viața fiecărui individ. În cele din urmă, aceasta înseamnă că în viața fiecărui om care a fost în părtășie cu demonii trebuie instaurată, printr-un act al voinței, domnia lui Isus Cristos! Trebuie stabilit un nou parteneriat.

Pavel leagă acest lucru de Cina Domnului spunând că : "*Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor*" (1 Corinteni 10:21). Și Pavel își continuă argumentația în

capitolul următor unde ne prezintă învățătura despre Cina Domnului, dând câteva sfaturi asupra modului în care trebuie să ne pregătim pentru a primi pâinea și vinul.

În lumina învățăturii din capitolul anterior, apare ca evident ceea ce vrea Pavel să ne spună cu privire la părtășia cu demonii și posibilele consecințe ale unei incorecte relații cu Dumnezeu: *"De aceea, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din cauza aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați"* (1 Corinteni 11:27-31).

În acest pasaj, Pavel leagă în mod direct starea sănătății noastre fizice de starea sănătății noastre spirituale. El vorbește despre judecata care vine asupra noastră ca urmare a păcatului de a bea *"paharul Domnului și paharul demonilor"* (1 Corinteni 10:21), iar din Vechiul Testament știm că Dumnezeu îngăduie folosirea demonilor pentru a-i judeca pe oameni.

De exemplu, Saul a fost tulburat de un duh rău trimis de Domnul (1 Samuel 16:14). Concluzia este că, de vreme ce păcatul părtășiei noastre cu demonii poate cauza boli, atunci unele dintre aceste boli pot avea origine demonică și pentru vindecare va fi nevoie de eliberare. Pavel arată clar că boala despre care ne vorbește poate fi mortală, deoarece unii dintre cei din Corint au murit prematur din cauza ei.

Slavă Domnului că și reversul este adevărat! Dacă noi luăm pâinea și vinul cu pocăință, căutând fața Domnului și cerându-l să ne pună orice păcat în lumina Duhului Sfânt astfel încât să ne

putem pocăi de el înainte de a lua Cina, atunci eliberarea și vindecarea pot veni în viețile noastre.

De aceea, eliberarea este tot mai mult considerată ca o parte vitală a lucrării Evangheliei, fără de care oamenii vor rămâne în robia puterilor întinericului care au fost legal învinse și care ar trebui izgonite. Din nefericire, în ultimele secole Biserica nu a făcut din eliberare o practică normală. Urmarea este că azi avem o Biserică în disperată nevoie de această slujire, atât datorită faptului că demonicului i s-a dat drept legal de ședere prin păcatele prezentei generații de creștini cât și datorită demonicului care, pentru că nu a fost detectat și confruntat în generațiile anterioare, a coborât pe linie generațională, afectând toate aceste generații.

Deseori, pe parcursul unor dificile slujiri pentru eliberare, am oficiat o împărtășire neceremonială, în special atunci când un păcat major (al persoanei sau al cuiva din linia ei generațională) a fost expus și tratat prin pocăința. În asemenea cazuri, am văzut cum demonii au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica persoana să primească pâinea și vinul consacrate. Ei știu că ungerea Duhului Sfânt (care este peste pâine și vin) va avea un puternic efect în subminarea întăriturilor pe care le dețin. Demonii vor încerca să încheșteze fălcile, să facă imposibilă înghițirea, să facă persoana să scuie pâinea, să o forțeze să se așeze cu fața pe pardoseală, să dea vinului un miros urât sau un gust insuportabil, de fapt, orice ar putea împiedica primirea lor!

Am văzut cum mulți oameni au primit o adâncă vindecare prin eliberare atunci când s-au pocăit de păcatele lor și L-au făcut pe Isus Domn în fiecare zonă a vieții. De aceea, de multe ori atunci când în slujirea pentru eliberare am avut de-a face cu dezvăluirea unui păcat, am inclus și cina ca parte componentă a acelei slujiri.

Uneori am văzut că Cina este și un minunat mijloc de a sărbători, după terminarea slujirii, biruința crucii în viața persoanei slujite.

Darurile Duhului Sfânt

(1 Corinleni 12,13 și 14)

Aceste trei capitole trebuie citite și înțelese împreună. Capitolul 13 este bine cunoscut, iar capitolele 12 și 14 sunt, în unele cercuri creștine, notorii pentru modul limpede în care vorbesc despre folosirea darurilor spirituale atât de negate azi de o anumita parte a Bisericii.

În realitate, faimoasa învățătură pe care Pavel o dă asupra dragostei este o descriere a felului în care darurile spirituale trebuie exercitate în viața Bisericii. Acest pasaj este, de cele mai multe ori, citat în afara contextului. Pavel nu spune că dragostea este un înlocuitor al darurilor Duhului Sfânt, ci el afirmă într-un mod inconfundabil că indiferent care ar fi darurile Duhului care lucrează în viețile noastre, dacă ele nu sunt exersate în dragoste, nu vor conta pentru veșnicie.

La începutul epistolei (1 Corinteni 3:11-15), Pavel exprimase și mai plastic acest adevăr spunând că lucrările noastre vor fi încercate prin focul judecății lui Dumnezeu, răsplata care ne așteaptă în cer fiind numai ceea ce a supraviețuit acestei încercări. Iacov subliniază și el că, de fapt, credința fără fapte este moartă (Iacov 2:17). Noi nu trebuie să ne "îngropăm talentul", nefacând nimic de teamă că nu-l vom folosi în dragoste. Nu trebuie însă nici să-l folosim în mod greșit, tratând oamenii cu răutate. Darurile trebuie folosite. În volumul următor vom discuta mai pe larg despre exercitarea darurilor Duhului, acum mărgimindu-ne la a analiza două dintre ele: darul vindecării și darul deosebirii duhurilor. Așa cum am văzut mai înainte, cuvântul folosit în Noul Testament pentru "vindecare" are atât înțelesul de vindecare fizică cât și de eliberare, astfel că atunci când Pavel

vorbește despre "daruri de vindecări" (în original, ambele cuvinte sunt la plural), el se referă evident la o multitudine de lucrări de vindecare, inclusiv eliberarea.

Pentru a sluji în eliberare, este nevoie să poți deosebi prezența duhurilor rele și de aceea este necesară exercitarea darului deosebirii duhurilor prin care se poate recunoaște prezența demonicului în viața unei persoane, făcând diferența între duhul rău, duhul omului și Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Exercitarea înțeleaptă a acestui dar este vitală pentru viața trupului lui Cristos. O biserică care nu folosește acest dar este o biserică care poate fi înșelată demonic, fără a-și da seama de ce se întâmplă! Iar în slujirea bolnavilor lipsa acestui dar va conduce la o tot mai adâncă disperare a acestora pe măsură ce, un slujitor după altul, vor eșua în a-i ajuta.

În aceste cazuri, darul deosebirii duhurilor poate deseori schimba direcția de slujire de la rugăciunea pentru vindecare fizică sau emoțională la eliberare aducând oamenilor, atunci când ei văd cum lucrează Dumnezeu, speranța. Darul deosebirii duhurilor este probabil cel mai puțin discutat dintre darurile Duhului Sfânt, și totuși el este un dar de care este disperată nevoie în biserică, dacă aceasta dorește să distrugă lucrările vrășmașului.

Galatenii fără minte

Tema întregii epistole către creștinii din Galatia este avertismentul de a nu deveni din nou sclavi ai duhurilor rele. În primele două capitole Pavel face propria-i mărturisire, arătând ce înseamnă să fii eliberat de sub blestemul Legii. Deoarece unii dintre creștinii cărora el le scria căzuseră din nou sub acest blestem al legalismului, Pavel își începe capitolul trei cu întrebarea: *"Galateni fiiră minte! Cine v-a fermecat pe voi?"* (Galateni 3:1). Limbajul folosit de Pavel aici arată în mod clar

Că este vorba de o implicare a ocultului.

El explica, în capitolul patrii, ce înseamnă să fii fără de Cristos, spunând: "... *erați robiți celor care, din firea lor, nu suni dumnezei*", implicând ca eliberarea de sub controlul acestor "nedumnezei" (duhuri) a venit prin Isus. Apoi, în versetul nouă ci întreabă: "...**cum** *vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare (duhuri conducătoare), slabe și sărăcicioase, cărora vreți din nou să fiți robi?*"

Creștinii au fost eliberați de sub blestemul legii dar, spune Pavel, dacă încep să se supună din nou lanțurilor legalismului, atunci se pun sub control demonic. Sunt cuvinte tari, dar ele ne ajută să înțelegem de ce este o atât de slabă revărsare a Duhului Sfânt peste bisericile care sunt complet legate de tradiție și denominaționalism!

Afirmând că noi, ca și creștini, am fost eliberați de sub lege, Pavel nu vrea să spună că suntem liberi să trăim în păcatele firii care erau interzise de lege. Ceea ce vrea el să spună este că nu jugul religiei ne aduce libertatea de a ne bucura de o relație cu Dumnezeu și de a trăi în părtășie unul cu altul, ci prezența și libertatea Duhului lui Dumnezeu în viețile noastre. Dacă insistăm în a ne apropia în mod legalist de periferiile credinței, acordând prea multă atenție unor anumite zile (4:10) atunci, spune Pavel, suntem în pericol de a supune comunitatea noastră controlului demonic! Și odată ajunși în robia legalistă a controlului demonilor, aceștia vor submina adevărata libertate în Duhul Sfânt din viața bisericii noastre.

În lupta pentru înaintarea spirituală a unei biserici, deseori este necesară confruntarea cu puterile demonice cărora li s-a dat dreptul de a controla acea biserică prin acceptarea unor reguli religioase cărora li s-a dat o importanță mai mare decât cea datorată ascultării de Duhul lui Dumnezeu. Asemenea atitudini sunt un

blestem peste Biserică și ne putem întreba și noi cu Pavel: "*Cine v-a fermecat pe voi?*" sau, mai exact "Cine este în control?"

De multe ori, răspunsul la aceasta întrebare nu-l găsim în conducerea actuală a bisericii ci în cei dinaintea ei, care au lăsat ca moștenire actualei conduceri nu o comoară de binecuvântări ci o întaritură demonică peste viața spirituală a acelei biserici. Deseori am văzut cum în atmosfera spirituală a bisericilor s-au petrecut transformări radicale atunci când s-a intrat în luptă spirituală împotriva "duhurilor conducătoare slabe și sărăcicioase" (Galateni 5:18) cărora li s-a dat autoritate datorită atitudinii din inimile oamenilor.

Spre sfârșitul epistolei, Pavel spune : "*Dacă sunteți călăuziți de Duhid, nu sunteți sub lege*" (Galațeni 5:18). Aceasta nu înseamnă că putem încălca inpunitiv Legea, ci că, dacă vom asculta și ne vom supune mărturiei Duhului Sfânt din inimile noastre atunci nu vom încălca poruncile legii deoarece Duhul lui Dumnezeu nu ne va călăuzi niciodată împotriva a ceea ce El vrea să facă pentru ai Săi.

În Galațeni 5:19 Pavel își prezintă argumentele, înșirând consecințele urmării dorințelor firii: imoralitate, vrăjitorie, întuneric. Dacă ne supunem Duhului Sfânt, nu vom face astfel de lucruri. Pavel arată fără echivoc că cei care fac asemenea lucruri nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu. Acestea sunt lucrările firii și, ca și în cazul introducerii legalismului în Viața bisericii, neascultarea de Duhul Sfânt acordă demonilor drept de control în viețile indivizilor.

Pavel își încheie argumentația cu un puternic avertisment dat atât creștinilor din Galatia cât și nouă: "*Nu vă înșelați: "Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit". Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă*

stricăciunea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică" (Galateni 6:7-8).

Atunci când slujim celor în nevoie vedem că mulți dintre ei au semănat în pământuri rele și ca urmare au și recoltat o parte din recolta morții, li mulțumesc lui Dumnezeu că Ioan s-a adresat unor creștini atunci când a spus că dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte (1 Ioan 1:9). Experiența a demonstrat că argumentele lui Pavel sunt adevărate. Noi am văzut că atunci când oamenii au semănat în ogorul dorințelor lor firești, au fost demonizați datorită păcatului lor și eliberarea a fost singura cale spre restabilire.

Foarte adesea noi am slujit unor creștini care deși s-au pocăit cu adevărat de unele păcate, chiar cu mulți ani în urmă, încă se luptau atât cu vinovăția cât și cu amintirea păcatului. Deși știau că păcatul le fusese iertat, nu puteau înțelege ele ce totuși se aflau într-o asemenea stare.

Pentru mulți era șocant să descopere că problema lor era demonul căruia îi dăduseră acces prin păcat și care, pentru că în biserica lor nu se discutase niciodată despre dimensiunea demonică a practicării păcatului, nu fusese scos atunci când persoana se pocăise. Demonul continua să-i amintească acelei persoane păcatul care-i dăduse acces iar aceasta ajungea în cele din urmă să se autocondamne până acolo încât să se îndoiască, uneori, de propria-i mântuire. Apoi, venea convingerea că păcatul nu poate fi niciodată iertat. Unii dintre acești oameni pe bună dreptate s-au mâniat pe biserica care nu folosisese puterea și autoritatea date de Isus pentru eliberarea celor înrobiți.

Deși slujirea de eliberare este, în esență, o slujire pentru indivizi, nu trebuie trecută cu vederea nici eventualitatea necesității eliberării unei întregi biserici. În timp ce slujeam,

intr-o biserică, pentru eliberarea unei femei, ra-am găsit pus în situația de a lupta într-un mod cu totul neașteptat. Domnul mi-a arătat că era vorba de un duh stăpânilor peste biserică, care avea sarcina de a împiedica slujirea pentru eliberare.

Imediat ce am legat acel duh care afecta femeia, efectul a fost dramatic. Instantaneu. demonii din ea, știind că siguranța le era amenințată, au determinat-o pe femeie- să sară în picioare și să fugă cât putea de repede afară din biserică! Mai târziu am aflat că liderii acelei biserici nu credeau că și creștinii pot fi demonizați, dând astfel unui duh conducător dreptul de a le controla biserica și de a-i line membrii în robie,

I
!

Sfatul lui Pavel pentru efeseni:

"Nu dați prilej Diavolului!"

Tema epistolei lui Pavel către efeseni este biruința asupra tuturor puterilor întinericului, iar sfatul său practic este să-l ținem pe Diavol (demonii) la distanță. După ce în capitolul introductiv face una dintre cele mai extraordinare declarații privind poziția lui Cristos față de toate puterile spirituale, Pavel își începe cei de-al doilea capitol amintindu-le creștinilor din Efes că înainte de a deveni creștini erau supuși *"domnului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în /ii neascultării"* (Efeseni 2:2).

Această ultima afirmație este deosebit de interesantă deoarece Pavel deși vorbește despre eliberarea creștinilor de aceste duhuri stăpânitoare, nu exclude posibilitatea ca ei să fie neascultători de Dumnezeu. Implicit, el nu exclude nici posibilitatea ca cei credincioși să fie controlați de demoni. Dacă, în această epistolă, aceasta ar fi singura declarație care ne-ar încuraja să tragem această concluzie, fără îndoială că am fi tentați să-i negăm relevanța.

;
;

Pavel merge mai departe însă, spunând că diferitele slujiri din biserică trebuie să ne oprească de la a fi *"aruncați și duși încoace și încolo de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii"* (Efeseni 4:14). Nu ni se spune care anume sunt aceste învățături, dar în versetul 17 el îi avertizează pe efeseni *"să nu mai trăiți ca neamurile, în deșertăciunea gândurilor lor"*. Probabil că acele învățături au permis ca practicile păcătoase ale zilelor precreștine să fi fost continuate în viața acelei comunități.

Pavel face apoi aluzie, în tot restul capitolului, la diferitele păcate care s-au strecurat în anumite sectoare ale Bisericii, cum ar fi minciuna, mânia, beția, folosirea cuvintelor murdare, amărăciunea, iușimea, strigarea, defăimarea, imoralitatea sexuală, indecența, etc. Practicarea acestor lucruri, avertizează el, dă diavolului prilej, teren, oportunități, îi face loc în viețile noastre. În capitolul cinci Pavel revine la acest subiect avertizându-i din nou: *"și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului, ci mai degrabă dezaprobați-le"* (Efeseni 5:11).

De ce insistă Pavel în a-i avertiza pe efeseni? Evident, el nu trăia cu iluzia că un creștin nu poate păcătui. Dacă ar fi fost așa, aceste avertismente nu ar fi fost nici relevante și nici necesare. Eu cred că îngrijorarea lui avea cel puțin șase motive:

1. Păcatul întristează Duhul Sfânt (Efeseni 4:30)
2. Păcatul distruge credibilitatea mărturiei Trupului lui Cristos (Efeseni 5:8-9)
3. Păcatul aduce mânia lui Dumnezeu peste cei care nu Îl se supun (Efeseni 5:6)
4. Păcatul pune în pericol moștenirea noastră din împărăția lui Dumnezeu (Efeseni 5:5)
5. Păcatul dă teren de acțiune Diavolului (Efeseni 4:27)

6. Apariția, ca rezultat, a pericolului intrării unui duh rău în viețile noastre.

Ultimul punct este implicat în întreaga învățătură dată de Pavel aici. Eu nu cred că el face un simplu joc de cuvinte atunci când vorbește, în comentariul despre beție, de cele două categorii de duhuri: **"Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh..."** (Efeseni 5:18). Când el spune "dimpotrivă, fiți plini de Duh", trebuie să ne întrebăm "împotriva la ce?"

Deși, fără îndoială, aici se face referire și la duhul de alcoolism din vin, eu cred că implicația este mult mai adâncă. Această afirmație finală vine chiar la sfârșitul a aproape două capitole pline cu avertismente și, se pare, Pavel vrea să spună aici că practicarea lucrurilor despre care el a vorbit conduce la umplerea cu un duh rău, căruia i se dă drept de intrare prin păcat. De aceea, credincioșii trebuie să fie în permanență umpluți cu Duhul Sfânt printr-o viață trăită după voia Tatălui, ei trebuind să umble *"...//» dragoste, după cum și Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu"* (Efeseni 5:2). Trăirea și umblarea în ungerea Duhului Sfânt (diferită de ungerea experimentată sporadic, la vreo reuniune carismatică) este consecința ascultării. Ungerea vine în urma ascultării.

Această interpretare a învățăturii date aici de Pavel este în deplină concordanță cu cele constatate în slujirea practică. Ajutându-i pe cei în nevoie, am văzut că persistența în păcat poate da punct de intrare unui duh rău, chiar și în viața unui credincios. De nenumărate ori am văzut că datorită păcatului repetat puterile întinericului au primit drept de intrare și, odată intrate; ele au început o devastatoare lucrare în viața credinciosului.

De exemplu, am rămas uimiți de extinderea pe care o are păcatul sexual în trupul lui Cristos. Deseori am văzut cum datorită

unor relații sexuale greșite, demonii au ajuns să controleze viețile unor creștini. În aceste cazuri, consecințele demonizării nu se limitează doar la aspectul sexual. Nu este neobișnuit ca și duhurile de infirmitate să poată intra, aducând cu ele o întreaga recoltă de boli fizice.

Pavel îi avertizează pe corinteni că dacă au relații sexuale cu prostituatele, de exemplu, atunci ei devin un singur trup cu ele (1 Corinteni 6:16). Se pare că în cadrul relațiilor nedumnezeiești demonii au acces la un transfer liber, oamenii "culegând" tot felul de duhuri rele de la partenerii lor sexuali. Desigur, în asemenea cazuri demonii nu pot fi împiedicați să intre într-un credincios. Ei vor intra în noul venit, indiferent dacă cel care comite păcatul este un creștin, un budist, un new-age-er sau un ateu.

Satan nu respectă pe nimeni și dacă creștinii dau ocazii demonilor, atunci ei trebuie să suporte consecințele. Principiul scriptural al semănatului și seceratului nu-i exclude pe credincioși! Rareori am întâlnit cazuri în care creștinii care au fost implicați în păcat sexual să nu fi avut nevoie atât de eliberare cât și de o adâncă pocăință. Pocăința și iertarea rezolvă problema consecințelor veșnice pe care păcatul le poate aduce, dar fără eliberare persoana va rămâne pentru toată viața nevindecată și într-o continuă luptă cu demonii.

Mulți dintre cei eliberați de duhuri rele trăiau de ani de zile cu convingerea că nu au fost iertați pentru o imprudență sexuală din tinerețe. Ei se luptau la nesfârșit cu pofta, vinovăția și consecințele spirituale (și uneori chiar fizice) ale păcatului lor. În realitate, au fost iertați de acel păcat de prima dată când l-au mărturisit și s-au pocăit de el eu adevărat. Problema este că demonii nu au fost dislocați din terenul pe care-l ocupau, deși dreptul lor legal de a fi acolo a fost îndepărtat atunci când problema a fost dusă la cruce.

Trebuie să vezi ca să crezi vindecarea și, ca urinare, ușurarea experimentată de cei eliberați de duhurile care le controlaseră

atâta timp viețile. Biruința pe care Isus a obținut-O pentru noi pe cruce este atât pentru veacul acesta cât și pentru veșnicie. Datoria noastră este să-i eliberăm pe oameni în veacul acesta, să le spunem celor care au trăit în păcat că eliberarea este tot așa de posibilă ca și iertarea lui Dumnezeu.

Cei care cu îngustime cred că sunt "curați" în domeniul sexual neputând fi, de aceea, afectați de demoni, trebuie să fie atenți deoarece există multe alte căi, în afina păcatului sexual, prin care aceștia pot intra în credincios. Iacov ne spune că *"clacă aveți în inimile voastre gelozie amară și ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, sufletească, demonică"* (Iacov 3:14-15).'

Nu-i de mirare că Pavel își încheie epistola către efeseni cu atât de importanta învățătură privind armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:10-18). El cunoștea atacurile pe care Satan, prin demoni, le dă asupra credincioșilor. Dar mai știa și că dacă noi suntem fermi, purtând și folosind întreaga, armură de protecție pe care Dumnezeu ne-o dă, atunci nu trebuie să ne temem de aceste atacuri deoarece cu scutul credinței putem opri toate săgețile arzătoare trase de cel rău.

Pavel subliniază foarte clar realitatea luptei spirituale spunând: *"Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești"* (Efeseni 6:12). Războiul este în curs și Diavolul va face tot ce poate pentru a-i submina pe credincioși și pentru a-i controla prin demonizare. Slavă Domnului, dacă păcătuiam și ne mărturisim păcatul, El ne va ierta și ne va curați de orice nedreptate (1 Ioan 1:9). Slija de eliberare este doar o parte a măsurilor de precauție pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ca cei credincioși să fie curățați de consecințele păcatelor lor.

A

Învățăturile demonilor

Pavel l-a avertizat pe Timotei că în vremurile de pe urma unii vor părăsi credința și vor urma duhurile înșelătoare și învățăturile demonilor. El ne spune că acest lucru i-a fost descoperit de Duhul Sfânt (1 Timotei 4:1). Evident, Pavel vorbește aici despre unii oameni care, odată, au fost credincioși (trebuie să îi fost, din moment ce și-au părăsit credința pe care au avut-o odată) dar care au ajuns sub controlul demonilor, ducându-i și pe alții în rătăcire.

Fără îndoială, Pavel știa că și credincioșii pot deveni demonizați putând ca urmare părăsi, în cele din urmă, credința. Erau niște realități pe care el le cunoștea și pe care acum le împărtășea și tânărului său ucenic în Domnul, Timotei. Dificultatea acesui pasaj constă nu atât în afirmația lui Pavel ca și credincioșii se pot rătăci în felul acesta, cât în înțelegerea ilustrațiilor pe care el le folosește pentru a arăta căile prin care oamenii pot abandona credința.

Mai întâi, el îi descrie pe acești oameni în niște termeni devastatori: oameni ai minciunii, cu conștiințele moarte. Ne-am aștepta acum ca Pavel să ne spună groaznicele lucruri pe care ei le cred și le fac. Dar singura ilustrație pe care el o dă este cea a unor oameni care învață că este greșit să te căsătorești sau să mănânci anumite mâncăruri! Lucruri care nu sunt nici pe departe păcate de neiertat și care n-ar afecta cu nimic anumite cercuri creștine de azi, în special în problema abținerii de la anumite mâncăruri. La urma urmei, ce este greșit în vegetarianism, de exemplu? Dar Pavel ne spune aici că Dumnezeu a creat toate lucrurile bune și afirmă categoric că nici o mâncare nu trebuie respinsă, toate putând fi mâncate după o rugăciune de mulțumire!

Eu cred că Pavel lovește aici în cei care, în locul vieții în Duhul, îi învață pe oameni doctrine omenești. Aceasta este, în cele din urmă, idolatrie și o formă de adulter spiritual; idolatrie, deoarece

se ajunge la închinarea la reguli în locul închinării la Dumnezeu; adulter spiritual deoarece prin supunerea la astfel de reguli omul își dă inima celui ce face regula, chiar dacă acea persoană este el însuși! Putem deci înțelege pericolul și înșelăciunea mișcării NewAge care spune că fiecare persoană îl are în ea pe Dumnezeu sau, mai categoric, noi toți suntem dumnezei!

Odată ce practicile religioase devin mai importante decât principiile de bază ale vieții creștine, atunci într-adevăr apare pericolul alunecării și omul (sau chiar o întreagă denominație) proclamă principii omenești, opuse lui Dumnezeu. Pericolele unei astfel de înșelări sunt enorme, putând conduce la erezii creștine ce pot fi prezentate de către susținătorii lor ca fiind legea lui Dumnezeu, așa cum se întâmplă cu religiile false care nu-L pun pe Isus în centrul vieții și doctrinei lor sau cu filozofiile care nu au nimic comun cu principiile credinței creștine.

Adepții filozofiilor New Age își supun viețile, cu religiozitatea, unui zelot, la o uimitoare varietate de forme de disciplinare! Un bine cunoscut actor internațional a declarat public că își începe fiecare zi cu două ore de yoga. Puțini sunt creștinii care pot spune că își încep ziua cu două ore de rugăciune!

Lumea acceptă orice formă de credință și orice practici, cu excepția, punctului de vedere creștin că Isus este cu adevărat singura cale, singurul adevăr și singura viață. În New Age nu există absolut ci doar acceptare mutuală și respect pentru orice set de reguli pe care o persoană dorește să le adopte și prin care vrea să trăiască. De aici, pletora de credințe și practici confuze care sunt etalate pentru a atrage adepți și care, toate, pretind a fi corecte! Confuzia domnește. Oricine poate proclama o nouă credință sau filozofie și o poate eticheta, de exemplu, ca terapie a culorilor, terapie a aromelor sau vindecare prin cristal, câștigând imediat acceptarea unei lumi credule, ce este ciudat de oarbă la adevărul că existența atât de multor sisteme confuze de credință

răspunde prin minciună căutărilor ei.

După ce am slujit multor sute de oameni care au fost implicați în nenumărate credințe, religii și practici false și am văzut că aproape toți au avut nevoie de eliberarea de demonii care au intrat în ei prin acea implicare, îmi este clar ca Satan se atlează în spatele tuturor acestor sisteme de credințe false și că, citându-l pe Pavel, ele nu sunt altceva decât minciuni ale *"unor duhuri înșelătoare și unor învățături ale demonilor"* (1 Timotei 4:1), promovate de *"duhul care lucrează acum în fiii neascultării"* (Efeseni 2:2).

Puțini sunt creștinii care nu cred că implicarea în ocultism poate conduce la demonizare, Pavel merge însă mult mai departe, arătând că demonizarea poate veni și în urma aderării la alte religii și chiar ca urmare a supunerii la învățăturile omenești (erezii) ce sunt promovate în unele dintre principalele curente de credință creștină. El include printre aceste "erezii" chiar și regulile și reglementările asupra a ceea ce se poate sau nu mânca. Comentariile sale au, de aceea, o adâncă semnificație și, dacă sunt adevărate, enorme consecințe pentru Trupul lui Cristos datorită învățăturilor pe care noi le dam, semnificației particularităților noastre denominatională și modului în care slujim celor de care trebuie să ne îngrijim.

Una dintre caracteristicile învățării lui Pavel este permanenta subliniere a necesității de a asculta de Duhul lui Dumnezeu, în opoziție cu regulile și reglementările omenești, temă ce o găsim și în învățăturile lui Isus atunci când El s-a confruntat cu fariseii din zilele Sale. Să vedem însă dacă experiența practică confirmă interpretarea dată mai sus acestui pasaj din Scriptură.

Voi începe prin a mă referi la ceea ce spuneam la începutul acestui capitol, când citam din raportul la cel de-al șaptelea Conciliu de la Cartagena în care se stipula că ereticii trebuiau exorcizați și botezați înainte de a fi primiți în Biserică.

Această declarație prezintă interes din cel puțin două motive. Primul: dacă exorcizarea (eliberarea) era necesară în cazul unui eretic, înseamnă că biserica primară experimentase faptul că demonizarea era o consecință a aderării la o erezie. Erezia este devierea de la adevărul creștin: ea nu are de-a face cu acele credințe care nu au pretenția de a face parte din creștinism. Acest raport aduce, astfel, o puternică confirmare a afirmației lui Pavel, care ne spune că și cea mai mică deviere de la învățătura lui Isus poate fi de natură demonică. Raportul nu implică doar că în spatele ereziei se afla demonicul, ci și că aderenții la erezie sunt demonizați pentru că, prin credințele greșite, au dat drept de intrare demonilor!

Al doilea motiv este că raportul declară că atât exorcizarea cât și botezul sunt acte care trebuie să precedă primirii ereticului în Biserică. Nu se face excepție nici chiar pentru ereticii care au fost botezați dar care ulterior s-au implicat în erezie. Se pare că această practică a fost larg răspândită, curățirea cu apă fiind considerată ca un important pas spre integrarea credinciosului în comunitate.

Experiența noastră în slujire confirmă atât învățătura lui Pavel cât și raportul Conciliului din Cartagena. Am eliberat creștini nu doar de demonii care intraseră în ei printr-o precedentă aderare la religii false (cum ar fi budismul și shiismul), ci și de demonii care erau legați de acțiunile dictatoriale din cadrul tuturor credințelor creștine majore!

Unul dintre bărbații care au venit la noi, convertit în urmă cu cinci ani de la shikism la creștinism, a fost buimăcit de extinderea puterii demonice de care a fost eliberat atunci când a renunțat complet la falsele lui credințe, în timp ce noi ne adresam direct demonilor. Când au fost dislocați din locurile lor, aceștia și-au exprimat întreaga lor violență și mânie.

Această întâmplare arată cât de important este ca oamenii să fie eliberați de duhurile de religiozitate atunci când ei sunt convertiți de la false religii sau culte la creștinism. De exemplu, dacă un martor al lui Iehova (unul dintre cele mai legaliste culte din timpurile moderne) devine creștin, el trebuie să renunțe nu doar la credințele lui din trecut și să-L primească pe Isus, ci și să fie eliberat de duhurile demonice care au intrat în el prin aderarea la acel cult.

Dacă omul acela nu este eliberat, duhurile de religiozitate vor continua să lucreze în el făcând tot ce le stă în putință pentru a deturna prin legalismul religios al martorilor lui Iehova, noua sa credință. Acesta este motivul pentru care deseori cei care se convertesc de cele mai fanatice culte la creștinism devin fanatici pentru Isus. Isus nu cerc fanatism de inspirație demonică în Biserică ci oameni care, în locul dictaturii demonilor, să fie supuși și să asculte susurul blând al glasului Duhului Sfânt.

Fanatismul inspirat demonic face ca Biserica să nu fie deloc atrăgătoare, îndepărtând mulți oameni care, altfel, ar putea fi atrași la Cristos. Trebuie să ținem seama de cuvintele pe care Isus le-a spus lui Simon Petru când acesta a încercat să se opună planului pe care Dumnezeu îl avea cu viața și moartea Sa. El a spus: *"Înapoia mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine..."* (Matei 16:23).

Duhurile de religiozitate nu intră însă numai prin religii false și culte. În cadrul principalelor curente denominaționale creștine, multe dintre lucrurile care sunt prezentate ca fiind legea lui Dumnezeu sunt, în cel mai bun caz, percepțe denominaționale. Din nefericire, oricâte ori dictatura denominațională devine mai importantă decât partașia cu Duhul lui Dumnezeu, se deschide o ușă pentru intrarea demonilor.

Am văzut oameni care au primit o minunată libertate în Cristos prin eliberarea de duhurile frăției, duhurile anglicane, catolice, etc. Satan este o ființă foarte religioasă. În definitiv, înainte de a

ii aruncat din cer el a fost conducătorul închinării, deci este fericit să încurajeze religia lipsită de respirația lui Dumnezeu, care nu vine din cristo-centrism și din trăirea sub ungerea Duhului Sfânt.

Duhurile de religiozitate aduc multă robie în biserici, producând sciziuni atunci când oamenii se axează pe convingeri ce nu sunt bazate pe credință. Producerea de diviziuni este una dintre cele mai importante tactici folosite de Satan pentru a aduce haos în Trupul lui Cristos. Văzând consecințele unor astfel de legături în viețile atâtor oameni precum și modul în care demonii se agață de toate practicile religioase care nu ajută lucrarea lui Isus, putem înțelege mai bine semnificația cuvintelor pe care Dumnezeu le-a dat iudeilor prin Isaia, condamnând practicile religioase corupte de păcatul celor care le în făptui au (Isaia 1:10:20).

La prima vedere, pare a nu exista nici o diferență între gălăgioasele voci ale adepților New Age, cu amalgamul lor de credințe, și la fel de numeroasele voci din biserici care pretind ca doar ele dețin adevăratul mandat divin privind modul de organizare a Bisericii și setul de credințe care trebuie acceptat! Scopul pentru care creștinii se organizează în biserici trebuie să fie partașia; de aceea, trebuie să fim întotdeauna atenți ca atunci când este proclamată vreo doctrină sau practică exclusivistă, în spatele ei să nu se afle dictatura *"duhurilor înșelătoare și învățătura demonilor"*!

Discernerea controlului exercitat de duhurile religioase nu este întotdeauna ușoară, dar dacă aceste duhuri nu sunt detectate și confruntate hotărât, atât indivizii cât și bisericile de care ei aparțin vor fi subjugate de doctrina demonilor. O biserică este o entitate corporativă de drept și odată ce puterilor demonice li s-a dat drept de control asupra comunității prin învățăturile înșelătoare ale liderilor, aceste puteri vor rămâne în control mult timp după ce

acei conducători care au dat acces demonilor asupra comunității au fost îndepărtați.

Există, de exemplu, multe biserici a căror construcție a fost parțial finanțată de masonii liberi. Unele au chiar pietre masonice la temelie sau alte simboluri zidite. Masoneria liberă este o formă de idolatrie care întotdeauna dă acces puterilor demonice. Duhurile de masonerie liberă care intră astfel într-o biserică se vor opune direct înnoitoarei puteri a Duhului Sfânt și, dacă oamenii vor să fie liberi și să se închine sub ungerea Duhului Sfânt, trebuie să ne confruntăm cu ele.

Întorcându-ne la comentariul lui Pavel despre abținerea de la a mânca anumite mâncăruri, îmi aduc aminte că am slujit unui bărbat în care demonii, deși se manifestau puternic, nu vroiau să plece. Se părea că aveau un drept legal de a rămâne acolo. Omul acela fusese, în trecut, implicat în New Age și influențat de această filozofie, devenise vegetarian. După convertire el a renunțat la toate credințele New Age dar a rămas vegetarian, crezând că era un lucru bun.

În timp ce-i slujeam. Domnul, printr-un cuvânt de cunoștință mi-a atras atenția asupra acestui lucru. L-am întrebat dacă nu vrea să renunțe la vegetarianism. A refuzat, demonii nu plecau, iar eu n-am mai putut să-i slujesc. Peste o oră s-a întors, dându-și seama că demonii care intraseră în el prin implicarea în New Age nu plecau datorită faptului că vegetarianismul său le dădea un drept legal de a fi acolo. A hotărât să renunțe la a fi vegetarian, pentru a fi liber!

Imediat ce a renunțat la vegetarianism, eliberarea a început și în scurt timp un mare număr de demoni l-au părăsit. Refuzând să mănânce tot ceea ce Dumnezeu îi permitea să mănânce el dăduse vrășmașului teren, demonstrând adevărul spuselor lui Pavel către Timotei cu privire la învățăturile demonilor!

Prin cele de mai sus nu vreau să spun că pentru a fi eliberați trebuie să mâncăm ceea ce nu ne place - acest lucru poate fi el

însuși o puternică legătură peste noi! Dar se pare că dacă refuzăm să mâncăm anumite categorii de hrană din motive pseudo-spirituale, atunci punem peste viețile noastre niște legături pe care Pavel le numește "doctrina demonilor".

Concluzie

Datorită spațiului limitat am ales, dintre numeroasele pasaje din epistole care explică demonicul, doar pe cele care sunt de o relevanță particulară.

Este clar că pentru biserica primară lucrarea de eliberare făcea parte din rutina și firescul vieții bisericii, fiindu-ne lăsate o mulțime de avertismente asupra consecințelor obiceiurilor comportamentale care pot da vrășmașului oportunități de atac și invazie.

Capitolul 12

Demonizarea creștinilor

Mare parte din acest prim volum a fost consacrată analizei diferitelor pasaje din Noul Testament care prezintă relevanță pentru lucrarea de eliberare. Volumul următor se va ocupa de principiile care trebuiesc aplicate în slujirea pentru vindecarea și eliberarea celor înrobiți de puterile întunericului.

Înainte de a trece însă la practica eliberării, trebuie să ne ocupăm de o problemă specială, deși ea a fost atinsă și în capitolele precedente. Vom încerca o sintetizare a lucrurilor astfel încât să putem căpăta o concisă înțelegere a esenței acestei problematice care este deseori subiect de discuție și, de multe ori, de nejustificate controverse.

Poate avea un creștin demoni?

Din câte am văzut până acum, reiese clar că și creștinii pot fi demonizați. Vasta experiență pe care echipa noastră o are astăzi, a fost câștigată slujind aproape în exclusivitate unor creștini. Dacă creștinii nu pot fi demonizați, atunci nici unul dintre miile de oameni pe care i-am văzut eliberați de duhuri rele (inclusiv un semnificativ număr de lideri creștini) nu au fost născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu! Evident, este o concluzie inacceptabilă!

Astfel de afirmații nu-i pot convinge pe cei care se agață de părerea că un creștin nu poate fi demonizat deoarece,

argumentează că, este cu neputință ca Duhul Sfânt să coexiste cu un duh rău în aceeași persoană. Prezența Duhului Sfânt, spun ei, exclude posibilitatea prezenței unui duh rău.

Din nefericire, această perspectivă teologică este infirmată de experiența practică. Când teologia și practica se află într-un asemenea dezacord, nu există decât două posibilități: fie una dintre ele are curajul de a investiga experiențele relatate de cealaltă parte și, dacă este necesar, își reasează pozițiile teologice, fie neagă experiențele celeilalte părți calificându-le ca înșelare și erezie și rămâne pe niște poziții intransigente, neîndrăznind să facă față realității. Temeliile unei teologii adevărate nu pot fi zguduite de niște investigații făcute cu bună credință.

Tema demonizării creștinilor nu poate fi abordată de pe poziția "găsirii" unor texte biblice care să dovedească și să justifice un punct de vedere sau altul. Încercați, și alții au făcut-o înaintea mea și a dumneavoastră, să găsiți vreun text biblic care să aducă argumente de netăgăduit în favoarea vreuneia dintre părți! Nu veți reuși! Personal, cred că echilibrul Scripturii, pe care am încercat să-l scot în evidență încă de la începutul acestei cărți, aduce o mulțime de argumente în favoarea credinței că și creștinii pot fi demonizați.

Și nici nu veți putea găsi vreun text care să dovedească în vreun fel că și creștinii pot avea cancer. Experiența dovedește însă din plin că și creștinii pot avea, și au, cancer. Toți cei care citesc aceasta carte cunosc cazuri de creștini care au murit din cauza unei boli. Isus a murit pentru ca toate puterile întunericului să poată fi învinse. La cruce au fost rezolvate toate consecințele căderii omului. Dacă, ca urmare a acestui fapt, cineva trage concluzia că un creștin nu poate fi afectat de vreun demon, atunci altcineva ar putea trage concluzia că un creștin nu poate fi afectat de vreo boală. Realitatea însă este într-un adânc dezacord cu această concluzie, care nu este decât pură imaginație. Bolile sunt.

evident, rezultate ale căderii omului și lucrarea lui Isus demonstrează că multe boli pot fi o consecință directă a prezenței demonilor. Experiența a mii de practicanți ai slujirii pentru vindecarea creștină dovedește că și creștinii pot fi demonizați, de aceea este necesară reevaluarea oricărei poziții teologice care exclude această posibilitate.

Eu cred că se poate croi un drum prin această junglă teologică, dar este nevoie de curaj și smerenie din partea celor care au fost pietrificați în această teologie a "creștinilor fără demoni", și- în special din partea celor care vin din acele biserici în care această credință face parte din doctrina de bază a respectivei denominații.

Cei care se cramponează de un punct de vedere dispensaționalist conservator care nu numai că respinge posibilitatea demonizării creștinilor, dar și pune la îndoială practicarea darurilor Duhului Sfânt (prin care oamenii pot fi eliberați), vor avea de învins obstacole și mai mari. Nu va fi ușor nici pentru cei care acceptă teoretic posibilitatea demonizării creștinilor, dar o consideră ca fiind o raritate și, de aceea, nesemnificativă pentru slujirea în Trupul lui Cristos.

Poate fi un creștin posedat?

Personal, accept fără nici o rezervă adevărul că un creștin născut din nou nu poate fi posedat de un demon! Cuvântul "posedat" implică nu doar ocupare, ci o completă luare în stăpânire. Nicăieri în Noul Testament nu se face vreo referire asupra acestui termen, cu privire la demoni sau la eliberare. Cele două versiuni ale Bibliei, Authorised Version și New International Version traduc ambele, în mod greșit, grecescul "daimonizomai", care are înțelesul de a fi demonizat sau a avea un demon, prin "posedat".

Această greșeală de traducere a condus la multe neînțelegeri și confuzie. Atunci când o persoană îl acceptă pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor, ea este născută din nou din Duhul lui

Dumnezeu și este transferată din împărăția întunericului în împărăția luminii, trecând dintr-o proprietate în alta. Din acel moment ea este legitim posedată de Duhul Sfânt.

Cuvântul care exprima cel mai bine mântuirea noastră este "răscumpărare". Înțelesul literal al cuvântului răscumpărare este "luare înapoi", "recumpărare". Aceasta implică faptul că, odată, omenirea s-a bucurat de o relație directă și continuă cu Dumnezeu dar că odată cu căderea ea s-a supus lui Satan și puterilor întunericului și că prin întruparea și jertfa lui Isus pe cruce. Dumnezeu i-a răscumpărat pe cei ce cred și primesc această mântuire. Literal, Dumnezeu i-a cumpărat din nou (reposedat), prețul plătit fiind sângele lui Isus. Pentru răscumpărarea noastră a fost plătit un preț.

Deci atunci când vorbim deposedare vorbim despre proprietate, și un creștin poate afirma legitim: *"Am fost cumpărat înapoi din mâinile vrășmașului iar acum sunt în posesia lui Dumnezeu."*

Posedarea și demonizarea sunt două lucruri total diferite. Dacă eu cumpăr o casă, posed pământul pe care ea se află, structura clădirii dar și toate defectele pe care ea le are! Faptul că eu posed casa nu înseamnă că ea nu mai are acum nici unul dintre defectele produse în perioada cât a aparținut vechiului proprietar (cum ar fi, de exemplu, carii din căpriorii acoperișului). Aceasta este o imagine mult mai apropiată de realitatea procesului de convertire decât cea care susține că din momentul nașterii din nou, toate problemele și defectele anterioare convertirii sunt imediat rezolvate sau dispar. De fapt, cei mai mulți dintre creștini, și în special cei care s-au convertit la vârstă matură și nu în copilărie, mărturisesc că după convertire problemele lor s-au înmulțit, pe măsură ce lupta spirituală pentru ocuparea terenului care, de acum, este posedat de Duhul Sfânt, se amplifică. Odată cu convertirea începe procesul pe care cei din vechime îl numeau

sfințire, Duhul Sfânt luând în viața noastră și eurătind toată murdăria lăsată în urmă de vechiul proprietar!

Atunci când o casă își schimbă proprietarul, noul deținător intră și în posesia cariilor din lemnăria acesteia. Acum, dacă este chemată o firmă de dezinsecție, casa va fi eliberată de neaveniții ei ocupanți. Dacă noul proprietar ignora cariile, acestea vor roade lemnăria până când va apare o situație de criză ce va impune o acțiune radicală. Dacă o persoană care se convertește la creștinism nu este imediat eliberată de duhurile rele care au intrat anterior în ea, acestea vor continua să lucreze în viața acelei persoane limitând eficiența vieții sale creștine și provocând confuzie și boală.

Isus nu a spus niciodată ucenicilor Săi că atunci când oamenii răspund mesajului Evangheliei, toți demonii își vor face automat bagajele și vor pleca. El le-a spus să predice evanghelia și să scoată demonii. Isus a considerat lucrarea de eliberare ca fiind un auxiliar esențial al predicării Evangheliei.

Sunt voci care susțin că Isus a trebuit să le ceară ucenicilor să scoată demonii deoarece slujiseră înaintea zilei de Rusalii, când Duhul Sfânt nu era încă la dispoziția întregului Trup al lui Cristos. Acum, când ziua de Rusalii a venit, spun ei, creștinul fiind umplut cu Duhul Sfânt slujba de eliberare nu mai este necesară deoarece nici un duh rău nu poate locui împreună cu Duhul Sfânt în aceeași persoană. Imediat ne vom întoarce la acest subiect.

Să admitem că presupunerea de mai sus este corectă. Atunci, care este poziția noastră fata de Marca Trinitate (Matei 28:19-20) ? Așa cum am văzut, ea conține percepțiile de bază ale creșterii și dezvoltării Bisericii, Isus arătând foarte clar că primii ucenici trebuiau să-i învețe pe toți noii ucenici să facă exact aceleași lucruri pe care El i-a învățat să le facă, inclusiv eliberarea. El nu a

spus *"faceți tot ce v-am învățat, cu excepția eliberării, deoarece după ziua de Rusalii nu mai este nevoie să scoateți demonii, căci atunci ei vor pleca imediat ce o persoană s-a convertit și a fost umplută cu Duhul Sfânt!"* Dacă slujirea pentru eliberare nu trebuia să se aplice celor convertiți la creștinism, ar fi fost absolut necesar ca Isus să introducă o clauză de exclusivitate în Marea Trinitate, prin care să arate că scoaterea demonilor a fost un expedient de scurtă durată, valabil doar pentru credincioșii care L-au urmat în scurta Sa lucrare de trei ani de pe pământ!

Deci, poate avea un creștin demoni?

Un creștin nu numai că poate avea și după convertire demonii pe care i-a avut mai înainte, dar el poate primi și alți demoni prin practicarea păcatului sau prin alte posibile puncte de intrare demonică (vezi volumul următor). Acesta nu este un punct de vedere teoretic ci un adevăr bazat pe o largă experiență a lucrării de eliberare practicate de noi la Ellet Grange timp de peste cinci ani! Aproape întreaga noastră experiență a fost câștigată slujind unor adevărați creștini. Dacă creștinii nu pot fi demonizați, atunci fie că nici unul dintre miile de oameni pe care i-am văzut eliberați de duhuri rele nu au fost născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, fie că noi ne-am înșelat crezând că ei au fost eliberați de aceste duhuri. Dar experiența multor oameni, din toată lumea, arată că nici una dintre aceste concluzii nu poate fi acceptată!

Intorcându-ne la textul din Noul Testament, vedem că termenul grecesc asociat cu prezența unui duh rău (*daimonizomai*) înseamnă, literal, "demonizat" sau "a avea un demon". A avea un demon este ceva cu totul diferit de a fi posedat de un demon.

Eu nu văd nici o contradicție între perspectiva teologică care afirmă că la convertire noi devenim posedați de Duhul Sfânt, și faptul că după convertire oamenii pot rămâne demonizați datorită unui demon care încă nu a fost scos prin slujirea de eliberare. Mare parte din lucrarea noastră de vindecare și eliberare a constatat în scoaterea duhurilor care dormitau de ani de zile în creștini, unele intrate încă din perioada de sarcină maternă. În pelerinajul nostru creștin noi toți înaintăm spre împlinire și pe măsură ce Duhul Sfânt expune zonele întunecate din viețile noastre trebuie să înțelegem că numai lumina lui Cristos poate alunga demonul și puterile întunericului. Este nerealist să afirmi că un om odată ce a devenit creștin nu mai are niciodată nevoie de vindecare interioară sau fizică, la fel cum este nerealist să spui că el nu poate avea nevoie de slujirea pentru eliberare.

Experiența ne-a arătat că, cu cât este mai mare intervalul dintre convertire și slujirea pentru eliberare, cu atât este, adesea, mai dificilă această slujire. Se pare că, în timp, demonii învață cum să se agațe de creștin pentru a evita detectarea și scoaterea lor. Însă la convertire sau imediat după aceea, demonii par a fi într-o asemenea stare de șoc în urma aceea ce s-a întâmplat încât, dacă slujirea de eliberare vine în acele momente, chiar cele mai puternice întărituri pot fi distruse relativ ușor.

De exemplu, pentru a-i ajuta pe cei afectați de duhurile de respingere care zac ascunse adânc, este uneori nevoie de o slujire profundă și plină de afecțiune. La unul dintre recente noastre servicii de eliberare, servicii la care întotdeauna predicăm Evanghelia mântuirii, o femeie și-a dat viața Domnului, convertindu-se.

Cea care a consiliat-o nu numai că a condus-o la Domnul, dar i-a și slujit pentru eliberare, deosebind o adâncă rădăcină a respingerii care venise prin mama ei. În câteva minute, duhul de respingere care-i dominase și controlase viața, a fost expus.

Datorită eliberării, schimbarea produsă în viața ei a fost instantanee și dramatică. Convertirea și eliberarea s-au făcut natural și simultan.

Eu cred că aceasta a fost practica normală a bisericii primare și că unul dintre motivele majore pentru care atât de frecvent slujirea de eliberare este dificilă printre creștini, este că Biserica nu a urmat modelul Noului Testament cu privire la mântuire, vindecare și eliberare. Ca urmare, ani de durere, răni și manevre demonice trebuiesc descoperite și tratate înainte ca demonii să poată fi complet expuși, identificați și scoși.

Cum poate locui în aceeași persoană, în același timp, un duh rău și Duhul Sfânt?

Teoretic, pare improbabil ca un duh rău să poată coexista în aceeași persoană împreună cu Duhul Sfânt. Dar pare și mai puțin, probabil ca neprihănitul Fiul al lui Dumnezeu să vină într-o lume zdrobită și demonizată, care se afla în stăpânirea lui Satan, guvernată de o armată de duhuri rele!

Singurul motiv pentru care Isus a venit într-un mediu spiritual atât de ostil, este rezumat de Ioan în versetul, se pare, cel mai cunoscut din Biblie - *"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică"* (Ioan 3:16). Dragostea este, a fost și va fi întotdeauna motivul pentru care Dumnezeu se comportă cu omenirea așa cum se comportă.

Din dragoste, Dumnezeu L-a trimis pe Isus; din dragoste kus a venit; din dragoste, în Ghetsimani, El nu S-a dat înapoi de la cruce; din dragoste Isus Și-a dat viața în mâinile cruzilor soldați care i-au bătut cuie în mâini; dragoste, dragoste, dragoste. Dragostea este singura putere care a motivat vreodată inima lui

Dumnezeu, care este dragoste. Ca răspuns la dragostea Tatălui, Isus a venit pe pământ. El a intrat într-o lume care se vînduse lui Satan și a coexistat aici cu Diavolul și cu demonii lui, deși era neprihănitul Fiu al lui Dumnezeu. Duhurile stăpînitoare care controlau pămîntul nu l-au putut determina să renunțe la vină pe planeta noastră. El nu a spus: "Locul acela este prea demonizat pentru a mă implica acolo". El a ales să riște totul pentru a răscumpăra omenirea pierdută. În același mod, Cel de-al treilea membru al Trinității, Duhul Sfânt, continuă lucrarea de răscumpărare intrînd în oameni la convertire și începînd procesul de recuperare a terenului pe care vrășmașul l-a ocupat atîta vreme.

Haideți să analizăm o altă problemă care ne poate ajuta să înlăturăm confuziile. Ce este mai improbabil: ca Duhul Sfânt să rămână într-o persoană care deliberat alege să păcătuiască și să blesteme cu aceeași gura cu care se și roagă, sau să rămână într-o persoană care se luptă cu atacurile și ispitirile unui demon rezident, dar alege să nu-și folosească buzele într-un mod păcătos?

Iacov ne spune că binecuvîntarea și blestemul pot fi rostite cu aceeași gura (Iacov 3:9-10), gură ce aparține unui om convertit și în care locuiește Duhul lui Dumnezeu! Poate fi oare Duhul Sfânt întristat pînă acolo, datorită păcatului, încît să plece dintr-un astfel de păcătos? Evident, nu. Ioan, vorbind creștinilor, spune că dacă păcătuiesc, Dumnezeu este credincios și drept (prețul a fost plătit la cruce) ca să-i ierte pentru ceea ce au făcut (1 Ioan 1:9). El nu spune că păcatul este o evidență a faptului că Duhul Sfânt nu este în ei.

În mod similar, și la fel de semnificativ, nu putem spune nici că dacă o persoană are un demon, aceasta este o dovadă că Duhul Sfânt nu este în acea persoană. Reciproc, și poate și mai semnificativ, nu putem spune nici că datorită faptului că cineva are Duhul Sfânt în el, acolo nu mai poate fi prezent nici un duh rău.

Numai prin dragostea și harul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu este luat de la noi atunci când păcătuim. După părerea mea, acesta este un miracol și mai mare decât acela că Dumnezeu, în harul Său, îngăduie ca Duhul Sfânt să intre și să rămână într-o persoană care nu a fost încă eliberată de toate puterile demonice din ea. David, după ce a comis adulterul cu Bat-Șeba s-a temut de urmările acestui păcat (Psalmul 51:11) și a fost recunoscător lui Dumnezeu pentru dragostea și harul Său.

Cînd cineva devine creștin, Duhul Sfânt, după ce a adus persoana aceea în punctul convertirii intră legitim în ea deoarece Isus a fost chemat ca Domn. Dar sfințirea nu este un proces instantaneu și adesea trebuie să dureze mulți ani (și uneori nu se întîmplă niciodată) pînă cînd omul acela să ajungă la a-I permite lui Isus să fie Domn în fiecare zonă a vieții lui.

Noi am slujit multor creștini care se aflau în importante poziții de conducere în biserici dar care încă se mai luptau cu mari probleme sexuale. Deși erau jenați să-și împărtășească problemele, ajunseseră în punctul în care nu mai puteau suporta vinovăția masturbației și, uneori, a păcatului sexual. Este evident că Isus nu era Domn al sexualității lor, deși în toate celelalte zone ale vieții comportarea și mărturia lor creștină erau adesea exemplare.

Unii dintre acești oameni nu-și dăduseră niciodată seama că nu se luptau cu firea, pe care noi toți trebuie să o înfruntăm, ci cu un duh care îi împingea mereu la păcat.

Fără îndoială, domnia lui Isus nu era o realitate în acea zonă a vieții lor, dar dacă există dorința sinceră de a fi liber atunci omului aceleia îi se poate sluji pentru eliberare astfel încît el să poată fi liber și să umble curat înaintea lui Dumnezeu. Adevăratele probleme care apar în slujire sunt cele generate de faptul că, în inima ei, persoana iubește atît de mult păcatul încît nu vrea să fie liberă!

Slavă Domnului că Duhul Sfânt vine în viețile noastre și își începe lucrarea de eliberare. Dacă, pentru a-și începe lucrarea.

El ar trebui să aștepte până când toți demonii ar fi scoși din noi, atunci nimeni n-ar mai fi nici mântuit nici eliberat și am fi condamnați la o veșnicie fără de Cristos!

Pasaje din Scriptură frecvent folosite pentru a pune la îndoială valabilitatea slujirii pentru eliberarea creștinilor

"Deci, chică Fiul va face liberi, veți fi cu adevărat liberi"
(Ioan 8:36)

„Căci clacă este cineva în Cristos, este o creație nouă” ‘
(2 Corinteni 5:17)

Iată două dintre versetele ce sunt folosite pentru a nega demonizarea- creștinilor. Dacă ești convertit, ești eliberat de puterile întunericului și treci din împărăția întunericului în împărăția luminii. Deci, dacă te afli în împărăția luminii, împărăția întunericului nu mai poate avea vreo influență asupra vieții tale și, de aceea, creștinii nu pot fi demonizați, căci în împărăția luminii nu există demoni!

Cele două pasaje de mai sus sunt deseori citate pentru a susține acest punct de vedere. Din nefericire, contextul în care ele sunt de obicei citate diferă foarte mult de contextul scriptural. Ne putem ușor înșela dacă ne bazăm pe versete scoase din context și dacă adoptăm o poziție teologică care este în dezacord cu realitatea practică. Mulți creștini au falimentat spiritual încercând să pună de acord Scriptura cu îngusta lor viziune teologică, limitând astfel lucrarea lui Dumnezeu în viețile lor!

La fel stau lucrurile și în ceea ce privește lucrarea de eliberare. Atunci când teologia devine incompatibilă cu experiența, ceva nu este în regulă. Este cel puțin o naivitate să pretinzi că un creștin nu poate fi vindecat prin eliberare, continuând să predici și să înveți că el nu poate fi demonizat.

În capitolul 10 am văzut comentariul din Ioan 8:36 în care Isus le spune unor iudei care credeau în El, că ei se află încă în robia tatălui lor. Diavolul! Oamenii aceia n-au putut suporta afirmațiile lui Isus și au încercat să-L ucidă cu pietre.

Similară este și reacția unor sectoare ale Bisericii de azi cu privire la demonizarea creștinilor! Deși nu sunt folosite pietrele pentru a-i ataca pe cei care slujesc pentru eliberare creștinilor, cuvintele care sunt rostite trădează niște inimi împietrite la lucrarea Duhului Sfânt, Singurul care poate aduce înnoirea și eliberarea credincioșilor care se afla în robia puterilor întunericului.

Cei care ar trebui să se bucure de lucrările lui Dumnezeu, refuză să accepte una dintre principalele căi prin care El aduce poporului Său vindecarea. Este greu de înțeles cum este posibil ca cineva să se roage, în biserică, pentru vindecarea cuiva, iar apoi să se opună lucrării prin care Isus răspunde rugăciunilor lui și prin care, poate, el însuși a fost vindecat!

Această opoziție poate fi înțeleasă în două feluri: fie creștinii implicați în eliberare sunt considerați niște naivi care se înșeală, fie cei care se opun acestei lucrări sunt ei înșiși demonizați, fiind împinși de demoni la a se opune lucrării de eliberare și rămânând astfel în robia lor. Dacă acești oameni cred cu adevărat că eliberarea creștinilor este o înșelătorie, atunci ei sunt în pericol de a întrista pe Duhul Sfânt, negându-I puterea de eliberare. Iar eu am slujit pentru eliberarea prea multor oameni de duhurile de religiozitate care-i controlau pentru a nu fi convinși că există posibilitatea ca cei care se opun eliberării să fie ei înșiși demonizați.

Cei care citează 2 Corinteni 5:17 : *"Căci dacă este cineva în Cristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi"* pentru a-și sprijini opoziția față de lucrarea de eliberare, confunda dimensiunea veșnică a Evangheliei cu cea temporală. Desigur, un credincios este o făptură nouă în Cristos. Duhul său, care era mort pentru Dumnezeu datorită păcatului, a venit la viață și, desigur, atunci când el s-a născut din nou a devenit o făptură nouă.

Dar folosirea acestui verset pentru a susține ideea că datorită înnoirii oamenii nu mai pot fi demonizați, este sinucidere teologica! Dacă noul vine în acest fel, atunci este imposibil și ca un creștin să fie bolnav, darmite demonizat! Realitatea arată însă că un creștin poate fi bolnav, astfel că afirmația implicată de interpretarea acestui verset privind completa înnoire a vieții trupesti (firești) care s-ar produce la convertire, se dovedește a fi greșită.

Așa cum am văzut, rădăcina problemei se află în confuzia care se face cu privire la cuvântul "posesie". După convertire are loc o schimbare de proprietar - casa este de acum sub o cu totul altă administrare, dar ca necesită unele modificări și redecorări (curățire, vindecare și eliberare), deși este în posesia unui nou proprietar.

Concluzie

Deși nu există texte biblice care să indice fără echivoc că un creștin poate avea demoni, multe versete lasă să se subînțeleagă acest lucru. Experiența sprijină acest punct de vedere iar evidența faptului că mulți creștini au fost vindecați prin eliberare, vine să confirme această supoziție. Nu numai că și creștinii pot fi afectați de prezența demonilor, dar este nerecomandabil să slujești pentru eliberare necredincioșilor. Atâta vreme cât o persoană nu este născută din nou, demonii vor căuta să se întoarcă îndată ce o pot face, așa după cum Isus ne-a avertizat în Matei 12:43-45 și în Luca 11:24-26, astfel încât *"starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi."*

Slujba de eliberare este în primul rând pentru creștini, ea fiind > descrisă de Isus (la vindecarea fiicei femeii siro-feniciene) ca "pâine pentru copii" (Matei 15:26). Dacă o biserică nu este implicată în lucrarea de eliberare, ea nesocotește porunca pe care Isus a dat-o ucenicilor și întregii biserici, de a scoate demonii.

Capitolul 13

Post-scriptum și prefață la volumul următor

Odată ce am văzut că și creștinii pot fi demonizați (pot avea demoni), putem trage concluzia că atunci când Duhul Sfânt (lumina) expune prezența unui demon (întunericul), este nevoie de slujirea pentru eliberare. Persoana este "bolnavă" deoarece are un demon, iar o parte a procesului de vindecare constă din a porunci demonului să plece.

Lucrurile nu sunt complicate și, în esență, cele mai multe slujiri pentru eliberare nu sunt prea dificile. Există însă o etapă care nu poate fi omisă și fără de care este puțin probabil ca persoana să fie eliberată. Și chiar dacă unele eliberări se produc și fără ea, persoana eliberată va rămâne vulnerabilă la pericolul unei demonizări ulterioare. Dreptul legal pe care demonul îl are de a se afla în acea persoană *trebuie* îndepărtat.

Pe măsură ce drepturile legale le sunt îndepărtate, fiind duse la cruce, persoana crezând în Isus și acceptându-L ca Domn, demonii își pierd orice legitimitate de a mai fi acolo. Noi trăim în dispensația în care ceasul înfrângerii lui Satan și a puterilor lui se apropie, dar lupta împotriva vrășmașului trebuie dusă până când Isus va veni din nou. Războiul continuă, deși sfârșitul lui este cunoscut.

Războiul din Golf, de exemplu, a fost planificat cu multa meticulozitate și precizie militară cu multe luni înainte ca bătălia

finală pentru scoaterea trupelor irakiene din Kuweit să aibă loc. Bazele dușmane din Kuweit au fost îndepărtate datorită răbdării cu care acea bătălie a fost pregătită, Kuweitul a fost ocupat ilegal. Bătălia finală a adus eliberarea.

Pregătirea pentru slujirea de eliberare și eliberarea în sine sunt foarte asemănătoare analogiei militare prezentate mai sus. Deși trupele irakiene ocupau și devastau țara aceea, ele nu au deținut-o (posedat-o) nici o clipă. Dreptul de proprietate legală nu a fost nici o clipă obiect de discuție. În același fel, deși creștinii nu sunt niciodată posedați de demoni, aceștia pot cauza haos și devastare în teritoriul pe care l-au ocupat.

Îndepărtarea drepturilor de care demonii s-au folosit pentru a intra, fie înainte fie după convertire, în persoana căreia i se slujește este o parte vitală a slujbei de eliberare. Dacă acest lucru nu se întâmplă, este improbabil ca slujirea să fie eficientă și durabilă. Consilierea urmată de slujirea propriu-zisă sunt pași vitali spre vindecarea prin eliberare.

În acest prim volum au fost stabilite bazele scripturale ale lucrării de eliberare. Volumul următor se va concentra asupra modului în care trebuie pregătită o persoană pentru a i se sluji prin îndepărtarea drepturilor pe care demonii le-au câștigat și prin exercitarea biruinței crucii în viața persoanei vindecate prin eliberare

Rezumat de conținut al volumului următor

1. Învățăturile de bază pentru vindecare și eliberare
2. Simptome ce pot fi observate la oamenii demonizați
3. Principalele căi de intrare a demonilor în oameni
4. Armele de care dispunem în slujire
5. Sfaturi pentru consiliere și slujire personală
6. Greșeli care trebuiesc evitate în slujire

7. Pregătirea persoanei pentru eliberare - interviul
8. Pregătirea persoanei pentru eliberare - rugăciunea
9. Înțelegerea manifestărilor demonice
10. Scoaterea demonilor
11. Supravegherea după eliberare - vindecarea întregii persoane
12. De ce NU sunt unele persoane eliberate
13. Sfaturi pentru cei eliberați - zece importante chei pentru a păstra eliberarea

Supliment

1. Magia, ocultismul și Biblia
2. Glosar al practicilor oculte
3. Glosar al ereziilor și falselor religii
4. Bibliografic adnotată a cărților înrudite

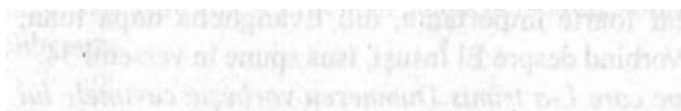
Sc15

Credința mea este că în această carte am încercat să stabilesc cu onestitate adevărul că Isus a dat ucenicilor porunca de a scoate demonii și că această poruncă este cuprinsă în Marea Trimitere dată Bisericii pentru întreg veacul acesta. Este potrivit să facem aici o apropiere între acest volum și câteva cuvinte mai puțin cunoscute dar foarte importante, din Evanghelia după Ioan, capitolul 3. Vorbind despre El însuși, Isus spune în versetul 34: "*Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu*". După ce în versetul 32 Isus își împărtășise durerea pentru că nimeni nu vroia să accepte adevărul mărturisirii Sale, în versetul 33 El arată că acceptarea adevărului mărturisirii Sale este esențială pentru afirmarea credinței în adevărul despre Dumnezeu.

Evident, Isus se referă aici la ceva ce este cu mult deasupra învățăturii Sale privind lucrarea de eliberare, deși nici această învățătură nu este exclusă de cuvintele rostite de El aici.

Concluzia care se desprinde este că neacceptarea învățaturii lui Isus privind lucrarea de eliberare este, de fapt, o negare a adevărului pe care El ni l-a arătat cu privire la Dumnezeu. Ioan a exprimat acest adevăr în incomparabilele cuvinte: "*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi (și noi am privii slava Lui, slavei ca a unicului Fiul din partea Tatălui), plin de har și de adevăr*" (Ioan 1:14).

Murugă ca aceasta carte să confirme multor oameni că învățăturile lui Isus cu privire la vindecare și eliberare sunt adevărate, adevăr ce vine din inima Tatălui, și ca ele să reînnoiască în inimile cititorilor dorința de a vedea că acest adevăr trăiește și azi în viața Trupului lui Cristos.

Bibliografie

- Bubeck, Mark 1. *The Adversary. The Christian i'ersus Demon Activity*. Chicago USA: Moody Press, 1975
- Bubeck, Mark I. *Oyercoming the Adversary*. Chicago USA: Moody Press, 1984
- Gibson, Noel and Phil. *Deliver Our Children*. Drummoync, Australia: Freedom in Christ Ministrics, 1987
- Green, Michael. / *believe in Satan 's Downfali* Londdn: Hodder, 1975
- Hammond, Frank and Ida Mae. *Pigs in the Parlour: A Practicai Guide lo Deliverance*. Missouri USA: Impact, 1973
- Hobson, Peter. *Christian Deliverance Volumes 1,2 and 3*. Sydney, AusraIia: Full Salvation Fellowship 1985 to 1988
- Koch, Kurt. *Between Christ and Satan*. Grand Rapids USA: Kregel, 1962
- Koch, Kurt. *Demonology, Past and Present*. Grand Rapids USA: Kregel, 1969
- Koch, Kurt. *Occult Bondage and Deliverance*. Grand Rapids USA: Kregel, 1970
- Lewis, C.S.. *The Screw/apc Letlers*. England: Collins, 1942
- McClung, Floyd. *Spirits of the City*. England: Kingsway, 1990
- Marsh.aU, Tom. *Foundations for a Healing Ministry*. England: Sovereign World. 19X8
- Marshall, Tom. *Frac Indeed!*. England: Sovereign World, 1980
- Parker, Russ. *The Ocărit: Deliverance from Evil*. England: IVP, 1989
- Penn-Lewis, Jessie and Roberts, Evan. *War on the Saints*. England: Diasozo Trust, 1973 (Reprint)

Peretti, Frank. *This Present Darkness (Novei)*. Illinois USA: Crossway Books, 1989 (UK edition: Monarch Publications, 1990)

Peretti, Frank. *Piercing the Darkness (Novei)*. Illinois USA: Crossway Books, 1989 (UK edition: Monarch Publications, 1990)

Powell, Graham and Shirley. *Christian Set Yourself Free*. England: New Wine Press 1986

Prince, Derek. *Blessing or Curse: **You** Can Choose*. England: Word(UK), 1990

Richards, John. *But Deliver Us from Evil*. London: DLT, 1974

Subritzky, Bill. *Demons Defeated*. England: Sovereign World, 1986

Wagner, C. Peter (Editor). *Territorial Spirits*. England: Sovereign World, 1991

White, H.A. Maxwell. *Demons and Deliverance*. USA: Whittaker House, 1989

Woodworth-Etter, Măria. *A Diary of Signs and Wonders*. Oklahoma USA: Harrison House. (Reprint, originally published 1916)

(O bibliografie adnotată și mai detaliată va fi dată la sfârșitul următorului volum)